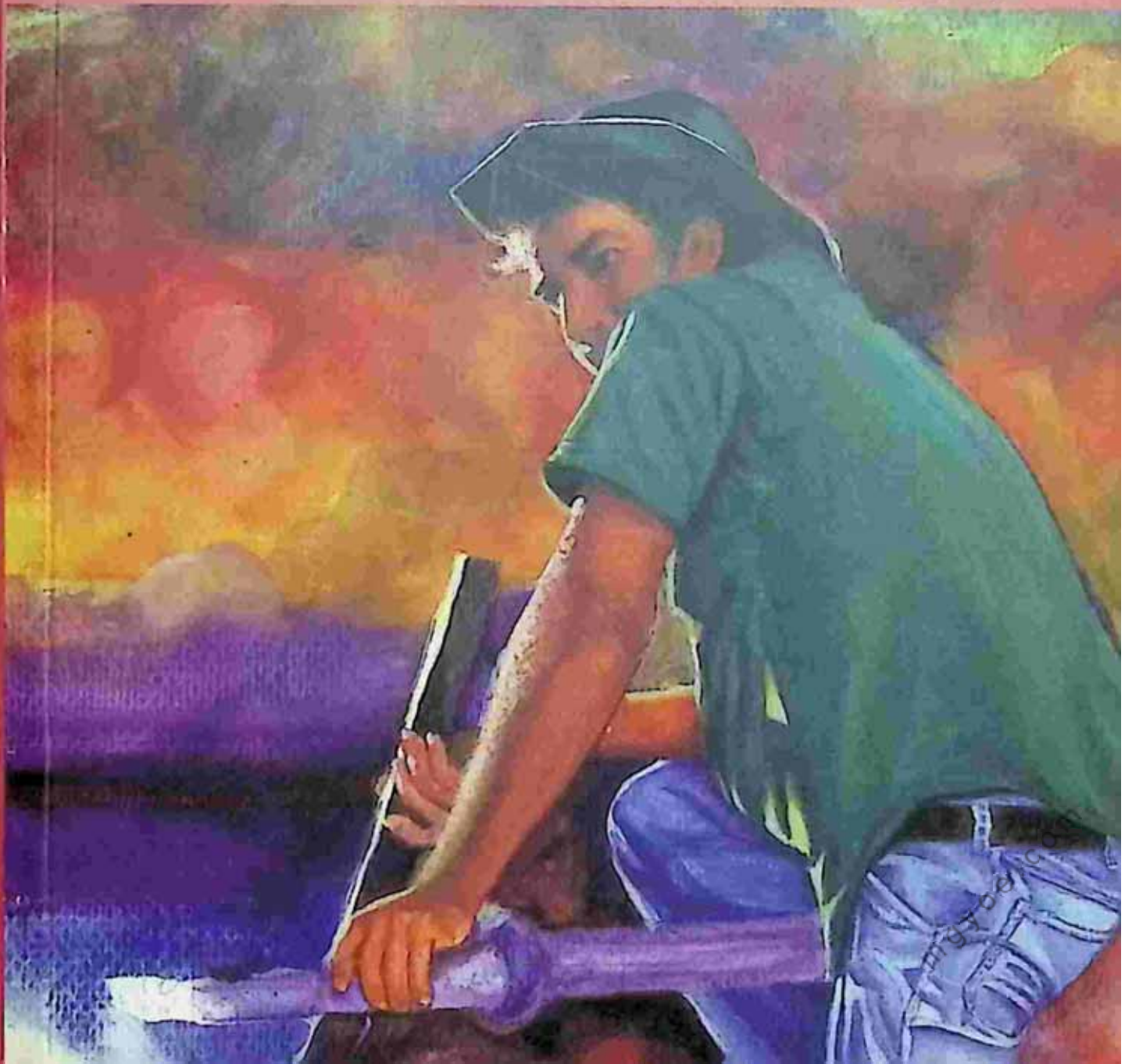

မိမိကလေးတို့အတွက်
mgyel.com

ရွှေဒေါင်း

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်သတ္တမတွဲ

(စွန့်စားဆင်ခြင် ဉာဏ်မြှော်မြင် ဝတ္ထုတိုများ)

mgcoe.com

ကျောင်း

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်

သတ္တမတွဲ (စွန့်စားဆင်ခြင် ဉာဏ်ဖြော်ဖြင့် ဝတ္ထုတိုများ)

SOD0009

4,000.00 KS

ရေညှိခြင်း၊ မာတုဗျာဒိတ်ပေါင်းချုပ်၊ ဒေသန္တရမာတု

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၆၆၀၆၀၈ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၆၄၀၁၀၇ တို့ဖြင့်

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ - ဦးနိုင်ဦး၊ ငွေပြည်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊
သိမ်ဖြူလမ်း၊ ရန်ကုန်တို့က ပထမအကြိမ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ
၂၀၀၇ ခု၊ မတ်လတွင် တန်ဖိုး ၂၈၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်

မာတိကာ

၁။ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့် [ဒေါက်တာသောင်းထိုက်ပါဝင်]	၇
၂။ လင်းယုန်ရွှေယုန် [ဒေါက်တာသောင်းထိုက်ပါဝင်]	၂၉
၃။ စိန်ဘာဘူ လူသတ်မှု [ဒေါက်တာသောင်းထိုက်ပါဝင်]	၅၃
၄။ မယားကြီးသတ်မှု [ဒေါက်တာသောင်းထိုက်ပါဝင်]	၇၈
၅။ ရွှေသွား [ဒေါက်တာသောင်းထိုက်ပါဝင်]	၁၀၁
၆။ ရှမ်းဓားမြောင် [ဒေါက်တာသောင်းထိုက်ပါဝင်]	၁၂၈
၇။ ဖွတ်မရ ဓားမဆုံး	၁၆၄
၈။ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်	၁၈၂
၉။ တကယ့်မေတ္တာ	၁၉၈
၁၀။ လေးကွက်ကျား	၂၁၆
၁၁။ စိတ္တဇ (သို့မဟုတ်) စိတ်ကြောင့်သေ	၂၃၂
၁၂။ ပညာသင်စုံထောက်	၂၄၈
၁၃။ ဌာနတကာ့ ဘုရင်	၂၇၆
၁၄။ စုံထောက်ဦးလူဝ ပင်စင်ယူရပုံ	၂၉၄
၁၅။ နှစ်ပတ်ကျော့	၃၁၁

၁၆။ မစ္စတာဘတ်(ခ)၏ ကိုယ်တွေ့များ (လက်တုံ့ပြန်သောကျား)	၃၂၇
၁၇။ မိတ်ဆွေစစ်	၃၄၄
၁၈။ သိုက်အရ စွန့်စားသူ	၃၆၄
၁၉။ အရိပ်မထွက်သော ပြည်	၄၀၃
၂၀။ လောဘအမှောင်	၄၃၄
၂၁။ ပံ့ပိုးမြားပလ္လင်	၄၄၉
၂၂။ လက်ငွေချန်ပီယံ သော်တာစိန်	၄၆၃
၂၃။ တောသူစုံထောက်	၄၈၀

ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်

[၁] ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်

အနောက်နိုင်ငံ ဥရောပတိုက်တွင် ဂျာမနီအာဏာရှင် ဟစ်တလာ၏ ကျူးလွန်
စော်ကားချက်ဖြင့် လက်နက်အင်အားနည်းသော နိုင်ငံကလေးများကို အဓမ္မ
သိမ်းယူမှုကြောင့် ဗြိတိသျှ၊ ပြင်သစ်တို့နှင့် အကြီးအကျယ်စစ်ဖြစ်ခြင်း၊ တရုတ်-
ဂျပန်အရေးမှာလည်း အရှေ့နိုင်ငံတစ်လျှောက်တွင် မအေးဘဲ သဘော အသွား
အလာ အဝင်အထွက်မမှန်ဘဲ အရောင်းအဝယ်များကို မသိမသာ ထိခိုက်လာ
လေသည်။

(ယင်းသို့ဖြစ်ရကား ဥဒ္ဒိဿစေတီအဖြစ် ရည်မှတ်ကိုးကွယ်ရာ အထွတ်
အမြတ်ဖြစ်သော်လည်း လောကီတန်ဖိုးအားဖြင့် သေးနပ်သောပစ္စည်းဟု ဆိုရ
သော ရုပ်တု၊ ဆင်းတုမကျန် ခိုးယူကြောင်းကို သတင်းစာများတွင် ဖတ်မိကြ
ပေလိမ့်မည်။)

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့သောနံနက် လမ်းသစ် ပွဲစားအိမ်တစ်အိမ်မှ ဉာဏ်
တော်လေးသစ်မျှမြင့်သော သားရိုးဆင်းတုတော်တစ်ဆူ ပျောက်ဆုံး၍ လမ်းမတော်
ဌာနာတွင် တိုင်တန်းကြောင်း ဖတ်မိသော်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် တကွ ဒေါက်တာ
သောင်းထိုက်သည် အရေးမပါလှသဖြင့် လျစ်လျူရှုကာ ကျော်၍ ဖတ်လိုက်ကြလေ
သည်။

ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလိုပင် ပန်းဆိုးတန်းတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော
သူနာပြုဌာနနှင့် ဆေးဆိုင်သို့မသွားမီ ဘားလမ်း (မဟာဗန္ဓုလ ပန်းခြံ လမ်း)
ပုလိပ်ရုံးကြီးအနီး ဒေါက်တာသောင်းထိုက်၏ ‘ပီအိုင်ဘီ’ P.I.B (Private
Investigation Bureau) စုံထောက်ရုံးခန်းကို ဝင်၍ နှုတ်ခွန်းဆက် စကားစမြည်
ပြောလေ့ ရှိလေသည်။

ဆွေးနွေးနေကျအတိုင်း စစ်သတင်းနှင့် နိုင်ငံရေးများကို စကားသတ်၍ ထပြန်မည်အကြံနှင့် ကုလားထိုင်ကို နောက်ဆုတ်လိုက်ရာ ဧည့်သည်နှစ်ယောက် တွေ့လိုကြောင်းနှင့် တစ်ညတစ်ယောက်က ဝင်ရောက်ပြောကြားလေသည်။ ထိုက်။ ။ “နေဦးဗျာ၊ သည်နာမည်တွေ တစ်ခါမျှ မကြားဖူးဘူး။ ဘာများ အကြောင်းထူးရှိသလဲ မသိဘူး၊ နားထောင်သွားပါဦးလား။”

ထိုစဉ် ဧည့်သည်နှစ်ယောက်လည်း တံခါးမှ ဝင်လာသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ပြန်ထိုင်လိုက်လေ၏။

ပထမဧည့်သည်။ ။ “ဟောသည်မှာလည်း ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ တစ်ခါတွေ့နေ ပြန်မှကိုး”

ဆရာဝန်ဦးသာထွန်း။ ။ “ဩ... တခြားလူလား အောက်မေ့တယ်၊ (ဒေါက်တာသောင်းထိုက်ဘက်သို့ လှည့်၍) မောင်ဘတူ မတွေ့ဖူးဘူး ထင်တယ်၊ သူက ‘ဘီအေ၊ ဘီအယ်လ်’ (B.A.B.L) ရှေ့နေစာမေးပွဲအောင်တာ မကြာသေးဘူး၊ ဝတ်လုံဦးစံရတို့နဲ့ တွဲလိုက်နေတယ်”

(တစ်ဖန် မောင်ဘတူဘက်သို့ လှည့်လျက်) “အင်း တွေ့တဲ့အခါ မိတ်ဆက်ပေးရမှာပေါ့၊ ဟောသည်က ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီးက မောင်တို့ကြားဖူးနေတဲ့ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်ဆိုတာပဲ၊ အမှုစုံထောက်မှာတော့...”

မောင်ဘတူ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့၊ ဒေါက်တာကြီးနဲ့ တွေ့ရအောင် တမင်သက်သက်လာတာပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အတူပါလာတဲ့ ပွဲစားကြီးဦးမှော် ကိစ္စပါ”

ထိုက်။ ။ “ထိုင်ကြပါလေ၊ အကြောင်းရှိတာလည်း ပြောတာပေါ့”

တူ။ ။ “ပြောဆို သည်ဆရာဝန် ဦးသာထွန်းဆိုတာလည်း အခြားလူမှ မဟုတ်ဘဲ”

(ရှက်စနိုးရှိနေသော ပွဲစားကြီးဦးမှော်ဘက်သို့ လှည့်၍ သိလို့ အရေးမကြီးပါဘူးဟူသော ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် ကြည့်ပြီးနောက်) “ကဲ၊ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်ပြောပြပါ”

ပွဲစားကြီးဦးမှော်သည် တွေ့ဝေနေပြန်သည်နှင့်-

ထိုက်။ ။ “ဦးသာထွန်းတော့ ရှောင်နေစရာ မလိုပါဘူး၊ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်ပါ၊ အကြောင်းရှိလျှင် အကြံဉာဏ်တောင်းရပါသေးတယ်၊ အထူးသဖြင့် ဆေးဘက်ဝါးဘက်နဲ့ဆိုလျှင် သူမပါ မပြီးပါဘူး”

မှော်။ ။ “ကျွန်တော့်ကိစ္စက ပစ္စည်းတော့ အဖိုးတန်လှလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သည်လောက်ကျော်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများထံ ဆောင်ရွက်ဖို့ တစ်လုံးတလေ

လာရောက်ပြောဆိုရတယ်ဆိုတာ ရှက်ဖို့တောင် ကောင်းကောင်းပါပဲ။ သို့ပေမဲ့”
တူ။ ။ “ပြောသာပြောပါ။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများမှာ အချိန်ဟာ အတော်
အဖိုးတန်ပါတယ်”

ပွဲစားဦးမှော်သည် စားပွဲပေါ်တွင် ဖြန့်ထားသော သတင်းစာကို ကောက်
ယူ၍ လိုရာစာမျက်နှာကို လှန်ပြီးလျှင်-

“သည်အမှုကို ဖတ်မိပါလိမ့်မယ်” ဟု ယခင်အထက်က ဖော်ပြခဲ့သည့်
‘သားရိုး’ ဆင်းတုပျောက်ဆုံးမှုကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ညွှန်၍ ပြလေ၏။
ထိုက်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ဖတ်မိပါတယ်။ သတင်းစာအဆိုကတော့ ဘာမျှ စိတ်
ဝင်စားစရာမရှိတာနဲ့ အထူးသတိမပြုလိုက်ပါ”

မှော်။ ။ “ဟုတ်ပေမယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဂါတ်ကိုတော့ တိုင်ရိုးတိုင်စဉ်
လောက်သာ တိုင်လက်တာပဲ။ အဖိုးမတန်တဲ့ပစ္စည်းဆိုတော့ ပုလိပ်ကလည်း
တယ်ပြီး အရေးယူမယ်မထင်လို့”

ထိုက်။ ။ “စိတ်ဝင်စားစရာဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ကတော့ အဖိုးတန် မတန်
ဂရုစိုက်ပြီး ဆောင်ရွက်လိုပါတယ်”

မှော်။ ။ “သည်လိုပါခင်ဗျာ။ သည်ဘုရားက အဆက်ဆက်ကိုးကွယ်လာတဲ့
ဘုရားလည်းတစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်အိမ်ကိုရောက်လို့ ပူဇော်ရမှ ကျွန်တော်တို့မှာ
လာဘ်သပ်ပကာလည်း ရှင်ပြီး စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်လာတော့ သည်ဘုရား
သည်လို ထွက်ပျောက်သွားတာ စိတ်နှလုံးမသာမယာ ရှိနေတဲ့အထဲမှာ ပျောက်
ပြီးတဲ့မနက် အိမ်မှာ မွေးထားတဲ့ တူမကလေးမှာလည်း အိမ်ရှေ့မြောင်းကူး
တံတားပေါ်က ချော်လဲလို့ ခြေပွတ်တိုင်လည်သွားပါတယ်။ မိန်းမလုပ်သူလည်း
သိမ်ကြီးဈေးထဲမှာ ဈေးဝယ်သွားတာ တောင်းထဲမှာ ပစ္စည်းတွေအပြည့်နဲ့ ကူလီ
ရှာမတွေ့လို့ လက်ချည်းပဲ အိမ်ပြန်လာရတယ်။ ပုဇွန်တောင်နဲ့ ကြည့်မြင်တိုင်
ပြေးခိုင်းထားတဲ့ ဘတ်စကားလည်း တာယာနှစ်လုံးပေါက်တယ်။ သည်တော့
သည်ဘုရား အိမ်ကထွက်ကတည်းက တစ်နေ့တည်း သည်လောက်မကောင်းတဲ့
အတိတ်နိမိတ်တွေပြတော့ ဘယ်စိတ်ကောင်းနိုင်စရာ ရှိမလဲ”

ဆရာဝန်ဦးသာထွန်း။ ။ “ဘုရားပျောက်လို့ ဘေးဒုက္ခရောက်တယ် ဆိုချင်
သလား”

မှော်။ ။ “လာပြန်ပြီ။ သည်က ဝတ်လုံကလေး မောင်ဘတူကလည်း သည်လိုပဲ
မေးတာပဲ။ သူကတော့ ငယ်လို့ အယူမရှိလျှင် ရှိပါစေတော့”

ထွန်း။ ။ “ကျွန်တော်တို့က အသက်ကြီးတော့ စဉ်းစားနိုင်ရမယ်ပေါ့လေ”

တူ။ ။ “ကျွန်တော် လမ်းမှာ ဒါပဲပြောလာတာပဲ။ အခုဟာတွေဖြစ်တာ

myoe.com

တော့ အိမ်ပေါ်က ဘုရားကြွသွားလို့ဆိုလျှင် ဝါဆိုဦးက ပွဲကတော်ကြီးရဲ့အမိ ဆုံးတာတော့ ဘယ်နှယ်ယူမလဲ”

မှော်။ ။ “အို ဒါတော့ အသက်ကြီးမင့်ကို၊ သေပျော်ပါပြီ”

ထိုက်။ ။ “ကိုယ့်အယူနဲ့ ကိုယ် စွဲလမ်းတာတွေ ထားပါဦးတော့၊ ဘုရား ပျောက်ဆုံးပုံ ပြောပါဦး”

မှော်။ ။ “ပျောက်ပုံကတော့ အတော်ထူးဆန်းတယ်၊ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ် လိုထွက်ပျောက်တယ် မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်၊ ဘုရားကို နံနက် ပန်း၊ ရေချမ်းကပ်တာနဲ့ ည ဆီမီးပူဇော်တာကိုတော့ ပွဲကတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ဝတ်ပြု တယ်၊ သည့်အရင်ညက ၆ နာရီ မီးပူဇော်တော့ ကျောင်းဆောင်ရှေ့က မှန် တံခါးကို အဝတ်နဲ့တိုက်ရင်း သတိထားကြည့်မိတယ်၊ နောက် မနက် ၇ နာရီ ပန်းကပ်ဖို့ကြည့်တော့ မတွေ့မှ ပျောက်မှန်းသိတာပဲ”

ထိုက်။ ။ “သည်အတွင်း အိမ်မှာ တစ်ရံဆံ လူဝင်လူထွက် မရှိဘူးလား”

မှော်။ ။ “လူစိမ်းလည်း အဝင်အထွက်မရှိဘူး၊ အိမ်တွင်းလူလည်း ကျွန်တော် နဲ့ ပွဲကတော်ကြီးက လွဲလို့ ဘယ်သူမှ မကိုင်တွယ်ရဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း တံတေး တစ်ညအိပ်သွားတာ နောက်မနက်မှ ပြန်ရောက်တယ်”

ထိုက်။ ။ “ကျောင်းဆောင်ကို သော့ခတ်ပိတ်ထားသလား”

မှော်။ ။ “အမြဲဘယ်တော့မှ မဖွင့်ဘူး၊ သော့တော့ ကျောင်းဆောင်အောက် က သံမှာ ချိတ်ထားတယ်၊ နို့ပေမဲ့ ခိုးတဲ့လူက သူ့သော့နဲ့ သူ လာဖွင့်ယူတာမှ သူ့သော့တောင် တံခါးသော့အိမ်မှာ တပ်လျက်သား ကျန်ခဲ့တယ်”

ထိုက်။ ။ “သည်ပြင် ဘာများ ပျောက်သေးလဲ”

မှော်။ ။ “သည်ပြင်တော့ ဘာမျှ လက်ရာခြေရာ မပျက်ဘူး၊ တခြားပစ္စည်း များ ပျောက်လျှင်လည်း အခုတော့ဖြင့် မသိသေးဘူး”

ထိုက်။ ။ “အိမ်မှာနေတဲ့လူတွေတော့ မသင်္ကာမရှိဘူး ဆိုပါတော့၊ ဘယ်သူ တွေ နေကြသလဲ”

မှော်။ ။ “နေတာတော့ အရင်းအချာချည်းပါပဲ၊ မိန်းမက ပွဲကတော်ရယ်၊ သမီးရယ်၊ တူမရယ် ၃ ယောက်၊ ယောက်ျားက ကျွန်တော်နဲ့ ဦးရီးတော်တစ် ယောက်၊ အိမ်သူအိမ်သားအပေါ်မှာတော့ အစစ စိတ်ချရပါတယ်”

ထိုက်။ ။ “အိမ်မှာ လူလည်း မလစ်ဘူးလား”

မှော်။ ။ “လစ်တယ်တော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ သည်လိုတော့ တစ်ခုရှိတယ်၊ သည်ညက လမ်းမတော် ရာမဇာတ်ကို မိန်းမတွေ သွားကြတယ်၊ ဦးရီးတော် ကတော့ အိမ်စောင့်ပေါ့လေ၊ ခါတိုင်းလိုပဲ တံခါးပေါက်ဝမှာ အဝတ်ကုလား ထိုင်နဲ့ ထိုင်စောင့်နေတာပဲ”

ထိုက်။ ။ “မိန်းမတွေ ရာမပွဲကို ဘယ်အချိန်သွားလို့ ဘယ်အချိန် ပြန်သလဲ”
မှော်။ ။ “နာရီခွဲလောက် သွားကြပြီး ၁၂ နာရီလောက် ပြန်တယ်။
ဦးကြီးချိုက ပေါ့ပေါ့ဆဆ နမောနမဲ့နဲ့ အိပ်ပျော်နေတတ်တဲ့ လူကြီး မဟုတ်
ပါဘူး၊ အင်မတန် လုံ့လဝီရိယ ကောင်းပါတယ်”

ထိုက်။ ။ “ဘုရားဉာဏ်တော်နဲ့ ပုံတော်ကို အနည်းငယ် ပြောပြစမ်းပါဦး”
မှော်။ ။ “ဉာဏ်တော်က လေးသစ်ဆိုတော့ ၃ လက်မသာသာကလေး ရှိ
တာပေါ့၊ ပုံတော်က ဗောဓိလက်ရိုးအောက်ပလ္လင်မှာ ကြာ ၉ ပွင့်ခံပြီး ဘုရား
နဲ့တွဲလျက် တစ်သားတည်း ထုထားတယ်၊ ပလ္လင်အောက်မှာလည်း ရွှေမှု
ကိုးချက် ရိုက်ထားတယ်”

ထိုက်။ ။ “တော်တော်လည်း ထူးခြားပုံ ရပါကလား၊ ရွှေမှု ကိုးချက်ဆိုတာ
က ဘယ်လိုအတိတ်နဲ့ အမှတ်အသားပြုထားပုံလဲ”

ပွဲစားဦးမှော်လည်း မပြောလိုသော သဘောဖြင့် မျက်နှာအနည်းငယ်
ပျက်နေလေရာ ရှေ့နေမောင်ဘတူက-

“ပြောစရာရှိသရွေ့ ကုန်စင်မကျန် ပြောပြမှပေါ့၊ သည်လိုအကြောင်း
မျိုးကို ဆောင်ရွက်ရတဲ့သူက ရှိသမျှအကြောင်းအားလုံး အကုန်သိရမှ ရှေ့နောက်
ချင့်ချိန်နိုင်တော့မပေါ့”

ဟု ပြောသောအခါမှ ပွဲစားသည် နှုတ်ခပ်လေးလေးဖြင့်-

မှော်။ ။ “သည်လိုဆိုလျှင် အရင်းခံက စတည်ပြောမှ ဖြစ်မယ်၊ သည်ဘုရားက
ဘယ်သူ့လက်ထက်က ဘယ်လိုရလို့ ကိုးကွယ်လာကြတယ်တော့ မသိဘူး၊
ကိုးနဝင်းဦးအောင်စီမံတဲ့ ဘုရားလို့ အမေများ အဘိုးများ ပြောသံ ကြားမိ
မှတ်မိတယ်၊ သည်ဘုရားက လာဘ်ရွှင်တယ်၊ ဆုတောင်းပြည့်တယ်လို့ အထူးပဲ
အာရုံပြုပြီး လူသိတောင် မခံဘူး”

မောင်ဘတူ။ ။ “ခိုးတဲ့လူက ရွှေမှုကိုးချက်ကို လိုချင်လို့ ခိုးတာပဲ”

မှော်။ ။ “ရွှေမှု ကိုးချက်ဆိုတာက အမြင်သာ ရွှေမှုနဲ့တူလို့ ပြောတာပါ၊
ဒါလည်း မြင်ဖူးကြတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုက်။ ။ “ရွှေမှု မဟုတ်လျှင် ဘာတွေတုံး”

မှော်။ ။ “လူကြီးများ ပြောခဲ့တာကတော့ ရွှေလက်ဖွဲ့ကလေး ၉ လုံးလို့
ဆိုတာပဲ၊ ရွှေလက်ဖွဲ့ကလေးတွေဆိုတော့ ဘယ်လောက်သားရှိမှလဲ၊ သည်
လောက် ကြိုးကြိုးစားစားခိုးရအောင် မက်လုံးမရှိပါဘူး”

ထိုက်။ ။ “သည်ဘုရားအကြောင်းကို ဘယ်သူများ သိသလဲ”

မှော်။ ။ “ကျွန်တော့်ပွဲကတော်ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ဦးချိုရယ်၊ သည့်ပြင်

www.dhammadownload.com

တော့... ဩ ညောင်ပင်သာ ဘုန်းတော်ကြီးက လွဲလို့ သိတဲ့လူမရှိဘူး”
ထိုက်။ ။ “ညောင်ပင်သာ ဘုန်းတော်ကြီး သိပုံ ပြောစမ်းပါဦး”

မှော်။ ။ “ဝါဆိုလပြည့်နေ့က ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးတယ်၊ အားလုံး သံဃာ
များပြန်ကြွပြီးနောက် ဆရာတော်တစ်ပါးတည်း တရားဟော ကျန်ခဲ့တယ်၊
အဲသည်တော့ ဆရာတော်က ဘုရားကြည်ညိုရင်းနဲ့ ‘ပွဲစား သည်ဘုရား ဘယ်က
ရသလဲ’ မေးလို့ ပြန်ပြောဖူးတယ်”

ထိုက်။ ။ “သိသင့်သလောက် သိပါပြီ၊ ဆောင်ရွက်စေလိုလျှင်လည်း ကျွန်
တော် ကြိုးစားပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်ထံသို့ များသောအားဖြင့် ကြီးကျယ် ခဲယဉ်း
တဲ့ အမှုမျိုးကိုသာ လာရောက် စောဒနာလေ့ရှိကြတယ်၊ သည်လိုသေးဖွဲ့တဲ့”

မှော်။ ။ “ကျွန်တော်တို့မှာတော့ အကြီးအကျယ် နှလုံးမသာယာ ဖြစ်နေပါ
တယ်၊ ပွဲကတော်ကြီးဆိုတာတော့ မအိပ်နိုင် မစားနိုင် ဘေးအန္တရာယ်တွေ
တွေ့ရတော့မလောက် တွေးပြီး လန့်ကြောက်နေပါတယ်၊ သည်ဘုရားများ
ပြန်ရလျှင်တော့...”

ထိုက်။ ။ “ပြန်ရမယ်လို့ အာမတော့ မခံနိုင်ဘူး၊ အခု သိရသလောက်မှာ
မိမိရရလိုက်ဖို့ တစ်စွန်းတစ်စမှ လမ်းမမြင်သေးဘူး။ သို့သော်လည်း ကျွန်
တော်တို့ မနက်စာ စားသောက်ပြီး ၁၁ နာရီလောက်ကို အရောက်လာခဲ့ပါ
မယ်၊ အိမ်က စောင့်နေပါ၊ အိမ်သူအိမ်သားအားလုံးကိုလည်း မေးစမ်းလိုပါ
တယ်၊ တခြား မသွားကြပါစေနဲ့”

မှော်။ ။ “ကောင်းလှပါပြီ အားကိုးပါရစေ”

ဟု ပြော၍ အိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူများကို ထုတ်ပြီးလျှင် ဒေါက်တာ
သောင်းထိုက်သို့ ကမ်း၍ ပေးလျက်-

“ဘုရားကို ပြန်ရတဲ့အခါကျတော့လည်း ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ကျေးဇူး
ဆပ်ပါ့မယ်”

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် လှမ်း၍ မယူဘဲ-

“အို၊ သည်လိုသဘောမထားပါဘူး၊ အောင်မြင်တဲ့အခါမှ သဒ္ဓါသလောက်
ချီးမြှင့်တာပေါ့”

ပွဲစားဦးမှော်သည် ငွေစက္ကူချပ်များကို စားပွဲပေါ်တွင် စာဖိသောမှန်တုံး
နှင့် ဖိ၍ ထားပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ထလျက်-

“သွားလာရတဲ့စရိတ်ဆိုတာ အရင်ကုန်နှင့်တာမျိုးပဲ၊ အားမနာပါနဲ့
ယူသာယူပါ” ဟု ပြော၍ ထွက်သွားလေ၏။

[၂] ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပဒ်သည်ရောက်

ပွဲစားဦးမှော်နှင့် ရှေ့နေ မောင်ဘတူတို့ထွက်သွားပြီးနောက် ဒေါက်တာ သောင်းထိုက်သည် ငွေစက္ကူများကို တစ်ချပ်စီလှန်လျက်-

“ပွဲစားကတော့ အတော် သေချာစေ့စပ်တဲ့လူပဲ၊ စက္ကူအချပ်တိုင်းမှာ တံဆိပ်နှိပ်ပြီး လက်မှတ်များတောင် ထိုးထားတယ်”

(တံဆိပ်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ လမ်းသစ် အိမ်နံပါတ် ၃၅၆) ဟု အပေါ်တန်းတွင် ပါရှိလျက် အလယ်တွင် နေ့စွဲ ရက်စွဲနှင့် အောက်တွင် ဦးမှော် ဟု လက်မှတ်ထိုးထားလေသည်။

“သို့သော် ပညာရှိသော်လည်း သတိဖြစ်ခဲ့သည် ဆိုသလိုပဲ ဝီရိယလွန် လျှင် ဥဒ္ဒစ္စဖြစ်တတ်တယ်။ ငွေစက္ကူက တစ်ဆယ်တန် ငါးချပ်တောင်မှ၊ လူ ကြည့်ရပုံကတော့ ထားဝယ်လုံချည် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်၊ နေစားလို့ တချို့နေရာမှာ အရောင်ပျက်နေတဲ့ နက်ပြာ သက္ကလတ်အင်္ကျီ၊ အောက်ခုံမှာ သားရေထပ်ပိုး ထားတဲ့ ဘုံဘိုင်ရေဖိနပ်စီးပြီး လက်တစ်ဆစ်လောက်ရှိတဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်တို့ ကလေးကို မီးမရှိဘဲနဲ့ လက်ကြားညှပ်ပြီး မပစ်ရက်တာ ထောက်ကြည့်လျှင် အတော်စိစစ်မယ့် လူစားမျိုးဖြစ်လျက် ဒါလောက်ကိစ္စကလေး ဆောင်ရွက် ဖို့ကို ငွေငါးဆယ်လုံး ပေးနှင့်ထားတာ ဘယ်သဘောလဲ”

ဆရာဝန်ဦးသာထွန်း။ ။ “ဘုရားက သူပြောသလောက် ကမယ် မထင်ပါ ဘူး၊ အထဲမှာ အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် တစ်ခုခုပါလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ထိုက်။ ။ “သည်လို တွေးစရာတော့ လမ်းရှိတယ်၊ သို့ပေမဲ့ လူဆိုတာ တစ် ယောက်တစ်မျိုး စွဲလမ်း အယူသီးကြတယ်။ ရိုးရိုးဘုရားတစ်ဆူ ထွက်ပျောက် လို့ သည်လောက် ငွေကုန်ကြေးကျ မခံဘူး၊ စွဲလမ်းခြင်းတရားက တယ်ခက် တာမျိုးပဲ။ ဗုဒ္ဓေါမေသရဏံ အညံ့နတ္ထိ၊ ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာ မရှိလို့ ပါးစပ်ကသာ တတွတ်တွတ် ရွတ်ကြတယ်၊ ကြည့်ပါတော့လား ရုပ်တု၊ ဆင်းတုထဲမှာ အင်းအိုင်၊ ဂါထာ၊ မန္တ ရားတွေ စုတ်လား လက်ဖွဲ့တွေမြှုပ်လား နဲ့ လောကီသိဒ္ဓိလမ်းတွေဘက်ကို ယုံကြည်လိုက်စားကြတာပဲ။ ပွဲကတော်ကြီး မှာလည်း ဘုရားထွက်ပျောက်တာနဲ့ စားမဝင်၊ အိပ်မပျော်ဖြစ်နေတာ၊ ဥပါဒါန် ကြောင့် ဥပဒ်ရောက်ပေါ့ဗျာ။ စိတ်က သည်လိုစွဲလမ်းလို့လည်း မေ့မေ့လျော့ လျော့ဖြစ်ပြီး ကူလီကုလားကို ဂရုမစိုက်မိလို့ ဈေးဝယ်ပြီးသားပစ္စည်းတွေ အပြည့်နဲ့ တောင်းဆုံးတာပေါ့”

ထွန်း။ ။ “တူမ ခြေပွတ်တိုင် လည်တာတော့ကော”

mgyc.com

ထိုက်။ ။ “မွေးထားတဲ့ တူမကလေးဆိုတာနဲ့ အရွယ်ငယ်ကြောင်း၊ မထင်ရှားဘူးလား၊ ကာလမိန်းကလေးတွေက အိမ်ရှေ့ထွက်တယ်ဆိုတာ အချိန်းအချက်ရှိလို့ ထွက်တာများတယ်၊ ရည်းစားမျှော်ရင်း ငေးလို့ ချော်ကျတာနဲ့ တူပါတယ်” ထွန်း။ ။ “နို့ ဘတ်စကားတာယာနှစ်လုံး ပေါက်တာတော့ကော”

ထိုက်။ ။ “အို ပွဲစားဆိုတဲ့လူမျိုးက အင်မတန် ဆယ်လီကျေတဲ့ လူစားမျိုးပဲ၊ ဘတ်စကားကို သူတို့ဝယ်ထောင်တယ်ဆိုလျှင် အချောင်ရတဲ့ အဟောင်းဝယ်မှာဗျ။ တာယာလည်း အသစ်ဝယ်ဖို့ စိတ်မကူးဘူး၊ သူတို့မျက်စိအောက်လမ်းသစ်ထဲမှာ တာယာအဟောင်း လိုက်ဝယ်ပြီး ပြင်ဆင်ဖာထေးပြီး ရောင်းနေတဲ့ဆိုင်တွေက ဝယ်မှာပေါ့။ သည်တော့ တစ်နေ့တည်း နှစ်လုံးမဟုတ်ဘူး၊ လေးလုံးစလုံးတောင် ကွဲလိမ့်ဦးမယ်။ သည်လိုပါ၊ သူတို့အယူသီးတာတွေက ကျုပ်တို့သဘောနဲ့ဆိုတော့ ဘာမှ အကြောင်းအဆက်မရှိဘူး၊ ကျုပ်တို့က တွေ့နိုင်မြင်နိုင်တဲ့အကြောင်းအဆက်ကို ထောက်ပြောနေတာပါ”

ထွန်း။ ။ “ဖြစ်နိုင်စရာပါပဲ”

ထိုက်။ ။ “ကျုပ်ကလည်း တပ်အပ်ပြောနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ စုံထောက်ပညာဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တဲ့လမ်းတွေကို ချိန်ချပြီး တွေးဆယူရတာကို အမှန်ချည်းလည်း အခါတိုင်းတွေးနိုင်တယ်လို့ ဝန်မခံပါဘူး”

ထွန်း။ ။ “နို့ အခု ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ထိုက်။ ။ “အိမ်တွင်းသူခိုး မဟုတ်ကြောင်းတော့ သိရပါပြီ”

ထွန်း။ ။ “ပွဲစားက အိမ်သူအိမ်သားအပေါ်မှာ စိတ်ချရတယ် ဆိုလိုသလား”

ထိုက်။ ။ “အို သော့တွဲလည်းကျန်ခဲ့တယ်ဆိုမှ အိမ်သူအိမ်သားခိုးလျှင် သော့ တခြားရှာနေပါဦးမလား၊ ကျောင်းဆောင်အောက်မှာ ချိတ်ထားလျက်ရှိပြီးသားပဲ”

ထွန်း။ ။ “သည့်ပြင် ဘာများ လမ်းစတွေ့သေးသလဲ”

ထိုက်။ ။ “ပြောသလိုတော့ သူတို့သုံးယောက်အပြင် ဆရာတော်ပဲ ဘုရားအကြောင်းကို သိတယ် ပြောသွားတယ်၊ ဆရာတော်ကိုလည်း ပြစ်မှားစရာ မရှိပါဘူး၊ သည်တော့ သည်အကြောင်းကို သိတဲ့လူတစ်ယောက် ရှိရဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် သိနိုင်မယ့်သူကို စုံစမ်းရှာဖွေရမယ်။ ည မီးပူဇော်တုန်းကပဲ တွေ့သေးတယ်၊ မနက် ပန်း ရေချမ်း ဆွမ်းကပ်တော့မှ ပျောက်မှန်းသိတယ်ဆိုတော့ သည်အတွင်းမှာ ဘယ်အချိန် လစ်တယ်ဆိုတာကို ထောက်လှမ်းဖို့ ရှိတယ်။ ပွဲစားအပြောက ဦးချိုဆိုတဲ့ ဦးရီးတော်ကလည်း လုံ့လဝီရိယနဲ့ စိတ်ချရတယ် ပြောထားတယ်။ သည်ပြင်အချိန်ကို ဝင်ခိုးဖို့ အခွင့်အလမ်းမရနိုင်ဘူး၊ သည်တော့

သူတို့အိမ် သွားမေးစမ်းပြီး တစ်နည်းတစ်လမ်း ပေါ်ပေါက်လာမှ သိနိုင်မယ်” ထွန်း။ ။ “ဒါဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်၊ ကျွန်တော် ဆေးဆိုင်သွားပြီး ပြန်မှာနဲ့ နောင်ကြီး ထမင်းစားပြီးမှာနဲ့ အတော်ပဲ”

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် အမြဲမကွာ ဆောင်ယူလေ့ရှိသော ဓာတ်အက်စစ်အမျိုးမျိုးနှင့် ဆရာဝန်များသုံးသော လက်နက်ကိရိယာ အစုံအလင်တို့အပြင် ခရီးဆောင်ရန် စီမံထားသော သေတ္တာကလေးကို မော်တော်ကားပေါ်သို့ တပည့်တစ်ယောက်အား ယူဆောင်တင်စေသည့်အခိုက်တွင် ဆရာဝန်ဦးသာထွန်း ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် မိတ်ဆွေနှစ်ဦး အနောက်လမ်းသစ်ဘက်သို့ စီးနင်းလိုက်ပါသွားကြလေ၏။

လာမည့်လမ်းကို မျှော်နေသော ပွဲစားဦးမှော်က-

“အိမ်မှ အလွယ်တကူတွေ့ပါ့မလားလို့ ကိုယ်တိုင် စောင့်နေရတယ်၊ ကျွန်တော့်အပြစ်ပဲ၊ အိမ်နံပါတ်ပြောခဲ့မယ်လို့ဟာ မေ့ထွက်လာတယ်”

ဟု ရိုသေကိုင်းရှိုင်းစွာ ခရီးဦးကြိုပြုသော်လည်း ပွဲကတော်လုပ်သူမှာ ကျွန်ုပ်တို့အား စကားဟဟမပြောဘဲ မအိမ်သာ ရှံချည်စောင်ကြီးကို သိမ်းခြုံပြီး ထိုင်နေလေ၏။ ။ ၎င်း၏အမူအရာမှာ ကျွန်ုပ်တို့အား အယုံအကြည်မရှိ၍ လင်ဖြစ်သူပွဲစားအား-

“ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ သူလုပ်လိုက်မှဖြင့် သည်လိုချည်းပဲ၊ ငွေငါးဆယ် ရင့်မကြီး လက်ဦးလွန် ခြေဦးလွန် ပေးခဲ့ရမလား”

ဟု အပြစ်တင် မြည်တွန် တောက်တီးနေဟန် တူလေသည်။

ဦးစွာပထမ ဘုရားထားသည့်ကျောင်းဆောင်ကို ကြည့်လိုကြောင်း ဦးသောင်းထိုက်က ပြောလေရာ ပွဲစားက အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ကြွရန် ပြောသည်နှင့် ပွဲကတော်ကြီးသည် နောက်က လိုက်တက်လာပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စောင်းပါးရိပ်ခြည် ကြည့်နေလေ၏။

ပွဲစားပြောသည့်အတိုင်း သော့မှာ ကျောင်းဆောင်မှန်တံခါး သော့ပေါက်တွင် တွဲလောင်းတပ်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ထိုက်။ ။ “တခြား ဘယ်သူကိုင်သေးလဲ”

ပွဲစား။ ။ “ဘယ်သူမှ မကိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပဲ တံခါးရွက်အောက်နားက ကိုင်ပြီး လှုပ်ကြည့်လိုက်တယ်”

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် လက်တွင် ဆွဲထားသော သေတ္တာကလေးအတွင်းမှ ပုလင်းကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူ၍ ပုလင်းထဲမှ ပေါင်ဒါမှုန့်များကို စက္ကူတစ်ချပ်ပေါ်တွင် သွန်၍ဖြန့်လေ၏။ ထို့နောက် ကျောင်းဆောင်

mye.com

မှန်တံခါးလက်ကိုင်နှင့် တကွ သော့ပေါက်အနီး မှန်သားများပေါ်သို့ ပေါင်ဒါ မှန်များ အနှံ့အပြားရောက်စေရန် စက္ကူကို အလိုက်သင့်ရွှေ့၍ ပါးစပ်ဖြင့် လေမှုတ်ကာ မှုတ်ကာ လုပ်လိုက်သောအခါ ပေါင်ဒါမှန်များသည် ကပ်သည့် နေရာတွင် ကပ်လျက် ကျန်ခဲ့လေ၏။

ထိုက်။ ။ “ဘယ်သူမှမကိုင်တဲ့ ကျေးဇူး၊ ပွဲကတော်ကြီးကလည်း ဘုရားကို ကြည်ညိုပြီး လုံ့လဝီရိယကောင်းကောင်းနဲ့ မှန်များကို တိုက်ချွတ်ထားတဲ့အတွက် ဟောသည်မှာ သူခိုးရဲ့လက်ပုံစံ ကောင်းကောင်းကြီး ထင်ရှားပါပေတယ်”

ဟု ပြော၍ ပွဲကတော်ကြီးအား လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ‘ဘုရားကို ကြည်ညိုသည်၊ လုံ့လဝီရိယကောင်းသည်’ ဟု ချီးမွမ်းသောစကားများသည် ပွဲကတော်ကြီးနားထဲသို့ နှလုံးလေ့ဝင်လေ၏။ အောင့်သက်သက်ရှိနေသော မျက်နှာထားမှာလည်း ချိုလာသည်ပြင် သူခိုးလက်ပုံစံတွေ့လျှင် ငါတို့ ဘုရား တော့ ပြန်ရတော့မည်ဟု စိတ်အချကြီးချဟန်နှင့် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေ၏။

ဤအမှုအရာကို မြင်သောအခါ ပွဲစားက ဦးသောင်းထိုက်အား စုံထောက် ပညာသာမက လူကဲခတ်ကောင်း ကြိုက်လုံးကောက်ပြီး အချက်ကျ တော်တော် ပြောတတ်တဲ့လူပါပေပဲဟု စိတ်ထဲက ချီးမွမ်းမိလေသည်။

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် ပွဲကတော်အား လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကူးသော ‘ကင်မရာ’ ကလေးကိုသာ ဖြန့်ထုတ်၍ လက်ပုံစံများကို ရိုက်ကူး ယူလေ၏။ ထို့နောက် သော့ပေါက်တွင်ချိတ်လျက် တွေ့သောသော့ဖြင့် ပိတ် ချည်ဖွင့်ချည် အကြိမ်ကြိမ်ခတ်ပြီးနောက် နုတ်ယူပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်သို့ သွား၍ သော့လုံးအခေါင်းထဲသို့ မှန်ဘီလူးနှင့် သေချာစွာကြည့်ရှုလျက် ကျွန်ုပ် အား-

ထိုက်။ ။ “ဦးသာထွန်း၊ ခိုင်းတယ်လည်း မအောက်မေ့ပါနဲ့၊ ဟိုသေတ္တာထဲ က ဇာဂနာအသေးဆုံးကလေးနဲ့ မှန်ချပ်ကလေးတစ်ပြားရယ်၊ စက္ကူမာမာကလေး တစ်ချပ်ရယ် ထုတ်ပေးစမ်းပါ”

ထွန်း။ ။ “လက်မအားလျှင် ကူညီဖို့ လိုက်လာတာပဲ အလိုရှိတာသာ ခိုင်းပါ”

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် သော့ထိပ်ဝရှိ အခေါင်းတွင်းမှ အမျှင် အဖတ်ကလေးများကို ဇာဂနာနှင့် ဖြည်းညင်းစွာ ဆွဲထုတ်ပြီးနောက် စက္ကူ အထူချပ်ပေါ်တွင် တင်ပြီးသကာလ မှန်ချပ်နှင့် ဖိထားလိုက်၏။

[၃] သော့နှင့် ဦးထုပ်မှ အဆက်

အနောက်နိုင်ငံတွင် လောကဓာတ်ပညာ ထွန်းကားသည်အလျောက် သေးနပ်သောအရာဝတ္ထုကလေးများကို အပြန်ပေါင်းများစွာချဲ့ထွင်၍ မြင်စွမ်း နိုင်သော မှန်ဘီလူးများမှာ အံ့ဩလောက်ပေ၏။ ဒေါက်တာသောင်းထိုက် သည် သော့အခေါင်းတွင်းမှ ထုတ်နုတ်ဆွဲငင်ယူသော အမျှင်ကလေးများကို မှန်ဘီလူးနှင့် ကြည့်ပြီးနောက်-

ထိုက်။ ။ “သော့နဲ့ သော့အိမ်နဲ့ အတော်ကျပ်တဲ့ပုံထောက်တော့ ပါလာတဲ့ သော့နဲ့ အရမ်းအားတိုက်ဖွင့်ရတဲ့ လက္ခဏာရှိတယ်။ သော့မှာ သံချေးလည်း မတက်၊ ပြောင်လက်ပုံထောက်တော့ အမြဲသုံးနေတဲ့သော့နဲ့ သဏ္ဍာန်တူတယ်။ အမြဲသုံးတဲ့သော့မျိုးကို ကိုယ်နဲ့ တယ်ခွာကြတာမဟုတ်ဘူး၊ အိတ်ထဲမှာ ထည့် ဆောင်တတ်ကြတယ်။ အဲ ဒါကြောင့် နှစ်ရှည်လများကြာတော့ သော့ခေါင်း ထဲမှာ ဝင်နေတဲ့ အမှိုက်၊ အမွေး၊ အမျှင်ကလေးတွေက သည်သော့ရှင်ဟာ အမြဲလိုလို မီးခိုးရောင်သဏ္ဍလတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ပြီး ဆေးပြင်းလိပ် ဆေးစာမှ ကျတဲ့ ဆေးမှုန့်ထည့်ပြီး ဆေးတံသောက်တဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်လို့ သက်သေခံနေပါ ကလား။ အင်္ဂုဇာဗေဒင်တတ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့သော့ထဲကရတဲ့ အမှိုက်က မှန်ဘီလူးအောက်မှာ သက်သေခံနေတာ။ တော်တော်ကြာတော့ သည်လူကြီးဟာ စုန်းတတ်တယ်။ မှော်ဆရာကြီး ဘာညာ ပြောမနေနဲ့၊ ပွဲ ကတော်ကြီး ဟောသည်မှာ လာကြည့်လှည့်”

မခေါ်ဘဲနှင့် ရောရောဝင်ဝင် ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိချင်လာသော ပွဲကတော် ကြီးသည် မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်သောအခါ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်က-

“မီးခိုးရောင်ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် အမျှင်တွေဟာ တွေ့ရဲ့မဟုတ် လား။ အဲသည် သိုးမွေးချည်ကလေးတွေဟာ တခြားကတော့ လာမရောက် နိုင်ဘူး။ အမြဲဝတ်တဲ့ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ သော့ကို နှစ်ရှည်လများ ထည့်ချည် ထုတ်ချည်လုပ်နေတော့ ပွန်းပြတ်ကာ အထဲဝင်ပြီး သော့ဖွင့်တိုင်း ပိတ်တိုင်း သိပ်သွင်းထားသလိုဖြစ်နေတာ။ အဲဟို အမှုန့်ဖတ်တွေက ဆေးကြေးတွေနဲ့ မည်းနေတဲ့ လက္ခဏာထောက်တော့ ဆေးပြင်းလိပ်က ကျတဲ့အမှုန့် မဟုတ်ဘူး၊ ဆေးတံထဲကမှ ထွက်နိုင်တယ်”

ဤစကားကို ကြားသောအခါ ပွဲကတော်ဒေါ်ဒွန်းသာသည် အံ့ဩသော မျက်နှာထားနှင့် လေးမြတ်စွာကြည့်လေ၏။ ၎င်းနောက် သမီးကို ခေါ်၍ ဧည့်သည်များသောက်ရန်လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်၊ လင်မနစ်နှင့် ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက်မကျန် ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းစေရန် တီးတိုးစီမံလေ၏။

အပေါ်ထပ်တွင် စုံစမ်းရန် ကိစ္စတုံးသဖြင့် အောက်သို့ ဆင်းလာကြ သည့်အခါ အိမ်သူအိမ်သားများအနက် ဦးရီးတော်ဖြစ်သူ ဦးချိုကို စတင်မေးစမ်း ရာ ဦးချိုမှာ အသက်အရွယ် ၅၀ ကျော်မျှရှိ၍ အသားအရည်ပြည့်တင်းပုံကို ထောက်သော် ကျန်းမာသောလူကြီးဟု ဆိုရပေမည်။ ပြောပုံဆိုပုံကို ထောက် သော် ရိုးသားဖြောင့်မတ်၍ လုံ့လရှိပုံလည်း ရ၏။

ထိုက်။ ။ “ဟိုနေ့ညက ပွဲကတော်များ ရာမပွဲ ထွက်သွားတဲ့နောက် အိမ်ကို ဘယ်သူများ လာသလဲ မှတ်မိရဲ့လား”

ဦးချို။ ။ “ဘယ်သူမှ မလာပါကလား”

ထိုက်။ ။ “သေသေချာချာ ပြန်တွေးစမ်းပါဦး၊ တစ်စတစ်စ ပြန်တွေးရင် ရေးရေးပေါ်လာတတ်ပါတယ်”

ဦးချိုသည် တွေဝေနေရာမှ-

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သူတို့ လမ်းထိပ်လောက်ရောက်တော့ လူတစ် ယောက်လာပြီး ပွဲကတော်ရဲ့တူမက ခင်ဗျားသောက်ဖို့ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ် လမ်းကြိုရင်း ဆွဲသွားပါဆိုလို့ ဝင်ပေးရတယ်ပြောပြီး ပေးပစ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်က လည်း သည်လိုပေးနေကျမို့ အထူးအရေးမယူလိုက်ဘူး၊ ဒါလည်း ဘာမှတော့ မဆိုင်ပါဘူး”

ထိုက်။ ။ “မဆိုင်တာ ဆိုင်တာ ထားပါဦး၊ လာပေးတဲ့ဆေးလိပ်ကို သောက် လိုက်ရောလား”

ဦးချို။ ။ “မသောက်ရလို့ လွှင့်ပစ်ဖို့ပေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ထိုက်။ ။ “ကိုင်း တူမဆိုတာ ခေါ်စမ်းပါဦး”

ပွဲကတော်ကြီးသည် တူမမြသွေးကို လှမ်းခေါ်သောအခါ အတွင်းဘက် တွင် တခိခိ ကျိတ်၍ ရယ်နေသည်ကို မျက်နှာပိုးမသတ်နိုင်ဘဲ ထော့ကျိုးထော့ကျိုး နှင့် ထွက်လာသော မိန်းကလေးမှာ အသက်အရွယ် ဆယ့်လေးငါးနှစ်မျှ ရှိ သေး၍ ယောက်ျားကလေးများအား တည့်တည့်မတ်မတ် ရိုးရိုးသားသား မကြည့်တတ်ဘဲ စောင်းပါးရိပ်ခြည်ဖြင့် မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်တတ်သော မိန်း ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လေ၏။

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်မေးသော စကားမဆုံးမိပင်-

“ကျွန်မ ဘာဆေးလိပ်မှ မပေးရပါဘူး”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလေ၏။ ထို့ပြင် ပွဲကတော်ကလည်း-

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ အတူသွားကြတာပဲ၊ သည်ဆေးလိပ်ကတော့ ကျွန်မတို့က ပြန်မပေးရကြောင်း မှန်ပါတယ်”

ထိုက်။ ။ “နို့ ဦးချို အဲသည်ဆေးလိပ်သောက်တာ ကုန်ရောလား။”

ဦးချို။ ။ “ကုန်တော့ မကုန်ဘူး။ နောက်နေ့ညသောက်တော့ ငေါတော် တော်ရှိတာနဲ့ ဆက်မသောက်တော့ဘူး။ အိပ်ရာနံ့နားက နို့ဆီခွက်ထဲမှာ ဒီအတိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်။”

ထိုက်။ ။ “သွားယူစမ်းပါ။”

ဆေးလိပ်တိုကို ဦးချိုသွားယူနေစဉ် စုံစမ်းကြည့်ရာ ပွဲကတော်က-

“ကျွန်မတို့ပြန်လာတော့ အိပ်ပျော်မနေပါဘူး။ တုံးလုံးတောင် မလှဲဘူး ပြောတာပါပဲ။ လိမ်လည်း မပြောတတ်ပါဘူး။ အိပ်ချင်တယ်တော့ ပြောတယ်။”

ဦးချို၏ဆေးလိပ်တိုကို မီးညှိ၍ သောက်ကြည့်သောအခါ စိမ်းရွေရွေ အနံ့ထွက်လာသည်တွင်-

ထိုက်။ ။ “ထင်သားပဲ။ သို့သော်လည်း ထင်ရှားအောင် ဖြေကြည့်မှပဲ။”

ဟု ပြော၍ ဆေးလိပ်ကို လက်နှင့်ဖျစ်ညှစ်၍ ဆေးရိုးများကို စက္ကူ တစ်ရွက်ပေါ်သို့ သွန်ချပြီးလျှင် ဇာဂနာနှင့် ဆေးရိုးတခြား ဆေးတခြား ခွဲ ထုတ်လေ၏။ ထိုအခါ ဆေးရွက်ဖတ်များမှာ အရောင်ခပ်မည်းမည်းကား တချို့နှင့် နေလောင်ထား၍ ခြောက်ရော်နေသော သစ်ရွက်ခြောက်ကဲ့သို့ ဝါ ဖျော့ဖျော့အရောင်ကား တချို့ နှစ်မျိုးတွေ့ရလေ၏။ ဝါဖျော့ဖျော့အရောင်ရှိ သော ဆေးဖတ်များကို ဇာဂနာနှင့် ရွေးထုတ်ပြီးလျှင်-

“ဟောဒီဟာက ဆေးခြောက်ဆိုတာ ဒါပဲ။ အထက်ကျော် ကာရီက ဆေးဝါးဖော်စပ်ဖို့တောင် ရုတ်တရက်ဝယ်ခြမ်းလို့ မရဘူး။ အခုတော့ အလွယ် တကူရတော့ အလိုရှိရာ သုံးနိုင်ကြတာပေါ့။”

ပွဲစားနှင့် ပွဲကတော်။ ။ “ပြောသံသာ ကြားရတယ်။ အခုပြောမှ သိရတာပဲ။”

ထိုက်။ ။ “ဆေးခြောက်ဆိုတဲ့အတိုင်း သူ့တန်ခိုးသတ္တိက အာရုံကြောအားလုံး ကို ချဲ့ထွင်ပြီး မြင်တတ်ကြားတတ်လေ့ရှိပြီး ရွံ့ဗွက်ကလေးများကို ရေအိုင် ကြီးထင်လို ထင်၊ ထင်းပေါက်စကို တုံးကြီးမှတ်လို မှတ်၊ ကြောက်စရာရှိလည်း အထူးကြောက်တတ်လို့ ‘ဆေးခြောက်’ လို့ ခေါ်တယ်။ သူ့အငွေ့အသက်ကို ရှူရှိုက်၍ ကြာကြာနေလျှင် အိပ်ချင်ခြင်း၊ ငိုက်မျဉ်းတွေဝေခြင်း ဖြစ်လာတာပဲ။ အိပ်မပျော်သေးမီ အချိန်ကို အတိုင်းအရှည်မရှိ မေ့လျော့တတ်တဲ့ သတ္တိမျိုးလည်း ရှိတယ်။ သည်အကြောင်းကို ထောက်လျှင် သည်ဆေးလိပ်ကို ပေးကတည်းက ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဦးချိုကို ပေးတယ်ဆိုတာတော့ အထူးပြောဖို့ မလိုဘူး။”

ဦးချို။ ။ “ပေးချင်တဲ့ သစ္စာပေးပါ။ ကျုပ်အိပ်ချင်တာတော့ မှန်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း တုံးလုံးတောင် မလှဲမိပါဘူး။ စိုးရိမ်ပြီးတော့ ခါတိုင်းလို အဝ

myanmar.com

မှာတောင် အဝတ်ကုလားထိုင်နဲ့ မလဲ့ဘူး”

ထိုက်။ ။ “အဝတ်ကုလားထိုင်နဲ့ အဝတ်လဲလှဲနေတာက တော်လိမ့်ဦးမယ်၊ နို့ ဘယ်လိုနေသလဲ”

ဦးချို။ ။ “အပြင်ဘက်က ခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်”

ထိုက်။ ။ “တစ်ခါမှ အခြားတစ်ပါး ထမသွားဘူးလား”

ဦးချို။ ။ “တပိုတပါးသွားရအောင်တော့ ခဏဝင်မိတယ်”

ထိုက်။ ။ “အိမ်ထဲဝင်တော့ အိမ်ရှေ့တံခါး ပိတ်မိခဲ့ရဲ့လား”

ဦးချို။ ။ “အင်း အခု စဉ်းစားကြည့်မှ ပိတ်ခဲ့ဟန် မတူဘူး၊ သို့ပေမဲ့ ခဏ ကလေးပဲ”

ထိုက်။ ။ “ဦးချိုပြောတဲ့ ခဏကလေးက ဘယ်လောက်ကြာတယ် ပြောနိုင် သလား”

ဦးချို။ ။ “တစ်အောင်ကလေးဆိုမှ အခင်းကလေး လုပ်ပြီးပြီးချင်း ပြန်ထွက် လာတာပဲ”

ပွဲကတော်။ ။ “ဦးချို အပေါ့အလေးသွားလျှင် ကွမ်းတစ်ယာညက်ထက် မနည်းဘူး၊ သည်ကတည်းက ကြံတဲ့လူက အခါအခွင့်ရတာပေါ့၊ မုချ သည် တုန်းက တက်ယူတာပဲ”

ထိုက်။ ။ “ဆေးခြောက်ဆိုတာမျိုးက ခုတင်က ပြောသလိုပဲ၊ အချိန်ကို အတိုင်းအထွာမရှိအောင် မေ့လျော့စေတတ်တယ်။ ခဏကလေးကို အကြာကြီး ထင်ချင်ထင်၊ အကြာကြီးကို ခဏကလေး ထင်ချင်ထင်တယ်။ အရေးတကြီး အလျင်စလို ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စကိုလည်း နောက်ထားပြီး မဆီမဆိုင်တာကို ရှေ့တင်ပြီး စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ပြုတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဦးချိုရဲ့တစ်အောင် က ဦးချိုထင်တဲ့ ခါတိုင်းတစ်အောင်မျိုး ဟုတ်မယ်မဟုတ်ဘူး။ သည်တော့ ပွဲကတော်ကြီး ယူဆတာ မှန်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ထိုစဉ်တွင် တူမနှင့် သမီးနှစ်ယောက်တို့မှာ ဦးထုပ်တစ်လုံးကို တစ်ယောက်ဘက်သို့ တစ်ယောက်တွန်းလျက်-

“ညည်းမြင်တယ်၊ ငါကောက်တယ်၊ ညည်းပြော၊ ငါပြော”

စသည်ဖြင့် ငြင်းခုံနေကြသည်ကို ပွဲကတော်က မေးသောအခါ ထိုနေ့ည ရာမပွဲက အပြန် အိမ်ရှေ့မြောင်းကူးတံတားထိပ်တွင် သမီးလုပ်သူက တိုက်မိ၍ တူမလုပ်သူက ကောက်ယူကြောင်း၊ ဦးထုပ်မှန်းကို သိ၍ အရေးမကြီးသည်နှင့် အမှတ်မဲ့ သမင်ချိုတွင် ချိတ်ထားလိုက်ကြောင်း၊ ယခုမှ သတိရ၍ သူ့ခို ဦးထုပ်များ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မလားဟု လူကြီးကိုပြရန် သူပြော၊ ငါပြောနှင့်

ငြင်းနေကြကြောင်း သိရလေသည်။

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် ဦးထုပ်ကို လှမ်းယူ၍ ကြည့်ပြီးလျှင်-
“သူခိုးဟာ သော့ကိုတောင် ချွတ်ယူဖို့ အချိန်မရပုံကိုထောက်တော့
အလျင်စလို ဆင်းပြေးရပြီး ဦးထုပ်ကျတာတောင် ပြန်ကောက်နိုင်ဟန် မတူ
ဘူး။ ဦးထုပ်က သက္ကလတ်အပျော့ အိတ်လီနိုင်ငံဖြစ် အပေါ်စားပဲ၊ အတော်
လည်း ဟောင်းနွမ်းနေပြီ”

ဟု ပြော၍ မှန်ဘီလူးနှင့် စေ့စပ်သေချာစွာကြည့်ပြီးလျှင်-

“ဦးထုပ် သက္ကလတ်ကြားထဲမှာ အဖြူမှုန့်တွေ အလိမ်းလိမ်းကပ်နေပုံ
ထောက်တော့ ခိုးတဲ့လူဟာ ထုံးရုံ၊ ဘီလပ်မြေရုံများတွင် အလုပ် လုပ်ဟန်တူတယ်။
ဒါမှမဟုတ်လျှင် ပန်းရုံသော် လည်းကောင်း၊ ထုံးသုတ်တဲ့လူသော် လည်းကောင်း
ဖြစ်ရမယ်”

ဟု ပြော၏။ ထို့နောက်တစ်ဖန် ဦးထုပ်အတွင်းဘက်သို့ကြည့်ပြန်သော်
အပြင်ဘက်နည်းတူ အဖြူမှုန့်များတွေ ပြန်ကြသဖြင့် ၎င်းအမှုန့်များကို သတင်း
စာစက္ကူပေါ်သို့ သွားပွတ်တံနှင့် ပွတ်၍ ချလေ၏။

[၄] နယ်ကျဉ်းသလောက် အရှာမလွယ်

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် ဦးထုပ်မှ
ကျသော အမှုန့်များကို မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်လျက်-

“ပထမပြောလိုက်တာက ဦးထုပ်အပြင်ဘက်ကို သာမန်ကာ လျှံကာ
ကြည့်ပြီး ပြောမိတယ်။ အဲသည်အလုပ်သမားမျိုးဟာက ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး အလုပ်
လုပ်တတ်လေတော့ အပြင်ဘက်တွင်သာ ထုံးဖြူမှုန့်များ ကျနိုင်တယ်။ အတွင်း
ဘက်သို့ရောက်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ယခုမှာတော့ ဦးထုပ်အတွင်းရော၊
အပြင်ရော အနှံ့အပြားတွေ ရတယ်။ အတွင်းဘက်မှာ အဖြူမှုန့်ဝင်ခြင်းဟာ
ဦးထုပ်ချွတ်ပြီးထားတဲ့အခိုက်မှာ ဝင်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးထုပ်ကို အလုပ်ခန်း
ထဲမှာ ချွတ်ထားမာန်တူတယ်။ သည်အလုပ်မျိုးဟာ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးလဲ၊
အဖြူမှုန့်များဟာလည်း ရုတ်တရက်အားဖြင့် မြေဖြူမှုန့်နှင့် တူသော်လည်း
မြေဖြူလို မှန်မှုန့်ညက်ညက်မရှိဘူး၊ ပြောင်လည်း ပြောင်လက်တယ်။ ဆင်စွယ်
လည်း ဟုတ်ဟန် မတူဘူး၊ ခရုခွံမှုန့်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ခရုခွံနှင့် စပ်လျဉ်းတဲ့
အလုပ်ဟာ ဘယ်အလုပ်မျိုးလဲ စဉ်းစားဖို့ ရှိတယ်။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သည်အမှုန့်
တွေဟာ ဘာမှုန့်များဖြစ်နိုင်မလဲ”

ဟု မေးလေ၏။ ဦးသားထွန်းသည် မှန်ဘီလူးနှင့် ကြည့်၍ အထင်

mayoe.com

အားဖြင့် ကနုကမာခွံအမှုန်များ ဖြစ်ဟန်တူကြောင်း ပြောသည်တွင် ဒေါက်တာ သောင်းထိုက်က ဆက်လက်၍-

“ဟုတ်ပါသော်ကော။ ခင်ဗျားက တွေးမိ၊ မှတ်မိသေးတယ်၊ ကနုကမာ အထည်ဝတ္ထုလုပ်ငန်းက ရေး၊ မြိတ်၊ ထားဝယ်မှာ ရှေးအထက်ကျော်ကာရီက စပြီး တွင်ကျယ်စွာ လုပ်ကိုင်ကြတယ်။ ရန်ကုန်မြို့မှာတော့ ထွန်းထွန်းကားကားလုပ်ကိုင်သူ အလွန်နည်းပါးတယ်။ အနည်းငယ်မျှရှိတဲ့ လုပ်သားများမှာ လည်း ၎င်းအရပ်များမှ လာတဲ့လူများဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ခိုးသူ၊ သို့မဟုတ် ဦးထုပ်ရှင်ဟာ သည်လုပ်ငန်းမျိုးနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ရေး၊ မြိတ်၊ ထားဝယ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်”

ဤသို့ ပြောပြီးနောက် ဦးထုပ်အတွင်းခွေ သားရေပတ်ကို လှန်၍ ကြည့်လေရာ သားရေအတွင်းဘက်တွင် (P.T) အင်္ဂလိပ်စာလုံးနှင့် ပီတီဟု ရေးသားမှတ်ထားကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ၎င်းနောက် ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် မှန်ဘီလူးနှင့် သေချာစွာကြည့်လျက် သားရေအောက် သက္ကလတ်ကြားထဲမှ အမျှင်ကလေးများကို ဇာဂနာနှင့် ဆွဲထုတ်၍ စက္ကူပေါ်တွင် တင်ပြီးသကာလ-

“သည်ဆံပင်မွေးများဟာ အမြစ်ရင်းနားက စပြီး ဖြူစပြုလာပုံကို ထောက်တော့ ဥစ္စာရှင်ဟာ အသက် ၄၀ ကျော် လူကြီးပိုင်း ရောက်နေပြီလို့ ဆိုရမယ်”

ဒေါက်တာသောင်းထိုက် လုပ်ပုံကိုင်ပုံမှ စ၍ ပြောသမျှ စကားအားလုံး တို့ကို နားစိုက်၍ထောင်နေသော ပွဲကတော်ကြီးသည်-

“အင်း ဒါဖြင့် အသက်အရွယ် ၄၀ ကျော် ဆံပင်ကွက်ကျားဖြူပြီး သက္ကလတ်အင်္ကျီ မီးခိုးရောင်ဝတ်လို့ ဆေးတံသောက်ပြီး ကနုကမာလုပ်ငန်း လုပ်စားတဲ့လူ ကျွန်မတို့အသိထဲက တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ သို့သော်လည်း လိုက်ရှာဖို့တော့ တယ် နယ်မကျယ်လှပါဘူး ထင်တယ်”

ထိုက်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တွေ့သမျှအတိုင်း စဉ်းစားလို့ရတဲ့အချက်များ မှန်ခဲ့လျှင်တော့ လူကို ရှာစရာ နယ်မကျယ်ဝန်းလှပါဘူး၊ ရှာဖို့ တော်တော် နယ်ကျယ်သွားပါပြီ။ ကိုင်း... ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းလည်း ပြီးသလောက် ရှိပါပြီ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ရှာရှာ ပုလိပ်ကိုပဲ အကြောင်းကြားကြား ခဲယဉ်းလှမယ် မထင်ပါဘူး”

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ပွဲစားလုပ်သူက-

“ဟာ... သည်လို ဟုတ်ရိုးလားခင်ဗျာ၊ ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ဆောင်ရွက်

ပေးပါမှ”

ထိုက်။ ။ “ကျွန်တော်တို့က ဆုံးခန်းတိုင်လိုက်ပါမယ်၊ သို့သော် သည်ကလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်း ကနုကမာလုပ်ငန်းအလုပ်ရုံများကို လိုက်လံစုံစမ်းလျှင် မြန်မြန်ထက်ထက်”

ပွဲကတော်။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘယ်သူစုံစမ်းရှာဖွေလို့ပဲ တွေ့တွေ့၊ မြန်မြန်ထက်ထက် ပြန်ရတာ မူလမဟုတ်လား ပွဲစားကြီးရဲ့”

ဟု ပြောသည့်လေသံမှာ-

“ကနုကမာလုပ်ငန်း အလုပ်ရုံတွေလိုက်ပြီး စုံစမ်းလိုက်လျှင် အခုတွေ့မှာပေါ့၊ အိမ်မှာအလုပ်လုပ်တဲ့ ဘတ်စကားစပယ်ယာ ကောင်လေးတွေ တစ်နေ့လိုက်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းလို့ တွေ့လျှင် သူတို့ပေးရမည့်ပိုက်ဆံ အကုန် မသက်သာပါလား”

ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုး ထွက်လာလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးသောင်းထိုက်သည် နှုတ်ခွန်းဆက်၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။

နှစ်ရက်လောက်ကြာ၍ ဦးသောင်းထိုက်နှင့် တွေ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်က ထိုအမှုအကြောင်း မေးကြည့်ရာ-

ထိုက်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်ကလည်း ပွဲစားအိမ်ကို သွားရအောင် ခင်ဗျားပဲ စောင့်နေတယ်၊ ကြာနေတာက သည်လိုဗျ၊ ရန်ကုန်မှာ ကနုကမာလုပ်ငန်းအလုပ်ရုံမှန်သမျှ အကုန်စုံစမ်းပြီးပြီ။ ပန်းဆိုးတန်းက အထူးအဆန်း အထည်အလိပ်ရောင်းတဲ့ တီဂျူမားလ်တိုက်သွားပြီး သူတို့ဆိုင်ထဲမှာ မရှိတဲ့ ကနုကမာပန်း ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို ပုံစံအတိုင်း အလိုရှိတယ်လို့ ပုံစံပြတော့ သူတို့လုပ်ပေးနိုင်ကြောင်း သိရတယ်။ သူတို့တိုက်မှာ လုပ်တတ်တဲ့လူ ရှိသလား မေးတော့ တိုက်ထဲမှာ မရှိကြောင်း၊ အပြင်ဘက်တွင် သူတို့နှင့် အလုပ်ဆက်ဆံတဲ့လူရှိကြောင်း သိရတယ်။ သူတို့ခိုင်းသောသူမှာ အလုပ်ရုံများတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်သူ မဟုတ်၊ တစ်သီးပုဂ္ဂလ သူ့အလုပ်ကို သူလုပ်ကြောင်း ပြောပြီး အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်တယ်။ သည်လိုပြောဆိုနေစဉ် ထိုတိုက်မှာ အတူရောင်းနေတဲ့ ဒေဘာဒီကပြားကလေး တစ်ယောက်နှင့် မျက်မှန်းတန်းမိအောင် ဖော်ရွေစွာ စကားပြောပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့တယ်။ ညနေ သူတို့ အလုပ်ဆင်းချိန်မှာ ဒေဘာဒီကို လမ်းကစောင့်ပြီး အမှတ်မဲ့ လမ်းမှာဆုံမိသလိုလိုနဲ့ နေ့ခင်းကအပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ကို သူတို့လူ လုပ်နိုင်ပါ့မလားလို့မေးရင်း ကနုကမာ အလုပ်သမားများအကြောင်း စုံစမ်းကြည့်တော့ ဒေဘာဒီကလားက သူတို့တိုက်သွင်းနေတဲ့ လူအမည်မှာ ဘိုးတင်ဖြစ်ကြောင်း၊ သရက်တောကျောင်းတိုက်ထဲတွင် နေကြောင်း

ပြောပြတယ်။ အဲသည်တော့ ပထမ ဘိုးတင်ရဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဦးထုပ်အတွင်း သားရေပတ်ထဲမှာ ခင်ဗျားဦးထုပ်ထဲက 'ပီတီ' (P.T) ဆိုတဲ့ အမှတ်အသားနဲ့ သည်နာမည်နဲ့ မကိုက်လား၊ ဒုတိယ သရက်တောကျောင်းတိုက်ထဲမှာ ဧရပ်တွေ၊ ကျောင်းတွေ အများကြီးရှိပေမယ့်လို့ ကျုပ်က ညောင်ပင်သာဘုန်းကြီးကျောင်း အရင်ဝင်ပြီး စောင်းပါးရိပ်ခြည်ကြည့်လိုက်တော့၊ လားလား... ကျောင်းအောက် မှာ သူ့နေရာကလေးနဲ့ သူ သီးသန့်အခန်းကလေးကာပြီး ကနုကမာခွဲတစ်ချပ်ကို ကော်ဖတ်နှင့် တိုက်နေတာ မြင်ခဲ့ရတာကိုးဗျ”

ထွန်း။ ။ “နို့... ဘုရား မရခဲ့သေးဘူးလား”

ထိုက်။ ။ “အို အချိန်တန်တော့ နွားပိန်ကန်လိမ့်မပေါ့၊ ကိုင်း... ပွဲစားအိမ် သွားကြရအောင်”

[၅] ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်

ပွဲစားအိမ်သွားပြီးနောက် ပွဲစားနှင့် ပွဲကတော်ကို အကြောင်းစုံ ပြော မပြဘဲ ညောင်ပင်သာဆရာတော်ထံ အနည်းငယ်စုံစမ်းလို၍ လိုက်စေချင်ကြောင်း နှင့် ခေါ်ခဲ့ပြီးလျှင် ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် ကျောင်းပေါ်သို့ မတက်ဘဲ အောက်ထပ် အလုပ်သမားရှိရာသို့ သွား၍ ဟန်မပျက် စကားပြောနေလေ၏။ ပွဲစား၊ ပွဲကတော်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကျောင်းအပေါ်ထပ်သို့ တက်၍ ဆရာတော် အား ကန်တော့ပြီးလျှင် ပြီးချင်း ကျွန်ုပ်က ဆရာတော်အား အောက်ထပ်တွင် နေထိုင်သော ကနုကမာလုပ်ငန်းဆရာ ကိုဘိုးတင်အပေါ်တွင် စုံထောက်ဘက်က မသင်္ကာ၍ ရှာဖွေလိုကြောင်း ခွင့်တောင်းရာ ပွဲစားနှင့် ပွဲကတော်တို့မှာ အံ့အား သင့်နေကြ၏။ ဆရာတော်မှာ မျက်နှာအနည်းငယ်ပျက်သော်လည်း ဘုန်းတော် ကြီးတို့၏ထုံးစံအတိုင်း ဣန္ဒြေမပျက် ပြောလေသည်မှာ-

“ဘယ်လိုအကြောင်းဆိုတာ မေးခွင့်ရှိသော်လည်း တို့ဘုန်းကြီး အရာ ဌာနမဟုတ်တော့ မမေးပါဘူးလေ၊ မင်းတို့ ရှာဖို့ ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း ရှာကြ တာပ”

ဟု အမိန့်ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်က ထပ်မံ၍ ဆရာတော်မျက်မှောက် တွင် ရှာလိုကြောင်း လျှောက်ထားရာ ဆရာတော်နှင့် တကွ အားလုံး ကျောင်း ပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့လေ၏။

ကနုကမာ အလုပ်ဆရာ ဘိုးတင်သည် ဦးသောင်းထိုက်နှင့် စကားပြော နေရာမှ ဆရာတော်နောက်မှ ပွဲစားနှင့် ပွဲကတော်ကို မြင်သောအခါ ရိပ်မိဟန် လက္ခဏာနှင့် ထပြေးမည်အပြုတွင် ဒေါက်တာသောင်းထိုက်က လက်နှစ်ဖက်

ကို ဂျပန် 'ဂျူဂျစ်စု' မြန်မာ 'ဗန်တို' သဘောခေါက်၍ ချိုးထားလိုက်သည်နှင့် မရုန်းနိုင်တော့ဘဲ “ဘာလုပ်တာလဲ မတရားမလုပ်ကြနဲ့နော် သိစေမယ်” စသည် ဖြင့် ကြမ်းဝါးသေး၏။ ထို့နောက်မှ ဆရာတော်ဘက်သို့ လှည့်၍-

“ဆရာတော်ကြည့်နေတော့မလား၊ ဘုရားတပည့်တော် လက်ကျိုးတော့ မယ်ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားတော့လေ၏။

ထိုက်။ ။ “မကျိုးရပါဘူး၊ ခင်ဗျားက ရုန်းလျှင် နာမှာပေါ့၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ လျှင် ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး။ ကိုင်း ဦးသာထွန်း ဟောဟိုတန်းမှာ လှမ်းထားတဲ့ ရေသနပ်ပိုင်းနဲ့ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်စမ်းဗျ”

၎င်းနောက် ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် အိပ်ရာခေါင်းရင်းတွင် ထားသော လက်ဆွဲသေတ္တာကို ယူကြည့်ရာ ပွင့်နေသည်ကို တွေ့သဖြင့်-

“ဘယ်မှာလဲ သော့”

ဟု မေးသောအခါ-

“သေတ္တာပွင့်လျက်သားပဲ၊ ဘာရှည်နေစရာ ရှိသလဲ”

ဟု ဘိုးတင်က ပြန်ပြောလေ၏။

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် မိမိအိတ်တွင်းမှ သော့ကို ထုတ်၍ ခတ် ပြီးလျှင်-

“ခင်ဗျားမေ့ကျန်ခဲ့တဲ့သော့ လာပို့တာပါ”

ဟု ပြောပြီးနောက် သေတ္တာထဲတွင် ရှာဖွေသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတွေ့ချေ။ ၎င်းနောက် ထရံတွင်ချိတ်ထားသော အင်္ကျီကို ယူ၍-

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့ မီးခိုးရောင်သက္ကလတ်အင်္ကျီပဲ၊ ဟောသည်ဘက် အိတ်မှာ ဆေးတံ၊ ဟိုဘက်အိတ်မှာ လေးထောင့်သံဘူးကလေးနဲ့ ‘ဂေါ်ရင်ဂျီ’ ဆေးမှုန့်ပါ အပြည့်ထည့်လို့ပါကလား၊ ကိုဘိုးတင် အသက် ဘယ်လောက်ရှိ ပြီလဲ”

ဘိုးတင်။ ။ “ခင်ဗျား ရှာစရာရှိတာသာ ရှာပါ၊ ကျုပ်ကို ဘာမှုရှိလို့ သည်လို့ ရှာလား ဖွေလား ‘လုပ်ရတာလဲ’”

ထိုက်။ ။ “ကျွန်တော်ခန့်မှန်းတဲ့အတိုင်း လေးဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိဦး မယ်။ အလို ဟောသည်အတွင်းအိတ်ထဲမှာ စာတစ်စောင်ပါလား၊ ဟာ မဟုတ် ပါကလား၊ အပေါင်လက်မှတ်ပဲ။ ဪ အဆင်သင့်ပဲဗျို့၊ ဒါ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သွားပေါင်သလား”

ဘိုးတင်။ ။ “ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်ပေါင်တာ ဘာဖြစ်ရဦးမလဲ”

ထိုက်။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားပစ္စည်း ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သွားပေါင်တာ ကျုပ်လည်း သဘောကျပါတယ်”

ဟု ပြောလျက် အပေါင်လက်မှတ်ကို သေတ္တာပေါ်တွင် ဖြန့်ပြီးလျှင် ကျောင်းဆောင်တံခါးမှ ရိုက်ကူးထားသောလက်ပုံစံ ဓာတ်ပုံကားချပ်နှင့် နှိုင်းယှဉ် ကြည့်သောအခါ လက်ပုံစံနှစ်ခုမှာ တူနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက်-

“ဟောသည်လက်ပုံစံက ခင်ဗျားကျောင်းဆောင်ကို ဖွင့်တုန်းက ကိုင်မိ၊ တွယ်မိတဲ့နေရာက ရိုက်ကူးထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေပဲ ကိုဘိုးတင်၊ ခင်ဗျား ဘာ ငြင်းချင်သေးသလဲ”

ဘိုးတင်။ ။ “ကျုပ်ကို မတရား မစွပ်စွဲနဲ့နော်၊ ကျုပ် ဘာခိုးလို့လဲ၊ ကျုပ်မှာ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိဘူး”

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် စက္ကူအိတ်နှင့် ထည့်ယူလာသော ဦးထုပ်ကို ထုတ်၍-

“ဟောသည်မှာ ခင်ဗျားရဲ့နာမည်အတိုကောက် အင်္ဂလိပ်လို ‘ပီတီ’ လို့ မင်နဲ့ ရေးမှတ်ထားတယ်၊ ဘာငြင်းဦးမလဲ”

ဘိုးတင်။ ။ “ကျုပ်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ပြောပါ၊ တွေ့ကရာ ဦးထုပ်မှာ ‘ပီတီ’ ရေးထားတိုင်း ကျုပ်ဦးထုပ်လို့ စွဲနိုင်သလား”

ထိုက်။ ။ “ဒါတွေတော့ ရုံးပေါ်ရောက်လို့ တရားသူကြီးရှေ့ကျတော့မှ လျှောက်လဲတာပေါ့”

ထိုစကားကိုကြားသောအခါ ဘိုးတင်သည် ဒေါပွဟန်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာပျက်စပြုနေစဉ် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဦးထုပ်ကို မျက်စိစိုက်မိသဖြင့်

“ဟဲ့ ဘိုးတင်၊ သည်ဦးထုပ် နင့်ဦးထုပ်ပါကပဲဟဲ့၊ နင် အမြဲဆောင်း ဆောင်းနေတာ ငါမြင်သားပဲ၊ သည်နှုတ်ခမ်းက နည်းနည်းစုတ်နေတာ ငါ သတိပြုမိသားကပဲ”

ဘိုးတင်သည် စကားတုံ့ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့လျက်ရှိရာ-

ထိုက်။ ။ “ပစ္စည်းကတော့ သူ့လက်မှာ လက်ပူးလက်ကြပ်တော့ မမိသေးဘူး၊ သို့သော် ကျောင်းပေါ်က ဘုရားစင်မှာ ဧကန်ရှိလိမ့်မယ်၊ သူက ဆရာ တော်ဘုရားကို ရုံးလိုက်ပြီး သက်သေခံစေချင်လျှင်တော့ မလွဲသာလို့ ကျောင်း ပေါ်တက်ရှာရတော့မှာပဲ”

ထိုအခါ ဘိုးတင်သည် ခေါင်းအောက်စိုက် ကျသွားလေ၏။

ထိုက်။ ။ “အင်း အသာတကြည်ထုတ်ပေးရင်တော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ကျူးလွန်မိတာကို ‘မြွေမသေ တုတ်မကျိုး’ ဆိုသလို ဖြစ်နိုင်ဖို့ လမ်းရှိတာပေါ့”

m.globe.com

လေ။ ပွဲကတော်က ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်ပြန်ရရင် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး လုပ်နေဦးမှာ လား။”

ကျောင်းသို့ရောက်သည်မှ စ၍ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ မပြောဘဲ စိုက်ကြည့် နေသော ပွဲကတော်သည် ရုတ်တရက် သတိရ၍-

“ဪ ကျွန်မ မေးသလား၊ ကျွန်မကတော့ ပစ္စည်းပြန်ရ ပြီးတာပါပဲ”
ဘုန်းတော်ကြီး။ ။ “အခု ဘာပစ္စည်းပျောက်လို့လဲ ဒကာမကြီး။”

ပွဲကတော်။ ။ “တပည့်တော်မတို့အိမ်မှာ ကိုးကွယ်တဲ့ သားရိုးဆင်းတုတော် ကလေး ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား တစ်ခါ ဆွမ်းစားကြွလာတော်မူတုန်းက ဖူးဖူး ပါတယ်”

ဘုန်းတော်ကြီး။ ။ “ဖူးရုံ ဘယ်ကမလဲ၊ ဘိုးတင်တောင် ခဏ ခဏ သည် အကြောင်း ပြန်ပြောနေရသေးတယ်၊ သည်တုန်းက သူလည်း ကပ္ပိယ လုပ် လိုက်လာသကောလို့”

ဘိုးတင်။ ။ “ဆရာတော်က သည် ကိုးနဝင်းဦးအောင် စီမံတဲ့ ဘုရားများ ဟာ ကိုးကွယ်ရလျှင် တယ်အကြံအစည်အောင်တယ်၊ စီးပွားချမ်းသာဖြစ်တယ် နဲ့ နေ့ရှိသမျှ စွမ်းတဲ့အကြောင်း ပြောလွန်းတော့ တပည့်တော်ကလည်း ကြိမ် ကြိရာ ကြိမ်ပါတယ်ဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီး။ ။ “ဟုတ်ပေတယ်၊ စွမ်းကြောင်းတော့ ငါပြောမိပေတယ်၊ သို့သော် နင်ခိုးစေလိုလို့ တိုက်တွန်းတာမှ မဟုတ်ပါဘဲလား။ အဲဒါမှ ‘ဆွမ်းခံ ရင်း ငှက်သင့်’ ဆိုတဲ့စကားလို ဆွမ်းစားသွားမိတာနဲ့ ကိစ္စများတော့မလို ဖြစ် နေပြီကော၊ ငါပါ အလိုတူအလိုပါဖြစ်အောင် ပြောနေပြန်ပါပြီ၊ သည်အကောင် ဟာ”

ဘိုးတင်။ ။ “ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားကို ဘယ်လိုစိတ်မှ မအောက်မေ့ပါဘူး ဘုရား၊ သည်းခံတော်မူပါ”

ဘုန်းတော်ကြီး။ ။ “နို့ သူ့ပစ္စည်းခိုးလာလည်း ပြန်ပေးမှပေါ့”

ဘိုးတင်။ ။ “ပြန်တော့ပေးမှာပါပဲဘုရား၊ သို့ပေမဲ့ ဂါတ်က ကျေအေးမယ် မဟုတ်ဘူးဘုရား၊ ဆရာတော် ကယ်ပါဦးဘုရား”

ထိုက်။ ။ “အို သည်အတွက်တော့ ကျုပ်တာဝန်ရှိပါစေ၊ ဆရာတော်ကို သည်လောက်အနှောင့်အယှက်ပေးရတာ အလွန်တရာ ဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်ဖို့ ကောင်း နေပြီ။ ဥစ္စာရှင်ကလည်း သူ့ဘုရား သူပြန်ရရင် ကျေအေးပါပြီတဲ့၊ ကျုပ်လည်း ပုလိပ်မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုအခါမှ ဘိုးတင်က ကျောင်းအပေါ်ထပ် ဆရာတော်ကိုးကွယ်သော
ဘုရားကျောင်းဆောင် ပလ္လင်နောက်ဘက်တွင် ဝှက်ထားကြောင်း ပြောသဖြင့်
ပလ္လင်ကြာခံလျက် ရွှေမှိုကိုးချက် ရိုက်ထားသော ကိုးနဝင်းဦးအောင် စီမံ
ထုလုပ်ပူဇော်သည်ဟု အယူရှိသော ဘုရားကို ပြန်ရခဲ့လေသတည်း။ ။

လင်းယုန် ရွှေယုန်

[၁] မြင့်မြတ်သူနှင့် တန်ခိုးမှိန်သူ

လူတို့၌ အတန်းအစားကိုလိုက်၍ မိန်းမဖြစ်မှု စိန်၊ ရွှေ၊ ရတနာ လက်ဝတ် လက်စားနှင့် ဟန်လုပ်ကြ၏။ ဟန်လုပ်နိုင်မှလည်း အလှူပွဲထိုင်မှ စ၍ ဥပုသ် ရေပံမှာပင် ခေါ်ချင်သူများ၍ ရှေ့ကတင်ကြ၏။ ယောက်ျားများ၌မူ မြင်းပွဲ၊ ဘောလုံးပွဲ၊ ရုပ်ရှင်၊ သဘင်မှစ၍ သင်္ဘော၊ မီးရထား လမ်းခရီးသွားရာ တတ်အား သမျှ ပိုက်ဆံပိုပေးလျက် ပထမတန်း၊ ဒုတိယတန်း စသည်တို့ကို ဝင်ရောက် စီးနင်းလေ့ ရှိကြ၏။

ဤအလေ့မျိုးမှာ သူများထက် ထူးချွန်လိုသော ရည်သန်ချက်ဖြစ်သော် လည်း ပိုက်ဆံပိုပေးသလောက် ကာယိကသုခလည်း ရပေသည်။ သို့ကြောင့် လူပုံပန်းနှင့် တကွ ဝတ်စားပုံမှာ မင်းဂိုက်စိုးဟန် အသက် ၄၀ ကျော်ရွယ် လူ တစ်ယောက်သည် ပဲခူးဘူတာရုံတွင် အစုန်စာပို့ရထား ဆိုက်လာသောအခါ ဒုတိယတန်း တွဲလွတ်တစ်ခုကို ရှာ၍ ချမ်းသာအေးကြည်စွာ ဝင်ထိုင်ပြီးလျှင် အင်္ဂလိပ်သတင်းစာကို ဖတ်ရှုလျက် နေလေ၏။

မီးရထားသည် အရှိန်ယူ၍ ထွက်သောအခါ နောက်ကျနေ၍ မိရာတွဲ ကို ပြေးတက်ရသည့် လက္ခဏာ၊ အဝတ်အစားနွမ်းနယ်သော ခရီးသည်တစ် ယောက်သည် ယခင် ဒုတိယတွဲသို့ အမြန်အထက်ဆွဲတက်၍ ဖွင့်ပြီးလျှင် တစ်ဖန် တံခါးကို တရကြမ်း ဆွဲပိတ်လိုက်၏။

ဤပြုမူချက်သည် ပထမရောက်ရှိသူ ဂုဏ်အသရေရှိလူကြီးအား များစွာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေ၏။

ဒုတိယတွဲထဲသို့ လက်ဦးရောက်နှင့်သူသည် သာမည အနုပညာလူစား

မျိုးနှင့် အတူသွားလာ ဆက်ဆံရမည်ကို စိုးသဖြင့် ပိုက်ဆံသုံးဆလုံး ပိုပေး၍ တွဲလွတ်ကို သက်သက် လိုက်လံရှာဖွေတွေ့ရှိရပါလျက် ယခုဖြစ်ရချက်ကို မီးရထားဆိုင်ရာကို များစွာ စိတ်ထဲက အပြစ်တင်လေသည်။ သို့သော် တက်လာသူကို လုံးဝ အလေးမမူဘဲ တစ်ချက်မျှ မျက်စောင်းထိုးကြည့်ပြီးနောက် သတင်းစာကို ကြည့်မြဲ ကြည့်နေလေ၏။

၁ ဤသို့ တစ်ချက်ကြည့်ရုံမျှနှင့် နေမိုးမရှောင် သွားလာလုပ်ကိုင်ရသည် နှင့် ရင့်ထော်မာကျော၍ ကြမ်းတမ်းသောအသားအရေနှင့် လူရောင်၊ လူသွေး မပြောင်ဘဲ အဟောင်းဆိုင်မှ ဝယ်သော သက္ကလတ်ပျော့ဦးထုပ်၊ အရောင်မပေါ်သော သက္ကလတ်အင်္ကျီ၊ တရုတ်ဘောင်းဘီအနက်နှင့် ကျိုက်ထိုခုံဖိနပ်ကြီးကို စီးနင်းထားသည်ကို တွေ့သည်နှင့် မိမိနှင့် အဖက်မတန် များစွာ အတန်းကွာခြားသည်ကိုသာ အမှတ်ထားလိုက်၏။

သတင်းစာကို ဖတ်နေသော်လည်း တွဲထဲတွင် လူစိမ်းနှစ်ယောက်တည်း တွေ့ဆုံရာ၌ အကဲခတ်တတ်သည့်အတိုင်း တစ်ယောက်သောသူသည် မိမိအား ကြည့်နေကြောင်းကို သိနိုင်လေသည်။

ကွမ်းတစ်ယာညက်အကြာလောက်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသည် နှင့် လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သော် တစ်ဖက်ခုံတန်းတွင် ဖင်မကျတကျ ထိုင်လျက် ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဖဲထီးကိုထောက်၍ လက်နှစ်ဖက်နှင့် စုံကိုင်ပြီးလျှင် မိမိအား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်ကို မြင်လေလျှင် တတိယတွဲစီးသူ လူတန်းစားအနေနှင့် ဒုတိယတန်းတွဲသို့ ကျူးကျူးကျော်ကျော် တက်လာရုံမျှမက ပမာမခန့် မလေးမစားကြည့်နေသည်ကို များစွာမခံချင်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ပထမလူသည် ရှေးနည်းတူ ဣန္ဒြေမပျက် စာကို ဖတ်မြဲဖတ်နေသော်လည်း စာထဲသို့ စိတ်မရောက်ဘဲ အနေအထိုင် အခဲခက်သဖြင့် သတင်းစာကို ဘေးတွင် ချထားလိုက်လေ၏။

ဒုတိယခရီးသည်သည် တံတိုင်းပေါ်က ကျောက်ဘီလူးရုပ်ကဲ့သို့ မလှုပ်မရှား မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်မြဲတိုင်း ကြည့်နေသဖြင့် ပထမလူက ဆေးလိပ်သောက်ခြင်း၊ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်နှာသုတ်ခြင်း၊ ဆံပင်ကို လက်နှင့် သပ်ခြင်း စသည့် လူတို့မနေတတ်တိုင်း လုပ်လေ့ရှိသည့် အမူအရာများပြုလုပ်ပြီးနောက် အိတ်တွင်းမှ ဖတ်ပြီးသားစာကို ထုတ်၍ အလုပ်ပို သက်သက်ဖတ်ပြီး သင်္ကာလ ဖောင်တိန်တစ်ချောင်းနှင့် စာအိတ်ပေါ်တွင် ဟိုခြစ်သည်ခြစ် ရေးခြစ်ကာ နေ၏။ သို့ရာတွင် ကြည့်နေသောလူမှာ မူမပျက် ကြည့်မြဲ စိုက်၍ ကြည့်နေလေ၏။

၎င်းနောက် အင်္ကျီကြယ်သီးကို ဖြုတ်ချည် တပ်ချည်၊ လုံချည်ကို ပြင်
ဝတ်ချည် ပြုမှုစရာ အကြံကုန်၍ စိတ်လည်းတိုလာလေ၏။

သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံး၌ ပြန်လှန် ဆိုင်ပြိုင်ကြည့်ပြီးလျှင်-
ပထမခရီးသည်။ ။ “ဘာကြောင့် သည်လောက် စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ရတာ
လဲ၊ နောက်တွေ့လျှင် မမှတ်မိမှာ စိုးလိုလား။”

ဟု ရှုတင်းတင်းနှင့် မေးလေရာ-
ဒုတိယခရီးသည်။ ။ “ဒါတော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ ကျုပ်က မျက်နှာကို
တစ်ခါမြင်ဖူးလျှင် မှတ်မိတတ်တဲ့ သညာတစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။”

ဟု မူတည်တည်နှင့် ပြန်ပြောလေသည်။
ပထမ။ ။ “ချီးမွမ်းထိုက်တဲ့ သတ္တိထူးပေပဲ၊ နို့သော် ဘုရားရှင် တန်ခိုးတော်
ကြောင့် နောင် ဘယ်တော့မှ မတွေ့ပါရစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ်။”

ဒုတိယ။ ။ “ဟာ သဘောထားဆိုတာ တယ်တိုက်ဆိုင်ခဲ့တာပဲ”
ပထမ။ ။ “အခုတွေ့မိတာတောင် ကျုပ်ကတော့ မေ့ပစ်လိုက်ချင်တယ်။”
ဒုတိယ။ ။ “ကျုပ်ကတော့ မမေ့တတ်တာကိုပဲ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ပြီး

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေးဇူးတင်မိတယ်၊ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ သည်သညာကလေး
က တစ်ခါတစ်ခါ အသုံးဝင်တယ်၊ ဥပမာဆိုလျှင် ယခုလိုတွေ့တဲ့အခါမှာ”
ပထမ။ ။ “ကျုပ်ကတော့ ဂါတ်ဗိုလ်ခေါ်ပြီး ဒုတိယတန်း လက်မှတ်မပါ
လျှင် တွဲပေါ်က မောင်းချချင်တာပဲ။”

ဟု စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဒေါသအလျောက် ပြောလိုက်လေ၏။
ဒုတိယ။ ။ “သည်းခံပါဦးလေ၊ စကားဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး။ ကျုပ်
အင်းစိန်ထောင်မှာ ထောင်စာရေးကလေးလုပ်စဉ်က ဆယ့်ငါးနှစ် အနှစ်နှစ်ဆယ်

နီးနီး ရှိသွားပြီ၊ ကျုပ်နာမည် ထွန်းပြည့်တဲ့၊ ပြန်စဉ်းစားရင် မှတ်မိမှာပေါ့၊ ဟိုတုန်း
က တစ်တွေ့တည်း တွေ့နေရတာပဲ၊ ခင်ဗျားက အတွင်းစားပွဲက ထိုင်လို့”
ပထမ။ ။ “အဲ ဒါကြောင့် ကျုပ်စိတ်က အထင်သား ခင်ဗျားလူမှားနေပြီလို့”

ဒုတိယ။ ။ “အို အလည်လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ သည်မျက်နှာမျိုးကို ကျုပ်က
ခွေးချိုသွားတောင် မမေ့ဘူး၊ လူမှားဖို့ နေနေသာသာ”

ပထမ။ ။ “သယ် စော်စော်ကားကား ဘယ်လိုလူစား အောက်မေ့သလဲ”
ဒုတိယ။ ။ “ဒေါသိပ်မပွနဲ့လေ၊ မာနထောင်လျှင် မှားတတ်တယ်”
ပထမ။ ။ “အခု အတည်ပြောနေတာလား၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တူလို့
ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဒုတိယ။ ။ “နားသယ်နားက မဲ့ကလေးထိအောင် မှတ်မိတယ်၊ ခင်ဗျား

ဘယ်လက်မောင်းအတွင်းမှာ လင်းယုန်ငှက်ခေါင်းပုံ ဆေးထိုးထားတာတောင် ရှိသေးတယ်၊ ခင်ဗျား နှစ်ကြီးသမားနာမည် ရွှေယုန်မဟုတ်လား၊ ဟိုတုန်းက နာမည်ပြောတာပါ”

[၂] ရှေးဟောင်း ရှေးဖြစ်

တွဲထဲသို့တက်လာစဉ် မြင်စက လုံးဝ မမှတ်မိသော်လည်း အင်းစိန် ထောင်ဟု စပြောသည်မှ စ၍ တစ်ချက်တည်း ပြန်ပေါ်လာသော်လည်း သတ္တိ ကောင်း လူလည်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ မျက်နှာပိုးသေသေနှင့် ဟန်လုပ်၍ ငြင်းလေ၏။ သို့သော်လည်း ထောင်ချောက်ထဲမှာ မိသလို ရုန်း ထွက်စရာ လမ်းမမြင်သည်နှင့် ဝန်ခံရကောင်းမလားဟု စဉ်းစားနေစဉ်- ဒုတိယ။ ။ “လိမ်လည်မှုနဲ့ ၂ နှစ်၊ ဖမ်းတဲ့အခါ ပုလိပ်ခုခံမှုနဲ့ ၃ နှစ်၊ ပေါင်း ၅ နှစ်။ ၉ လမျှသာ အကျဉ်းခံပြီးတော့ ဆောင်းတွင်းကြီး နှင်းတွေဝေတုန်း မနက်စောစော ထောင်တံခါးအဖွင့်မှာ တံခါးစောင့် ‘ဂျမဒါ’ ကို ရိုက်ပြီး ထွက် ပြေးတာ”

ပထမ။ ။ “ရှေ့မဆက်ပါနဲ့တော့”

ဟု ပြော၍ တောင်မြောက်လေးပါးကြည့်ပြီးလျှင်-

“ခင်ဗျား အလိုရှိတာသာ ပြောပါ” ဟု မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ပြော လေ၏။

ဒုတိယ။ ။ “ခင်ဗျား ကံသိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ခင်ဗျားဝတ်တဲ့ အဝတ်တွေကို နောက် ၃ ရက်ကြာတော့ မြစ်ကမ်းစပ်မှာ တွေ့လေတော့ သေစာရင်းသွင်း ထားလို့ အစိုးရက သည်လောက်အေးနေတာပေါ့၊ သို့မဟုတ်ရင်တော့”

ပထမ။ ။ “တော်ပါတော့၊ ချေးခြောက် ရေနူးစရာ မလိုပါဘူး၊ နှုတ်ပိတ်ခ ဘယ်လောက်လဲ”

ဒုတိယ။ ။ “အို ဒါတော့ ဖြည်းဖြည်းသာသာ စဉ်းစားပြောကြတာပေါ့၊ သည်လိုပါ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးဆိုတာ ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ၆ လလောက်က စမြင်ကတည်းက နောက်ယောင်ခံလိုက်ပြီး စုံစမ်းနေခဲ့လို့ ကိုယ့်လူတော့ အတော်စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ လူကဲ့ထံ ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီကိုးလို့ သိနေပြီကော။ နှစ်ယောက်ချင်း ဘယ်တော့ တွေ့ရမလဲလို့သာ တွေးနေတာ၊ အဆင်သင့် ကနေတော့ ခင်ဗျား ရန်ကုန် လိုက်မယ်ဆိုတာ သိတာနဲ့ စရိတ်ကုန်ခံပြီး လိုက်လာတာပဲ။ ကျုပ်က မရှိတဲ့

လူဆိုတော့ ကိုရွှေယုန် သဒ္ဓါသလောက် ကြည့် မစတာပေါ့၊ ဓာတ်သိချင်းတွေ အထူးပြောနေစရာ မလိုပါဘူး”

ပထမ။ ။ “သည်မလေ ကိုထွန်းပြည့်၊ ရွှေယုန်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို မခေါ်စမ်းပါနဲ့၊ မေ့လိုက်စမ်းပါ မောင်မင်းကြီးသား”

ကိုထွန်းပြည့်။ ။ “အို သတိလစ်သွားလို့ပါ ဦးစိန်ဘခင်ဗျား၊ နောက် နောင်တော့ သည်အမှားမျိုး မထပ်စေရပါဘူး”

ဦးစိန်ဘ။ ။ “ကိုင်း၊ ဒါနဲ့ ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ခင်ဗျားအလိုရှိတာ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဒါးပိန်ရောက်လျှင် ခင်ဗျားဆင်းပြီး တွဲပြောင်းမှ ဖြစ်မယ်”

ထွန်း။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားနဲ့ တွဲလျက် လူမြင် မှာစိုးပါတယ်။ ငွေရေးကြေးရေးမှာ သုံးထောင်ဆိုလျှင် ခင်ဗျားမှာ နစ်နာမသွားဘူးထင်တယ်၊ သည်လောက်ပိုက်ဆံရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရထားတာကပဲ”

စိန်။ ။ “အလို ကျားသားမိုးကြိုး၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သူဌေးဦးဘိုးလှိုင် များ အောက်မေ့နေသလား၊ သုံးထောင်ဆိုတာ ကြွေပန်းကန်စ ပြောတာလား ကျုပ်ပိုင်ငွေတော့ သုံးထောင်မပြောနဲ့”

ထွန်း။ ။ “ခင်ဗျားပိုင် ရှိမရှိ အပထားလို့ ခင်ဗျားမယား ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူငြင်းနိုင်သလဲ။ မယားရှိ လင်ပိုင်တာပေါ့၊ တစ်ခါတည်း သုံးထောင်ကို လုံးခနဲ ပေးရမယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သုံးလတန်သည် ခြောက်လတန်သည် အလီလီပေးသွားတာပေါ့”

စိန်။ ။ “နွားထီး နို့ညှစ်လို့ မထွက်ဘူး ဆရာရဲ့”

ထွန်း။ ။ “ရောင်းဝယ်ရာကျတော့ နွားထီးက ဈေးရတယ်၊ ဒါထက် ပေါလူးလည်း သည်ဂါတ်ရောက်နေတယ်၊ သူလည်း ခင်ဗျားကို မြင်မှာတွေ့မှာပဲ၊ မမှတ်မိလို့သာနေတာ သူမှတ်မိရင်တော့ ‘ချောက်’ ပဲ။ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါတည်း သတင်းသွားပေးမှာပဲ”

စိန်။ ။ “ဘယ်သူလဲ ပေါလူးဆိုတာ”

ထွန်း။ ။ “ဟိုတုန်းက အင်းစိန်ထောင်မှာ ‘ဂျမဒါ’ လုပ်နေတဲ့ ကရင်ပေါလူးပေါ့ဗျ၊ ကော်ဇောတွေ အထည်ကြမ်းတွေရက်တဲ့ ရုံထဲက အကြပ်ဟာကောလို့”

စိန်။ ။ “သူက အခု ဘာလုပ်နေသလဲ”

ထွန်း။ ။ “သူလည်း အမှုထမ်းနဲ့ တယ်အကျိုးမပေးရှာဘူး၊ ပုလိပ်ဘက် ပြောင်းလည်း ရာဝေတ်ကြပ်ပဲ ရှိရှာသေးတယ်၊ မြို့မဌာနမှာ လူဆိုးစုံထောက်တဲ့”

စိန်။ ။ “ဘာလဲ နှစ်ယောက်အကြံတူ ကျုပ်ကိုညှစ်ပြီး သွေးစုပ်ကြမယ်လို့လား”

ထွန်း။ ။ “မတော်မတည့်ဗျာ၊ သည်စိတ်မျိုး မထားပါဘူး။ သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ လည်း အခေါ်အပြော မလုပ်ပါဘူး။ သည်အကောင်က သူ့မှာ မယားကြီးရှိ လျက်နဲ့ စော်စော်ကားကား ကျုပ်မယားပါသမီးကလေးကို လာပိုးဝန်းနေတယ်။ ကျုပ် ဆိုပြောပစ်လိုက်လို့ အခုမှ လမ်းပြတ်သွားတယ်။ သူ့အတွက်တော့ မစိုးရိမ်နဲ့ ကျုပ်တာဝန်ထား၊ သူလည်း မှတ်မိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

စိန်။ ။ “သည်နေရာတော့ ခင်ဗျားတစ်ခုပေါ့လေ၊ သည်စကားဖြစ်လို့ ခုတင်ကဟာ ပြတ်အောင် ပြောပါဦး။”

ထွန်း။ ။ “ပြောထားပကောလို့။”

စိန်။ ။ “ခင်ဗျားဟာက လွန်အားကြီးတယ်၊ နွားပြန်ပေး၊ လူပြန်ပေးများလို အခုလည်း သတင်းပြန်ပေးလုပ်တာလား၊ အင်္ဂလိပ်လို ဘလက်မေးလ် (Black Mail) လို့ ခေါ်တယ်၊ အဆုံးမှာတော့ မတရားသဖြင့် ငွေညှစ်ယူတာပဲ”

ထွန်း။ ။ “သည်လို သဘောမထားပါနဲ့လေ၊ သူ့အကျိုး ကိုယ့်အကျိုး နှစ်ဖက်မျှပြီး စကားပြောမှပေါ့။ တူကယ်လို့များ အစိုးရသိသွားလျှင် ကျုပ်ကို ပါအားပေးကူညီပြီး ထိန်ဝှက်ထားတယ်ဆိုပြီး ဒုက္ခ မဖြစ်ပေဘူးလား။”

စိန်။ ။ “သည်အပေါက်တွေ ထားပါဦး၊ ကျုပ်လက်ထဲမှာ ငွေကို မရှိသေးဘူး ရှာရဦးမယ်”

ထွန်း။ ။ “ခင်ဗျားလိုလူ ငွေရှားပါဘူး၊ မယားအရှိန်နဲ့ လက်မှတ်ထိုးလျှင် ဘယ်မှာယူယူ ရတာပဲ”

စိန်။ ။ “ယူတာက ဟုတ်ကဲ့၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ပြန်ဆပ်မလဲ”

ထွန်း။ ။ “မယားဆပ်လိမ့်မှာပေါ့၊ စင်စစ်တော့ သူ့အကျိုးပဲဟာကိုး။ မတော်လို့ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ လင်ဆုံးသွားလျှင် နောင် သည်လင်လင်မျိုး ရခဲဘိခြင်း”

စိန်။ ။ “ကျုပ် စဉ်းစားရဦးမယ်၊ အချိန်ပေးဦးမှပေါ့၊ ဘယ်မှာ တွေ့ရမလဲ အိမ်တော့ မလာနဲ့။”

ထွန်း။ ။ “ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ်နေတာနဲ့ ခင်ဗျားအိမ်နဲ့လည်း တယ်မဝေးလှဘူး။ ကျွန်တော့်အလုပ်က ပင်စင်ယူပြီးနောက် အငြိမ်းစားဝန်ထောက်ကြီး ခြံထဲမှာ ခြံစောင့်ဖြစ်နေတယ်။ ခင်ဗျားလာခဲ့လေ၊ ခြံအကျယ်ကြီးပဲ။ ပိန္နဲ၊ တညင်း သစ်ပင်ကြီးတွေပြည့်လို့။ လူမမြင်စေချင်လျှင် ဝင်းပေါက်ထဲ ဝင်မိတော့ လက်ယာဘက်ကို လျှောက်၊ ညောင်ကြတ်ပင်နှစ်ပင် တွေ့လိမ့်မယ်။ အဲသည်အောက်က စောင့် အရင်ရောက်တဲ့လူက စောင့်၊ ဘယ်နေ့လာမလဲ အချိန်ပေး”

စိန်။ ။ “ခင်ဗျား ခုပြောနေတာ အငြိမ်းစား ရာဇဝတ်ဝန် ဦးဖော့ခြံ ပြောနေ

တာလား၊ အောင်မယ် မလုပ်ပါနဲ့၊ သူ့ခွေးတွေက ဆိုးက ဆိုးပါဘိနဲ့”
 ထွန်း။ ။ “အို ဆိုးတယ်ဆိုတဲ့ ပဲခူးခွေးသမင်တွေက အဖိုးတန် အမဲလိုက်
 ခွေးတွေပဲ။ ခြံထဲမှာ ပေါက်လွှတ်ပဲစားထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ခွေးတွေ
 သူ အင်မတန်မှ အရေးယူပြီး နယ်မှာ အမှုအခင်းဖြစ်လျှင် သည်ခွေးတွေ
 အကြောင်းပြချင်လွန်းလို့ အချက်ရှာနေတာ၊ ခွေးတွေကို သူ့အိမ်သူ သတ်သတ်
 မွေးထားတာပါ။ ခင်ဗျားမြင်ချင်လို့တောင် မမြင်ရပါဘူး စိတ်သာချ”
 စိန်။ ။ “ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် သန်ဘက်ခါည ၇ နာရီ လာခဲ့မယ်၊ အခု
 ရန်ကုန်သွားပြီး နက်ဖြန်တစ်ရက်နေပြီး ပြန်လာမယ်”
 ထွန်း။ ။ “ကောင်းပြီ၊ သန်ဘက်ခါည ၇ နာရီနော်၊ စရန်ငွေလည်း ငါးရာ
 လောက်ပါပစေ၊ လက်ချည်းတော့ မလာခဲ့နဲ့”

ဟု ပြော၍ ဒါးပိန်ဘူတာတွင် မီးရထားရပ်လျှင် ရပ်ချင်း ဆင်းသွား
 လေ၏။

အစိုးရ ရိက္ခာတော် ပင်စင်ရ ဦးထွန်းပြည့်သည် မင်းတိုင်ပင်အမတ်
 လောင်း ဦးစိန်ဘအပေါ်တွင် အတော်ပင် အထင်မြင်သေး၏။ ထောင်အတွင်း
 တွင် ပြစ်မှုခံရဖူးသော ‘ငရွေယုန်’နှင့် မိမိသဘောရှိ ထောင်ပြင်ဘက်တွင်
 လွတ်လပ်စွာနေရသော ဦးစိန်ဘတို့ ကွာခြားခြင်းကို စဉ်းစားမိဟန် မတူချေ။
 ထို့ထက် အစစအရာရာတွင် မိမိထက် သတ္တိ၊ ဗျတ္တိမှစ၍ ပညာအရည်အချင်း
 သာသည်ကိုလည်း မသိ၊ ထောင်ကျလာသော အကျဉ်းသမားမှန်လျှင် အမျိုးအစား
 တစ်တန်းတည်းဟူ၍ တစ်ထစ်ချ မှတ်ယူနေ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးထွန်းပြည့်က
 မိမိဆင်းလာပြီးနောက် ဦးစိန်ဘသည် မိမိအကြောင်းတွေ ပေါ်ကုန်မည်ကို
 စိုးရိမ်သဖြင့် နှုတ်ပိတ်ပေးရန် ကြံစည်စိတ်ကူးနေရစ်မည်ဟု ယုံကြည်မိလေ
 သည်။ စင်စစ်သော်ကား ဦးစိန်ဘသည် မိမိ၏လွတ်လပ်ရေးနှင့် စီးပွားရေး
 လမ်းတွင် အနှောင့်အယှက်ပေးသော ဦးထွန်းပြည့်ကို မည်သို့ရှင်းလင်းသုတ်သင်
 ပစ်ရမည်ဆိုသည်ကိုသာ စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် ရှိလေ၏။

[၃] သေကံမရောက် သက်မပျောက်

ဦးစိန်ဘခေါ် မောင်ရွှေယုန်ဆိုသူသည် ငယ်စဉ်က ကျောင်းတွင်
 အင်္ဂလိပ်ပညာ ၁၀ တန်းအောင်ပြီးနောက် ကောလိပ်ကျောင်းတွင် ဆက်လက်
 သင်ကြားခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ကျောင်းမှ ထွက်ပြီးသည့်နောက်၌လည်း
 မိမိသဘောအတိုင်း လွတ်လပ်စွာ အသက်ပေါင်ကိုယ် စားလှယ်တစ်ဦးအဖြစ်
 လုပ်ကိုင်၍ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် မတရားသော လောဘ

myo.com

ကို မဆင်ခြင် မတားဆီးနိုင်သဖြင့် ကုမ္ပဏီ၏ ငွေအမြောက်အမြားကို သုံးစား မိသည်နှင့် ထောင်ကျ၍ ထောင်မှူးရုံးခန်းထဲတွင် စာရေးစာချီအဖြစ် လုပ်ကိုင်ရ လေသည်။

၉ လမျှ အကျဉ်းခံပြီးနောက် ဦးထွန်းပြည့် ပြောပြသည့်အတိုင်း ဆောင်းဥတု တစ်မနက်တွင် 'ဂျပဒါ' တံခါးမှူးသည် ထောင်တံခါးကိုဖွင့်၍ အပြင်ကို အာရုံစူးစိုက်နေသည့်အခိုက်တွင် မောင်ရွှေယုန်သည် တစ်ဟုန်တည်း ထွက်ပြေး၍ နှင်းမြူပိတ်သဖြင့် ဝါးတစ်ရိုက်မျှ မမြင်နိုင်သည့် အချိန်အခါဖြစ် သောကြောင့် အင်းစိန်ကမ်းနားဘက် လှိုင်မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်အောင် ပြေးလာခဲ့ လေ၏။ ကံထောက်မလျှင်လည်း လွတ်စေတော့၊ ကံဆိုး၍ ရေတွင် နစ်သေ ရလျှင်လည်း ထောင်တွင်း အကျဉ်းခံနေရသည်ထက် မြတ်သေး၏ဟု အောက်မေ့ လျက် ထောင်ဝတ်ထောင်စားများကိုချွတ်၍ မြစ်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းလေ၏။

ထောင်အတွင်း၌ အကျဉ်းခံရသူ နှစ်ကြီးသမားများအနက် အကျင့် ကောင်းသူတို့မှာ ခြေချင်းတစ်ဖက်မျှသာ ခတ်ခြင်းခံရပေရာ ငရွှေယုန်သည် ခြေချင်းတစ်ဖက်နှင့် ဒီရေအကျတွင် မျှော၍ မြစ်လယ်သို့ ကူးထွက်လေ၏။ အတန်ကြာလတ်သော် လက်ပန်းကျ၍ မောပန်းသဖြင့် နှာခေါင်းပေါ်ရုံမျှ ကူး ယက်နေရသည့်အခိုက် ဝါးရင်းတုတ်နှင့် သိမ်း၍ ရိုက်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ အရှိုက် ကို တစ်စုံတစ်ခုနှင့် တိုက်မိ၍ မေ့မြောလုတေတ် ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုစဉ်တွင် တိုက်မိသည့်အရာကို ရေနစ်သူတို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း ကြောက် အားလန့်အား ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲလိုက်လေရာ ထိုအရာဝတ္ထုမှာ ရေအောက်မှ အထက်သို့ တဖြည်းဖြည်းပေါ်တက်နေသည်ပြင် အထက်မှလည်း ဆူညံသော အသံများကို ကြားရလေ၏။

အတန်ငယ် သတိရသောအခါ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ထိုအရာဝတ္ထုနှင့် အတူ ရေပေါ်သို့ ကြွတက်လာ၍ ကျောက်ဆူးသံကြိုးကြီးဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ ရှိရလေ၏။ အကြောင်းသော်ကား ငရွှေယုန်သည် ဒီရေကျစနှင့် မျောပါလာ၍ တွံတေးတူးမြောင်းတွင် ဆန်တင်ပြီး၍ ထွက်လုဆဲဖြစ်သော ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောမှ ကျောက်ဆူးသံကြိုးကြီးနှင့် တိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

ငရွှေယုန်သည် ကျောက်ဆူးသံကြိုးကို မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလေ၏။ အပေါ်သို့ ရောက်လုနီးတွင် သင်္ဘောဦးတွင် စောင့်ကြည့်နေသော သင်္ဘောသား က မြင်သည်နှင့် 'ဟိုး' ဟု အချက်ပေးကာ ရပ်စဲစေလေ၏။ သင်္ဘောသားသည် လက်အန်သေ၍ ပြုတ်ကျလုမတတ်ရှိနေသော ငရွှေယုန်ကို ဆွဲတင်ကယ်ဆယ် ပြီးနောက် သင်္ဘောကို အချိန်နှင့် ထွက်ရန် ဝတ္တရားအတိုင်း ကျောက်ဆူးကို

ဆက်လက်ဆွဲတင်စေလေ၏။ ထိုအခါ အဝတ်အလျှင်းမရှိသော ငရွေယုန်သည် သင်္ဘောသား မျက်နှာဖြူအား-

“ကျွန်တော့်မှာ ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်၊ ကယ်တော်မူပါ”

ဟု အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ဒူးထောက်၍ ရှိခိုးတောင်းပန်လေ၏။

နှင်းမြူငွေသည် မြစ်တွင်း၌ အလွန်တရာ ထူထပ်လေရကား ဤအခြင်း အရာကို အခြားသူများ မမြင်ကြချေ။

ယင်းကဲ့သို့ သေကံမရောက် သက်မပျောက် ဆိုဘိသကဲ့သို့ ငရွေယုန် မှာ အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာစွာ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး တစ်စင်းပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့သော်လည်း ကပ္ပတိန်က မည်သို့စီရင်ဆုံးဖြတ်မည်ကို ပူပင် တွေးတော နေရ၏။ ယခင်သင်္ဘောသားသည် ငရွေယုန်အား-

“သည်မှာ မောင်မင်း၊ နေဦး”

ဟု မပီတပီပြော၍ ထွက်သွားလေ၏။ အကြောင်းကား ၎င်းသင်္ဘော သားသည် အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်းမွန်စွာ မပြောတတ်သော ဂျာမန်လူမျိုး တစ်ယောက် ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

ငရွေယုန်မှာ အဝတ်ဗလာဖြစ်နေသောကြောင့် နေရာမှ လှုပ်ရှားဝံ့မည် မဟုတ်ပေ။

အတန်ငယ်ကြာသောအခါ မာလိန်နှင့် ကပ္ပတိန်တို့ပါလာ၍ ကြည့်ရှု ပြီးနောက် ပုလိပ်ဘက်အရာရှိများ မမြင်စေခြင်းငှာ ကပ္ပတိန်က ငရွေယုန်ကို ကြိုးခွေပုံကြိုး၏အတွင်းတွင် သွင်း၍ အပေါ်တွင် ရွက်ထည်တစ်ခု အုပ်ထား ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။ ၎င်းနောက် နှင်းများလည်း တဖြည်းဖြည်း ကွဲစပြုသည် နှင့် ‘ဗော’ တွင် တွယ်ထားသော နောက်ဆုံးသံကြိုးကို ဖြတ်၍ သင်္ဘောသည် မြစ်ပေါက်ပင်လယ်ဝသို့ ဦးတည်တည်လှည့်ကာ ထွက်ခွာလေ၏။

ငရွေယုန်သည် အေးမြသည့် ဆောင်းအခါတွင် စိုစွတ်မောပန်းနေရာမှ ကြိုးခွေအတွင်း ရွက်ထည်အောက်တွင် နွေးလှသည်နှင့် တစ်ခဏချင်းတွင် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

မိမိကိုယ်ကို လှုပ်၍နိုးသော အသံများကို ကြား၍ ကြည့်လိုက်သော အခါ ကပ္ပတိန်သည် စိတ်ချလက်ချအိပ်နေသော ငရွေယုန်၏ကိုယ်လုံးကို ကြည့်၍ ပြုံးနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ ငရွေယုန်သည် ရှေးနည်းအတိုင်း ရှိခိုးတောင်းပန်ပြန်၏။

အကြောင်းရေစက်ရှိ၍လား မသိ၊ ကပ္ပတိန်သည် သနားခြင်းကရုဏာ ညွတ်လာသည်နှင့် မိမိအလုပ်ရှင် ကုမ္ပဏီ၏ ဝတ္တရားမှအပ နိုင်ငံခြားအင်္ဂလိပ်

အစိုးရ၏ဥပဒေဝတ္တရားများကို များစွာ ပမာဏမထားဘဲ ငရွှေယုန်အား အကျယ် ချုပ်သဘောဖြင့် အဝတ်များပေး၍ အစားအစာကျွေးမွေးလေ၏။ ပင်လယ်ပြင် သို့ရောက်၍ သုံးလေးရက်ကြာသောအခါ ငရွှေယုန်၏ကျိုးနွံသော အခြင်းအရာ ကို တွေ့မြင်သဖြင့် ကရုဏာပိုမိုသက်ဝင် ခင်မင်လာပြီးလျှင် မိမိ၏အခန်းတွင် အစေခံလူကလေးအဖြစ် ခန့်ထား၍ ဂျာမနီနိုင်ငံသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

ငရွှေယုန်၏ ထကြွသောလုံ့လ၊ တရွေ့ရွေ့ ဆည်းပူးရရှိသော ပညာ စွမ်းရည်တို့၏ကျေးဇူးကြောင့် ဂျာမနီပြည်တွင် ဝမ်းစာအတွက် အလုပ်လုပ်ကိုင် ရန် အခွင့်အရေးရသည်နှင့် နှစ်ရှည်လများကြာသော် လူသွေးလူမွေးတစ်မျိုး တစ်မည်ဖြစ်၍ ပိုက်ဆံကြေးငွေလည်း အတော်အသင့် စုဆောင်းမိလေ၏။

[၄] ဌာနေကို လွမ်းဆွတ်ခြင်း

ဆယ့်ငါးနှစ်မျှကြာ၍ အသက်လေးဆယ်နီးနီးရှိသောအခါ အကျဉ်း သမား ငရွှေယုန်ဟု အများမှတ်မိနိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှပေ၏။ ထိုအခါ ငရွှေယုန်မှာ မြန်မာပြည်ကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတမိသည်ပြင် မိမိ၏ကျေးဇူးရှင် ကပ္ပတိန်လည်း ကွယ်လွန်လေသဖြင့် ကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီး၍ များမကြာမီ မြန်မာပြည်သို့ ထွက်ခွာခဲ့ လေ၏။

ယခု ဦးထွန်းပြည့်နှင့် တွေ့သည့်အချိန်၌ကား မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက် ၍ ၅ နှစ်မျှကြာလေပြီ။ အကြံအဖန်ကောင်းလှ၍ လိုရာသို့ ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်တတ်သော ဇွဲရှိသည့်အားလျော်စွာ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောများ ရန်ကုန် မြစ်တွင်းသို့ ဆိုက်ရောက်သည့်အခါ သင်္ဘောသားတို့ နှစ်သက်သော မြန်မာ ဖြစ်ကုန်စည်များနှင့် ၎င်းတို့နိုင်ငံမှ ပါလာသည့် သေးငယ်ပေါ့ပါးသော ဝတ္ထု ပစ္စည်းများဖြင့် လဲလှယ်ဖလှယ်ပြုတတ်၏။ အတော်အတန် ဥစ္စာပစ္စည်းတိုးပွား လာသောအခါ အဆက်ကောင်းတွေ့သဖြင့် ပဲခူးမြို့ ရွှေမော်စောဘုရားကြီးအနီး သွားလေသူ မြို့အုပ်မင်း၏ဇနီး ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်သူ မုဆိုးမတစ်ယောက်နှင့် အကြောင်းဆက်၍ လာလတ္တံ့သောရွေးကောက်ပွဲတွင် အရွေးခံရမည့် မင်းတိုင်ပင် အမတ်လောင်းတစ်ဦးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်လေ၏။

သို့ကြောင့် ထောင်စာရေးဟောင်းဦးထွန်းပြည့်က အထက်ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း မိမိအား မှတ်မိ၍ အနှောင့်အယှက်ပေးမည်ကို များစွာ နှလုံးမသာ မယာသော်လည်း ဦးထွန်းပြည့်လို ပညာဗဟုသုတ နည်းပါးသူတစ်ယောက်၏ ငွေညှစ်ခြင်းကို အသာအကြည်ဖြင့် ခံမည့် လူစားမျိုး မဟုတ်ချေ။

ထို့ပြင်တစ်ရပ်လည်း မိမိထောင်ကျစဉ်က ‘ဂျမဒါ’ အကြပ်ဟော့ဇီး

ပေါလူးဆိုသူ ကရင်ကလည်း မည်သည့်ရက်တွင် မိမိကို မှတ်မိမည် မသိနိုင်
သေး။ သည်ကရင်က ထွန်းပြည့်ကဲ့သို့ ငွေပေး၍ ကျေနပ်ချင်မှ ကျေနပ်မည်။
သို့သော် ထောင်လွတ်ငရွေယုန်သည် လာမည့်ဘေးကို တုန်လှုပ်စွာဖြင့် တွေဝေ
ထိုင်းမှိုင်းနေတတ်သော လူတစ်ယောက် မဟုတ်ရကား ထွန်းပြည့်နှင့် ပေါလူးလို
လူစားမျိုးနှစ်ယောက်ကို အပျော့ထား၍ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် အပြီး
စီရင်ရန်ကိုသာ အကြံထုတ်လေ၏။

ဦးစိန်ဘခေါ် ငရွေယုန်သည် အကြံဉာဏ်ကောင်းသဖြင့် မူလက
မကောင်းသည့်လမ်းလွဲကို မလိုက်မိခဲ့ပါက ယခုအခါတွင် အတော်ပင်ကြီးပွား
နေမည်ကား မလွဲချေ။ ယခုသော်ကား ကောင်းမကောင်း ရွေးချယ်နိုင်ခွင့်
မရဘဲ မိမိစိတ်ထဲတွင် ပထမပေါ်ပေါက်လာသည့်အတိုင်း ရန်ကုန်သို့ ရောက်
လျှင်ရောက်ချင်း အမြန်စီမံလေ၏။ စီမံပုံကား တရုတ်ဟိုတယ်တစ်ခုတွင်
တည်းခို၍ နံနက်လင်းသောအခါ ဦးစွာပထမ အနော်ရထာလမ်း လက်ကိုင်
တုတ်များရောင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ထားဝယ် ကြိမ်တုတ်ကောက်ကြီး
တစ်ချောင်းကို ဝယ်ယူ၍ အောက်တွင်စွပ်ထားသောအခွေမှ သံခဲကို ဆိုင်ရှင်
ကုလားအား ထုတ်ခိုင်းလေ၏။

ဤထူးဆန်းသောအလုပ်တို့ကို လုပ်ပြီးနောက် ကြိမ်တုတ်ကို အောက်သို့
မထိအောင် ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင် ချိတ်ထား၏။ ဓားနှစ်စင်းကိုလည်း တခြားစီ
သတင်းစာစက္ကူများနှင့် ပတ်၍ လွယ်အိတ်တွင် ထည့်ပြီးလျှင် ထရံတွင် ချိတ်
ထားခဲ့လေ၏။

အခန်းကို သော့ခတ်ပြီးနောက် ဦးစိန်ဘသည် မိမိမူလ ရန်ကုန်တွင်
စီမံရန်လာသော ကိစ္စများကို သွားရောက်ဆောင်ရွက်လေသည်။

နေ့လယ် နာရီပြန်တစ်ချက်တီးကျော်တွင် ဟိုတယ်တွင် ပစ္စည်းများကို
သိမ်းယူ၍ ပဲခူးသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။ ထိုသို့လာစဉ် ကြိမ်တုတ်၏အောက်ဖျား
ကို မထိခိုက်စေရန် အထူးသတိပြု၍ လက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်လျက်သော် လည်း
ကောင်း၊ လက်မောင်းတွင် ချိတ်လျက်သော် လည်းကောင်း ဆောင်ယူခဲ့လေသည်။

ပဲခူးသို့ရောက်သောအခါ ဘူတာရုံမှ မြင်းရထားစီးလျက် ရွှေမော်စော
ဘုရားသို့ သွား၍ အနောက်မုခ်စောင်းတန်းမှ တက်ပြီးလျှင် မြောက်မုခ်မှ
ဆင်းသက်၍ ဦးထွန်းပြည့်ပြောသည့် ရာဇဝတ်ဝန်ဦးဖော့၏ ခြံရှိရာသို့ သွား
လေ၏။

ဝင်းပေါက်ဝသို့ ရောက်သောအခါ လူသွားလူလာ နည်းပါးတိတ်ဆိတ်
သဖြင့် အလစ်တွင် ခြံတွင်းသို့ ဝင်ပြီးသကာလ လက်ယာဘက်သို့ လျှောက်

www.dhammadownload.com

သွားသောအခါ ဦးထွန်းပြည့်ပြောသွားသည့်အတိုင်း တညင်း၊ ပိန္နဲများနှင့်
ညောင်ကြတ်ပင်နှစ်ပင်ကိုပါ တွေ့ရလေ၏။

နေရာများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီးနောက် လွယ်အိတ်ကို အရွက်များ
ဖုံးအုပ်နေသော ပိန္နဲပင်ခွကြားတွင် တင်၍ တုတ်ကိုလည်း ၎င်းနည်းတူ လွယ်
ကူစွာ မမြင်နိုင်စေရန် သိုဝှက်၍ ပြန်ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဦးစိန်ဘ၏အကြံအတွက် ပြင်ဆင်ရန်အရေးမှာ ကရင်ပေါလူး နေအိမ်
နှင့် သူဝင်ထွက်သွားလာတတ်သော အချိန်များကို သေချာစွာ သိရှိရန် လို
တော့၏။ ဤအလုပ်လည်း ခဲယဉ်းလှသည်မဟုတ်၍ တိတ်တဆိတ် စုံစမ်း
သိရှိပြီးနောက် မိမိနေအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့၏။

[၅] ချိန်းရက်

နောက်တစ်နေ့ ဦးထွန်းပြည့်နှင့် ချိန်းဆိုထားသော အချိန်မတိုင်မီ
နေဝင်ရိတရောတွင် ယခင်ထားခဲ့သော လွယ်အိတ်နှင့် တုတ်ရှိရာ ခြံဝင်းသို့
သွားရောက်ပြီးသကာလ သွေးလူးထားသော ဓားကို လွယ်အိတ်မှ ထုတ်၍
လုံခြုံစွာ ဝှက်ထားခဲ့၏။ လွယ်အိတ်နှင့် တုတ်ကို ဆောင်ယူ၍ ပြန်ထွက်ခဲ့
လေ၏။

ယခုအကြိမ် ထွက်လာသောအခါ ကြိမ်တုတ်ကို လက်ကိုင်ကောက်မှ
ဆွဲကိုင်၍ အောက်တွင် လေလုံအောင် ကပ်ထားသော စာအိတ်ခေါင်းကို ပွန်း
ပြတ်စေရန် ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများပေါ်သို့ ဖိနှိပ်၍ ထောက်ကာ လမ်းဘက်
သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုမှသည် ၃ ဖာလုံသာသာ မိုင်ဝက်နီးနီးအကွာ ကရင်
ပေါလူးနေသော အိမ်ဝင်းဝအထိ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တုတ်ကို မပြတ်မလပ်
ထောက်ကာထောက်ကာ လျှောက်ခဲ့လေသည်။ ဝင်းထရံတိုင်တွင်လည်း တုတ်
နှင့် တစ်ချက် နှစ်ချက်ထိုးပြီးနောက် တုတ်ကို အလယ်မှ တစ်ဖန် ကိုင်ဆောင်၍
မနီးမဝေး လမ်းပြင်ရန် ကျိုထားသဖြင့် အေးလုနီးပါးရှိသော ပွဲလျက်ပုံးထဲသို့
အဖျားကို နှစ်လိုက်ရာ အောက်အခွေတွင် သိပ်ထည့်ထားသော ရှိန်းခိုနဲ့တို့သည်
တစ်ဖန် လေလုံ၍ ပိတ်သွားလေ၏။

ထိုသို့မပြုမီ ကြိမ်တုတ်အောက်ဖျားနှင့် ပိုက်ဆံထည့်သော သားရေ
အိတ်အတွင်းသို့ ရှိန်းခိုနဲ့ရစေရန် အကြိမ်ကြိမ် ထိုးလိုက်လေသည်။

ယခုသော်ကား ပေါလူးအလာကို စောင့်ကြည့်ရန် အလုပ်ရှိသည့်အတိုင်း
လမ်းဘေးရှိ ကြခတ်ဝါးချုံကွယ်တွင် ရပ်၍ စောင့်နေလေ၏။

ပေါလူးသည် ပုလိပ်ဌာနာသို့ ညစာထမင်းစားပြီး၍ ပြန်လာသည်ကို

mgpoe.com

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်ရလေ၏။ သို့ကြောင့် ဦးစိန်ဘသည် ပခုံးမှ လွယ်အိတ်ကို ဖြုတ်၍ ပိုက်ဆံသားရေအိတ်ကို ထည့်လိုက်လေ၏။ သို့သော် ပေါလူးရှေ့တွင် တောင်းထမ်းလာသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်သည်နှင့် ၎င်းလူ လွန်အောင် ပုန်းကွယ်နေလိုက်လေ၏။

ထိုလူ လွန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပိုက်ဆံသားရေအိတ်ထည့်ထားသော လွယ်အိတ်နှင့် တကွ ကြိမ်တုတ်ကိုပါ လမ်းပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်လေ၏။ အခြားမောင်းချဓားတစ်စင်းကိုကား မိမိအတွင်းအိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလေသည်။

ကရင်ပေါလူးသည် ဤနေရာသို့ရောက်သောအခါ ဦးစိန်ဘ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း တုတ်နှင့် လွယ်အိတ်ကို ကောက်ယူ၍ ပိုက်ဆံသားရေအိတ်ကို မိမိအိတ်တွင်းသို့ ထည့်ပြီးလျှင် နေအိမ်ဘက်သို့ တစ်ဖန် တုံ့ပြန်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်မှာ ၇ နာရီမတ်တင်းမျှရှိ၍ ဦးထွန်းပြည့်နှင့် ချိန်းသည်နေရာသို့ သွားရန် လမ်းပေါ်မှ လူများကို ရှောင်ကွင်းလာခဲ့လေ၏။

ညောင်ကြတ်ပင် နှစ်ပင်ရှိရာသို့ ရောက်၍ မကြာမီ ဦးထွန်းပြည့်ခြေသံကဲ့ ကြားသဖြင့် ညောင်ပင်ကွယ်တွင် ပုန်းနေလျက် အနီးသို့ရောက်သောအခါ ဖွင့်ကိုင်ထားသော မောင်းချဓားနှင့် နောက်မှ တအားလွှဲ၍ လက်ပြင်အောက်သို့ စိုက်ထိုးလိုက်လေ၏။

ဦးထွန်းပြည့်သည် တစ်ချက်မျှ လန့်အော် အော်ပြီးနောက် ဦးစိန်ဘနှင့် ဖက်၍လုံးကြရာ ဦးစိန်ဘသည် ဦးထွန်းပြည့်၏ခါးကိုဖက်၍ ကျောကို အချက်ပေါင်းများစွာ ဆက်ကာဆက်ကာထိုးသည်နှင့် ဦးထွန်းပြည့်မှာ နောက်ထပ်မအော်နိုင်ဘဲ မြေကြီးပေါ်တွင် လဲလေ၏။

ပထမအော်သံကို ကြားလိုက်သော ဦးထွန်းပြည့်၏ဇနီး ဒေါသက်ပုသည် စောစောကလည်း မျက်ခုံးလှုပ်၍ စိတ်မကောင်းဘဲရှိသည်နှင့် မီးအိမ်ကို ဆွဲကိုင်၍ အသံကြားရာဘက်သို့-

“မောင်ပြည့် မောင်ပြည့်” ဟု ခေါ်ကာ ယွက်လာလေ၏။

ဦးစိန်ဘသည် ထိုးသော ဓားကို မောင်းပိတ်၍ စက္ကူနှင့် တစ်ဖန်ပတ်ပြီးမှ အတွင်းအိတ်ထဲသို့ ထည့်လေ၏။ ၎င်းနောက် အနီးရှိ ပိန္နဲပင်တွင် တင်ထားသော ဓားကို ယူ၍ စက္ကူများကို ဖြေပြီးမှ လဲနေသော ဦးထွန်းပြည့်အနီးသို့ ပစ်ချသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါသက်ပုဆွဲလာသော မီးအိမ်လည်း အနီးသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ညောင်ကြတ်ပင်ပေါ်သို့ ဆွဲတက်ပြီးလျှင် ခွဆုံပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေလေ၏။

ဒေါသက်ပုသည် ညည်းညူသံကြား၍ ကြည့်လိုက်ရာတွင် မိမိ လင်
ယောက်ျားဖြစ်နေသည်ကို သိသည်နှင့်-

“အောင်မယ်လေး မောင်ပြည့်ရယ်၊ ဘယ်နှယ်ဖြစ်ပုံလဲ၊ ဘယ်သူ့လက်
ချက်လဲ” ဟု မေးလေ၏။ ဦးထွန်းပြည့်က အသံနက်ကြီးနှင့်-

“လက်မှာ လင်းယုန် ရွှေယုန်”

ဟု တစ်ခွန်းတည်းပြော၍ အသက်ထွက်ရှာလေ၏။ မယား ဒေါသက်ပု
လည်း ကြိရာမရသည်နှင့်-

“အောင်မယ်လေး မြခဲရေ မြခဲ သွားခေါ်ဦးမှပဲ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြေးသွားလေ၏။

ထိုအခါ ဦးစိန်ဘသည် သစ်ပင်မှ သက်ဆင်း၍ ဝင်းဝသို့ ရောက်သော်
လမ်းပေါ်မှ မြင်းရထားတစ်စီး ဝင်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် ကိုယ်ရှိန်သတ်၍
တည်းပင်အကွယ်တွင် ပုန်းရလေ၏။ မြင်းရထားလွန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
ထွက်ခွာ၍ ခြံစည်းရိုးအတိုင်းလျှောက်လျက် ကွင်းပြင်သို့ ထွက်ပြီးလျှင် မိမိ
နေအိမ်ဘက်သို့ လာခဲ့လေ၏။ လမ်းရှိ ရေအိုင်တစ်ခုတွင် သွေးပေသောလက်
များကို စင်ကြယ်စွာ ဆေးကြောပြီးနောက် ဣန္ဒြေမပျက် မိမိနေအိမ်သို့ တက်
လေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားများကို ချွတ်၍
အဝတ်ဟောင်းခြင်းထဲသို့ ထွေးလုံးထည့်ပြီးသကာလ စင်ကြယ်စွာ ရေချိုးပြီး
နောက် မိမိမယားနှင့်အတူ ထမင်းစားသောက်နေလေ၏။

ဒေါသက်ပုသည် သမီးမြခဲကို ခေါ်၍ ပြန်လာသည့်အခါ မောင်းဝင်း
လာသောမြင်းရထားနှင့် လမ်းတွင်ဆုံ၍-

“အောင်မလေး ဝန်ထောက်ကြီးရဲ့၊ ကိုထွန်းပြည့်အဖြစ် မြင်ဝံ့သေးရဲ့
လား”

ဟု ရထားထဲတွင် လိုက်ပါလာသူကို ဆီး၍ ငိုပြောလေ၏။

အငြိမ်းစား ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးဦးဖော့သည် ရထားပေါ်မှ ကပျာကသီ
ဆင်း၍ အကြောင်းကို စုံစမ်းပြီးနောက် ဦးထွန်းပြည့်အလောင်းရှိရာသို့ သွား
ရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။

ဦးဖော့။ ။ “အို ပူပူနွေးနွေးကြီးပါလား၊ အော်သံကိုတောင် မယ်သက်ပု
ကြားလိုက်သေးတယ်ဆိုလျှင် လက်သည်ဟာ ဝေးဝေးတောင် ရောက်ဦးမယ်
မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလျက် အတူပါလာသူတပည့်အား-

“ကိုင်း မင်းက သည်မြင်ရထားနဲ့သွားပြီး ဆရာဝန်နဲ့ ဂါတ်ကို အကြောင်းကြားပြီး မြန်မြန်ပြန်ခဲ့” ဟု လွတ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် အိမ်မှ ထမင်းချက်လူကလေး လူငယ်တစ်စုတို့ ရောက်လာရာ ခြံထဲတွင် တစ်ယောက်တစ်လမ်း လိုက်လံရှာဖွေကြည့်ရှုကြလေ၏။

အတန်ငယ်ကြာသောအခါ မိမိခွေးသမင်များကို သတိရသည်နှင့်-

“အို သည်လိုအချက်မျိုးမှ အသုံးမချလျှင် သင်းတို့ မွေးထားရကျိုးဘယ်တော့နပ်မှာလဲ” ဟု တွေးတော၍-

“ဟေ့ ဘိုးဆင်၊ ဟိုကောင်နှစ်ယောက်ခေါ်ပြီး ခွေးကြီးသုံးကောင် ထုတ်ခဲ့စမ်း၊ လည်ပတ်ခိုင်ရဲ့လား၊ သေသေချာချာကြည့် သံကြိုးနဲ့ ချိတ်ဆွဲခဲ့”

ဘိုးဆင်တို့ ထွက်သွားပြီးနောက် များမကြာမီ ဆရာဝန်နှင့် ပုလိပ်အရာရှိများ ရောက်လာကြလေ၏။ အလောင်းနှင့် တကွ အနီးတွင်တွေ့သော ဓားကိုပါ ထုံးစံအတိုင်း စုံစမ်းသင့်သမျှ စုံစမ်းပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာမျှ အကြံဉာဏ်မပေးနိုင်ဘဲ ရှိဆဲတွင် ဘိုးဆင်နှင့် တကွ အခြားနှစ်ယောက်တို့သည် ခွေး ၃ ကောင်ကို ဆွဲလာကြလေ၏။ အငြိမ်းစား ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးသည် မိမိခွေးများအကြောင်းကို ပြချင်အားကြီးစွာနှင့်-

ဦးဖော့။ ။ “ကျွန်တော့်ခွေးများအကြောင်းတော့ ဆရာဝန်နှင့် အင်စပိတ်တော်မင်းများ ကြားဖူးကြပေလိမ့်မည်။ အတော်တော့ သင်ကြား လေ့လာပြသထားတာပဲ။ အခုလိုအခါမှ အကြောင်းပြရမှာပဲ၊ ယူလာစမ်းဟေ့ ဘိုးဆင် မင်းခွေးကို၊ ဟိုမှာကျနေတဲ့ ဓားလက်ကိုင်ရိုးကို အနံ့ပေးလိုက်စမ်း၊ ပြီးတော့ အလိုက်သင့် သူ ဆွဲရာ လိုက်သွား။ ဟိုကောင်နှစ်ကောင်လက်က ခွေးနှစ်ကောင်ကို အင်စပိတ်တော်နဲ့ ရာဇဝတ်အုပ်လက်အပ်လိုက်”

ဟု ပြောသည့်စကားအဆုံး၌ ဦးဖော့ပြောသည့်အတိုင်း ဘိုးဆင်သည် မိမိခွေးကို ဆွဲ၍ ဓားရိုးကို အနံ့ခံစေ၏။ ခွေးသည် ပိနဲ့ပင်အနီးအနားတွင် ဝေ့လည်ဝေ့လည် မြေကြီးကို နှာခေါင်းနှင့် ရှုရှိုက်၍ အနံ့ခံပြီးနောက် ရုန်းကန်၍ ဝင်းပေါက်ဆီသို့ သွားလေ၏။ ဘိုးဆင်လည်း နောက်မှ ခွေးဆွဲရာ ပါသွားလေ၏။ ဒုတိယနှင့် တတိယခွေးနှစ်ကောင်လည်း ပထမခွေးနည်းတူ အင်စပိတ်တော်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ်တို့ကို ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။

၎င်းသုံးယောက်တို့ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ဆရာဝန်သည် ဓားကို ပုလိပ်တစ်ယောက်လက်သို့ အပ်၍ အလောင်းကို ဆေးရုံသို့ ဆောင်ယူစေ၏။

ဝင်းပေါက်မှ ထွက်သော် ရှေ့ဆောင်ခွေးသည် တစ်ခဏမျှ တန့်၍ လေတင်လေအောက် အနံ့ခံပြီးလျှင် ကရင်ပေါလူးနေအိမ်ဘက်သို့ တကြမ်း

www.dhammadownload.com

ဆွဲသွားလေ၏။ အိမ်ပေါ်သို့ကျော်လွှားတက်၍ ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်လံရှာဖွေရာ အိမ်ရှိသူအပေါင်းတို့လည်း အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာမသိဘဲ ခွေးကြီးများ တက်လာသည်ကို ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လျက် ကြက်သေ သေ၍သာ ကြည့်နေကြလေ၏။ ခွေးများသည် အိမ်ပေါ်မှတစ်ဖန် လွှားဆင်း၍ ဌာနာဘက်သို့ လမ်းအတိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ဂါတ်အတွင်း စားပွဲတွင်ထိုင်၍ စာရေးနေသော ရာဇဝတ်ကြပ်ပေါလူးကို နှာခေါင်းနှင့် အနံ့ခံပြီး ကိုက်ဆွဲမည်ပြုကြလေ၏။ ထိုအခါ ခွေးဆွဲရာလိုက်လာသူများက ခွေးများကို အတင်းဆွဲ၍ အခြားအခန်းတွင်းသို့ သွင်းထားကြရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် သတင်းစာများတွင် ပဲခူးလူသတ်မှုနှင့် တကွ ဦးဖော့၏ခွေးစွမ်းကောင်းများကို ချီးမွမ်းထောမနာပြုကာ အကြောင်းစုံ ရေးသားလျက် မသင်္ကာသူ ရာဇဝတ်ကြပ်ကို ဖမ်းဆီးလိုက်ရကြောင်း ပါရှိလေသည်။ ထို့ပြင် ပေါလူးအိတ်ထဲတွင် သူပိုင် ပိုက်ဆံသားရေအိတ်တစ်လုံးအပြင် အခြား ပိုက်ဆံသားရေအိတ်တစ်လုံးနှင့် ငွေဒင်္ဂါးမူးစေ၊ မတ်စေ၊ အကြွေပေါင်း လေးကျပ်ဆယ်နှစ်ပဲ ပါရှိကြောင်း၊ အသတ်ခံရသူနှင့် ကရင်ပေါလူးမှာလည်း သေသူ၏မယားပါသမီးအတွက် ရန်စရှိကြောင်း ရေးသားပါရှိလေ၏။

[၆] ဒေါက်တာသောင်းထိုက်

ရန်ကုန် မဟာဗန္ဓုလလမ်း ပုလိပ်ရုံကြီးအနီး ဒေါက်တာသောင်းထိုက် ဖွင့်လှစ်ထားသော (ပီအိုင်ဘီ) စုံထောက် အလုပ်တိုက်ခန်းအတွင်း အထက်ပါ သတင်းများကို ဖတ်ရှု၍ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်က သတင်းစာကို ကမ်းလျက်-

“ပဲခူးလူသတ်မှု ဖတ်ပြီးပလား”

ဆရာဝန်ဦးသာထွန်း။ ။ “ဟုတ်ကဲ့၊ မြန်မာပြည်မှာလည်း အနောက်နိုင်ငံ အတုအပတွေ အတော်ထွင်လာကြကုန်ပြီ၊ သို့သော်လည်း ခွေးနဲ့ အနံ့ခံပြီး လိုက်လို့ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ပေါ်ပေါက်တယ်ဆိုတာတော့ သည်တစ်ခါပဲ ကြားဖူးသေးတယ်”

ထိုက်။ ။ “ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်လို့ ဘယ်ပုံသိရသလဲ၊ အမှုတောင် စွဲချက် မတင်ရသေးပါကလား၊ စီရင်ချက်ကျပြီးမှ ပြောပါ”

ဆရာဝန်ဦးသာထွန်း။ ။ “ဟုတ်ပါပေတယ်၊ သို့သော်လည်း သတင်းစာမှာ ရေးသားထားပုံကတော့ တရားခံကြိုးပေးဖို့ပဲ လိုတော့တဲ့ လက္ခဏာပဲ”

ထိုက်။ ။ “သတင်းစာတွေတော့ မပြောနဲ့တော့၊ သူတို့ထင်မြင်လျှင် ထင်မြင်

သလောက် ရေးတာပဲ၊ တစ်ခါတလေတော့ မီးလောင်လေပင့် ကျလွန်းတယ်”

ဤသို့ မိတ်ဆွေနှစ်ဦး အပြန်အလှန်ပြောနေစဉ် အပြင်ဘက်မှ တံခါးခေါက်သံကြားပြီးနောက် တပည့်တစ်ယောက်သည် ပဲခူးမှ အင်စပိတ်တော် ဦးစံဘောက ဒေါက်တာသောင်းထိုက်အား တွေ့လိုကြောင်း ပြောကြားလေ၏။ အခွင့်ပြုသဖြင့် တံခါးကို လှုပ်လိုက်သောအခါ အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ရွယ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူတစ်ယောက် ဝင်လာလေ၏။

ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နှုတ်ဆက်သပြီးနောက် အင်စပိတ်တော်ဦးစံဘောက ယခုလာရသည့်အကြောင်းမှာ သတင်းစာတွင် တွေ့မြင်ရသည့် အတိုင်း ယခုအမှုတွင် မိမိတို့နှင့်အတူတူ အလုပ်လုပ်ဖက် ငယ်သားတစ်ယောက်ကို တရားခံအဖြစ် ဖမ်းဆီးထားရကြောင်းနှင့် စုံလင်စွာ ပြောကြားလေ၏။ ထိုက်။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ ဒါတော့ ပုလိပ်အဖွဲ့လည်း နာမည်ပျက်၊ လူကြားလို့လည်း မကောင်းစရာကြီးပဲ”

ဦးစံဘော။ ။ “ကိုယ့်လူ ကိုယ်ပြန်ဖမ်းရတယ်ဆိုတာ မလွဲသာလို့ ဖမ်းရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သည်အမှုတွင် ကြားကနေ၍ မြောင့်မှန်ရာကို ဖြစ်စေရန် အလွတ်သက်သက် ကူညီစုံစမ်းစေလို၍ ဦးထံကို လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်” ထိုက်။ ။ “အကြောင်းအစုံအလင် ပြောစမ်းပါဦး”

ဦးစံဘော။ ။ “သေနေပုံနဲ့ အလောင်းတွေ့ရတာတော့ သတင်းစာထဲမှာ တွေ့တဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ သေသူဦးထွန်းပြည့်ဆိုသူက ပင်စင်မယူခင်က ထောင်စာရေးလုပ်လာခဲ့တယ်၊ အင်းစိန်ထောင်မှာ အတော်ကြာတယ်၊ အခုတော့ အငြိမ်းစားရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဦးဖော့ခြံထဲမှာ ခြံစောင့်အဖြစ်နဲ့ နေတယ်။ ဦးဖော့ကလည်း သူ့ခွေးတွေကို အင်မတန်မှ အထင်ကြီးနေပြန်၊ သေတာကလည်း သူ့ခြံစောင့်ဖြစ်ပြန်၊ ခွေးတွေကလည်း အနံ့ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပေါလူးအိမ်ကို တန်းပြေးပြီး အိမ်မှာမတွေ့တော့မှ ဂါတ်ကိုလိုက်ပြီး တွေ့တွေ့ချင်း ခွေးတွေက သူ့ကို နှာခေါင်းနဲ့ အနံ့ခံပြီး စားတော့မလို ဝါးတော့မလို ဝိုင်းအုံပြီး ဟိန်းနေကြလေတော့ ခွေးတွေဆွဲပြီး သူ့ကို စစ်ဆေးစုံစမ်းကြည့်တယ်၊ အမှုဖြစ်ပွားတဲ့ အချိန်မှာ အိမ်က ထမင်းစားပြီး ဂါတ်ကိုပြန်ရောက်သင့်ပါလျက် ဂါတ်မှာ သူမရှိဘူး။ သူ့မေးတော့ လမ်းတစ်ဝက်က ကိစ္စရှိလို့ အိမ်ကို ပြန်တယ်ပြောတယ်။ အိတ်ထဲမှာလည်း သူပိုင် ပိုက်ဆံသားရေအိတ်အပြင် ငွေနဲ့ ကြေးနဲ့ အပိုသားရေအိတ်တစ်လုံး တွေ့ပြန်တယ်။ သူ့အပြောတော့ သည်သားရေအိတ်ကလေးကို ရှမ်းလွယ်အိတ်နှင့် တုတ်ကောက်နဲ့ အတူ လမ်းမှာ ကောက်ရတယ်ပြောတယ်။ သူ့နောက်ကျတာလည်း လွယ်အိတ်နဲ့ တုတ်ကို အိမ်ပြန်ထားနေလို့ ပြောတယ်။

တယ်ပြီး မူမှန်ပုံမရဘူး။ ပြီးတော့လည်း ဦးထွန်းပြည့်နဲ့ သူနဲ့လည်း မသင့်
မတင့်ရှိကြောင်း သူကပဲ ဝန်ခံတယ်။ သည်တော့ သူ့အပေါ်မှာ မသင်္ကာတာ
နဲ့ ဖမ်းချုပ်ရတာပဲ”

ထိုက်။ ။ “ပေါလူးဆိုတဲ့ကရင်က ဘယ်လိုလူစားလဲ၊ သူ့အကြောင်း သိ
သလောက် ပြောပါဦး”

ဦးစံအောင်။ ။ “သည်လူက အရိုးခံ ကရင်ကြီးသက်သက်ပါ၊ ဒါကြောင့်လည်း
ပုလိပ်ဘက်မှာ ခမျာ မကြီးပွားတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့သိတဲ့အတိုင်းတော့ ဖြောင့်မတ်
တည်ကြည်တယ်၊ သည်းခံတဲ့စိတ်လည်း အတော်ရှိတယ်၊ သူ စိတ်ဆိုးတာ
တစ်ခါမှ မတွေ့ရဘူး။ သေတဲ့လူကတော့ လူနပ်လူပါးကြီးပဲ၊ တော်တော်လည်း
ကလိမ်ကျချင်တယ်”

ထိုက်။ ။ “နို့ ပိုက်ဆံသားရေအိတ်ဆိုတာက”

ဦးစံအောင်။ ။ “ပိုက်ဆံအိတ်ရယ်၊ လွယ်အိတ်နဲ့ တုတ်ကောက်ရယ်က ဦးထွန်း
ပြည့် ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး၊ ပေါလူးက ကောက်ရတယ်ပြောတာ ကျွန်တော်တော့
မယုံမကြည်မရှိဘူး”

ထိုက်။ ။ “သူ့အကျိုးလုံချည်မှာရော သွေးစွန်းသွေးစ မတွေ့ဘူးလား”

ဦးစံအောင်။ ။ “အစွန်းအငြိထားလို့ ကြေမွတောင်မနေဘူး”

ထိုက်။ ။ “ပွန်းပဲ့ ကုတ်ရာ ခြစ်ရာ”

ဦးစံအောင်။ ။ “နည်းနည်းမျှ မတွေ့ဘူး”

ထိုက်။ ။ “ဘယ်အချိန် သူ့ကို ဂါတ်မှာ ဖမ်းသလဲ”

ဦးစံအောင်။ ။ “၇ နာရီခွဲကျော်ကျော်ကလေးပဲ ရှိဦးမယ်”

ထိုက်။ ။ “သူ့ထုံးစံ ဂါတ်ကို ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်ရသလဲ”

ဦးစံအောင်။ ။ “ခါတိုင်းတော့ ၇ နာရီမထိုးခင် ရောက်နေကျပဲ၊ ကနေ့တော့
မိနစ် ၂၀ လောက် နောက်ကျတယ်”

ထိုက်။ ။ “ပေါလူး သည်ခြံထဲကိုရောက်ကြောင်း သက်သေရှိသလား”

ဦးစံအောင်။ ။ “မျက်မြင်သက်သေမရှိပေမဲ့ သူ့အိမ်ကလာလျှင် ဦးဖော့ဗြိုကို
တိုက်ရိုက်ဖြတ်မလာရသော်လည်း လမ်းဆုံက ကိုက်တစ်ရာလောက် ကျေဝ
လျှင် ရောက်နိုင်တာပဲ”

ထိုက်။ ။ “ထိုးတဲ့ ဓားနဲ့ ဒဏ်ရာကို ဆရာဝန်က ဘယ်လိုအစစ်ခံသလဲ”

ဦးစံအောင်။ ။ “ဒဏ်ရာတော့ ၇ ချက်ပဲ၊ သွေးစွန်းတဲ့ဓားတော့ ဖြစ်ပွားတဲ့
နေရာက အမှုထမ်းတစ်ယောက် ကောက်ယူပြီး သူ့လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ပတ်ပြီး
သိမ်းဆည်းထားတယ်”

ထိုက်။ ။ “ဓားကတော့ ပေါလူးရဲ့ ဓား ဟုတ် မဟုတ်”

ဦးစံဘော။ ။ “ပေါလူးဓားရယ်လို့ မစွဲနိုင်ဘူး”

ထိုက်။ ။ “ဖြစ်ပွားတဲ့နေရာမှာ ပေါလူးခြေရာများ တွေ့သလား”

ဦးစံဘော။ ။ “သည်လိုတော့ သေသေချာချာ စစ် လျှောက်မကြည့်မိသေးဘူး၊ သို့ပေမဲ့ ဖြစ်ပွားတဲ့နေရာတစ်ခွင်မှာ နောက်ထပ်နင်းထားတဲ့ လူခြေရာ အမှုထမ်းဖိနပ်ရာနဲ့ ခွေးခြေရာချင်း ထပ်နေတယ်”

ထိုက်။ ။ “ဖြစ်ပွားတဲ့နေရာကို ကိုယ်တိုင် လာရောက်ကြည့်ရှုပြီးမှ ပြောနိုင်မယ်၊ သို့သော်လည်း အခုအတိုင်းသာဖြင့် တရားခံတစ်ယောက်ကို အပြစ်ပေးလောက်အောင် ပေါလူးအပေါ်မှာ ပြစ်မှုမထင်ရှားဘူး”

ဦးစံဘော။ ။ “ဒါဖြင့် သည်အမှုကို ဦး ဆောင်ရွက်မယ် ဆိုပါတော့”

ဦးသောင်းထိုက်သည် နေ့စဉ်မှတ်ပုံတင်သွင်းသော ‘ဒိုင်ယာရီ’ စာအုပ်ကလေးကို လှမ်းယူပြီးနောက် မီးရထားအချိန်စာအုပ်ကို ကြည့်ရှုလျက်-

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် စားသောက်ပြီးတော့ ၁၁ နာရီ ရထားနဲ့ လိုက်ကြတာပေါ့”

မီးရထားပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် ဒုတိယတန်းနောက်ခံကို မှီလျက် မျက်စိနှစ်လုံးကို မှေးမှိတ်ပြီးလျှင် တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားသကဲ့သို့ အောက်ပါစကားရပ်များကို အသံထွက်ကာ ပြောလေသည်။ “ဓားကို မည်သူ့ဓားလို့ တပ်အပ်မခွဲနိုင်၊ ဓားတွင် ပေကျံနေတဲ့ သွေးမှာလည်း မည်သူ့သွေး၊ အကယ်၍ သေသူ့သွေးဖြစ်ခဲ့သော် သွေးနံ့ရလျှင် ခွေးများသည် လူသေကောင်ရှိရာကိုသာ ပထမသွား၍ အနံ့ခံရန်သာရှိမယ်။ သို့သော် ခွေးများဟာ လူကောင်ကို လုံးဝလျစ်လျူရှုသည်ကို ထောက်သော် ဓားတွင်လူးနေသော သွေးဟာ သေသူ့ရဲ့သွေးလို့ မဆိုနိုင်။ တစ်ဖန် ဓားသည် သေသူ၏ဓားဖြစ်၍ ပြန်လှန်ခုခံခြင်းဖြစ်ခဲ့သော် စွန်းသောသွေးမှာ တရားခံတွင်ထိသောဒဏ်ရာမှ ယိုစီးသော သွေးဖြစ်ရမယ်။ တစ်ဖန် ပေါလူးထံ အနံ့ခံ၍ ရောက်သည် ယူဆသော် ပေါလူးတွင် ဒဏ်ရာတွေ့ရမည်။ သည်လိုလည်း မတွေ့ရဘူး၊ ခွေးများသည် အနံ့ခံ၍ လိုက်တတ်သည် မှန်သော်လည်း ဘာအနံ့ကြောင့် လိုက်သည်ဟု ခွဲခြားနိုင်သောဉာဏ်မျိုးလည်း မရှိ၊ သိတတ်သမျှကို သက်သေခံနိုင်ကောင်းသော သတ္တဝါမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ယခုအမှုမှာ ခွေးက ဘာနဲ့ကိုရ၍ ဘယ်နည်းကြောင့် ပေါလူးထံ ရောက်လာသည်ကို အမှန်အကန်မသိရဘဲနဲ့ အရမ်းတွေးတောယူဆရုံနဲ့ သက်သေခံမဝင်နိုင်ဘူး။ မြေကြီးပေါ်တွင် ရုန်းကန်သောခြေရာများနှင့် တွန်းထိုးသတ်ပုတ် လူးလှိမ့်ကြတဲ့အရာ

များကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ဓားနှင့် ၇ ချက်ထိုးနေစဉ် သေသူက ငြိမ်ရပ် မခံကြောင်း ထင်ရှားတယ်။ ပေါလူးလက်နှင့် အဝတ်ပုဆိုးတို့မှာ အစွန်းတွေ သင့်ပါလျက် မတွေ့ရဘူး။ အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့အချိန်နှင့် ပေါလူးဂါတ်ကို ပြန် ရောက်တဲ့အချိန်ကို တွက်လျှင်လည်း ပေကျဲနေတဲ့ သွေးများကို ဆေးကြော သုတ်သင်ဖို့ အချိန်မရနိုင်ဘူး။ အင်စပိတ်တော်ပြောပြတဲ့ သတင်းအတိုင်း လောက်နဲ့ ပေါလူးအပေါ်မှာ ငြိစွန်းတဲ့အချက် တစ်ကွက်မျှ ရှိသေးဘူး” ဟု တွေးဆပြောဆိုသံကို ကြားရသောအခါ မိတ်ဆွေဆရာဝန် ဦးသာထွန်းနှင့် အင်စပိတ်တော်ဦးစံဆာတို့မှာ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်၏ ထူးကဲသော ထိုးထွင်း ဉာဏ်နှင့်ပြည့်ဝသော ပညာရည်ကို များစွာအံ့ဩလျက် ဟုတ်ပါပေသည်ဟု ဝန်ခံကြရလေ၏။

ပဲခူးသို့ ရောက်သောအခါ ဆေးရုံတွင် အလောင်းကို ကြည့်ရှုပြီးနောက် အခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ သွားကြလေ၏။ အလောင်းတွေ့သောနေရာနှင့် ဓားတွေ့ သောနေရာတွင် ခြေရာများကို တိုင်းထွာရာ သေသူ၏ ခုံဖိနပ်ရာနှင့် ခြေရာကို သာ ထင်ရှားစွာတွေ့ရလေ၏။ သေသူ လူးလှိမ့်သည့်နေရာနှင့် တစ်ယောက် တစ်ပြန်တစ်လှန် လုံးသတ်ကြသောနေရာတွင်မူကား အခြားခြေရာများနှင့် ရှုပ်ထွေးနေလေ၏။ အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် လိုက်လံကြည့်ရှုသောအခါ နောက် ပိတ်ဖိနပ်ရာတစ်ခု တွေ့သည်နှင့် ခြေရာခံလိုက်ကြပြန်သော် ညောင်ကြတ်ပင် ရင်းသို့ ရောက်ရှိလေ၏။ အပင်လုံးကို မှန်ဘီလူးနှင့် စေ့စပ်စွာကြည့်သောအခါ သွေးပေကျဲသော လက်နှစ်ဖက်ရာနှင့် တကွ သစ်ပင်လုံးပေါ်တွင် ပွန်းပဲ့သော အပွေးများကို တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် အပင်ပေါ်သို့ တက်ကြောင်း ထင်ရှား၏။ အပင်ခွဆုံပေါ်တွင်လည်း သွေးစွန်းသောလက်ရာများကို ထင်ရှားစွာ ထပ်မံ တွေ့ရှိရပြန်လေ၏။

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် တွေ့ရှိသောလက်ရာများကို စုံထောက် ခြင်းပညာနှင့် စပ်လျဉ်းသော လက်နက်ကိရိယာ ခရီးဆောင် သေတ္တာကလေး ထဲမှ ဆေးဖြူမှုန့်ပုလင်းကလေးကို ယူ၍ ငရုတ်ကောင်းမှုန့်ဖြူးသကဲ့သို့ အနံ့ အပြားဖြူးပြီးနောက် လေမှုတ်ထုတ်လိုက်သောအခါ ပိုလျှံသော အမှုန့်များ လွင့်စဉ်၍ လက္ခဏာရာနှင့် လက်ပုံများ ပေါ်လာလေ၏။ ထိုပုံစံများကို ဓာတ်ပုံ ကူး ‘ကင်မရာ’ ကလေးနှင့် ရိုက်ကူးယူလေ၏။

၎င်းနောက် ခြေရာခံ၍ လိုက်လံ စစ်လျှောက်ပြန်သော် ခြေရာတစ်ဖက် နှင့် တစ်ဖက် အကွာအလှမ်း တိုင်းထွာခြင်းအားဖြင့် အလှမ်းကျဲကျဲ လှမ်းသူ မဟုတ်ကြောင်း သိရ၏။ သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် ကပ်၍ ရပ်လျက် သစ်ပင်၌

တွေ့ရသော လက်နှစ်ဖက်ရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်လည်း အရိပ်မမြင့်ကြောင်း သိရ၏။ ထို့ပြင် ဖိနပ်အရာမှာလည်း လူတန်းစေ့ရှိရုံမျှ ရှိနေသဖြင့် လူလုံး လူဖန်ထွားကျိုင်းသော ကရင်ပေါလူးနှင့် ကွာခြားလှလေ၏။

[၇] ရှိန်းခိုနှင့် ညှိစိုစိုအနံ့

ထိုမှတစ်ဖန် ခြေရာနောက်သို့ အလိုက်သင့်ခံ၍ လိုက်ပြန်သော် ပိန္နဲပင် ရင်းသို့ရောက်၍ ၎င်းအပင်ရင်းပတ်လည်၌ ခွေးခြေရာများ တွေ့ရှိရ၏။ ထို အပင်၌ လိုက်လံရှာဖွေသော် အသီးကင်းနှင့် အရွက်များအုပ်နေသည့်ကြားထဲ တွင် ဖယောင်းစက္ကူနှင့် သတင်းစာစက္ကူများ လုံးထွေး၍ ဝှက်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သတင်းစာစက္ကူများတွင် သွေးစွန်းပေသောလက်ရာများ တွေ့ ပြန်ရာ ရှေးနည်းအတူ ပေါင်ဒါမှုန့်ဖြူး၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူပြန်၏။ ဖယောင်းစက္ကူ များမှာကား ပတ်၍ ထုပ်ထားသော ခေါက်ရိုးများ မပျက်သေးသဖြင့် မောင်းချ ဓားကို မောင်းမချဘဲ ဖွင့်လျက်ထုပ်ထားသည့်အရာများ တွေ့ရလေ၏။ အတွင်း ဘက်မှလည်း ရှိန်းခိုနှင့် ညှိစိုစိုအနံ့များ ထောင်းခနဲ ထွက်လာလေ၏။ ထို အနံ့ကို ရှုရှိုက်ပြီးနောက် ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် ထူးခြားသော သဲလွန်စ တစ်ခုဖြစ်ကြောင်းကို ကောင်းစွာ အမှတ်ပြုမိလေ၏။

ပုလိပ်ဌာနာသို့ ရောက်သောအခါ သိမ်းယူထားသော ဓားကို ထုတ်၍ ကြည့်လေ၏။

ထိုက်။ ။ “ဓားမှာ ပတ်ထားတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါက ဘယ်သူ့ပစ္စည်းလဲ” အင်စပိတ်တော်။ ။ “အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့နေရာမှာ သိမ်းယူစဉ်က အမှုထမ်းရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ပတ်ပြီး သိမ်းထားပါတယ်”

ထိုက်။ ။ “ဓားကို အမှုထမ်းသိမ်းဆည်းတဲ့ အချိန်နဲ့ ဖြစ်ပွားတဲ့အချိန်နဲ့ ဘယ်လောက်ကွာမလဲ”

အင်စပိတ်တော်။ ။ (လက်ချိုး၍ တွက်ချက်လျက်) “မြန်လျှင် မိနစ် ၂၀ ကြာလျှင် ၃၅ မိနစ်ထက် မပိုနိုင်ပါ”

ထိုက်။ ။ “ဓားသွားနဲ့ ဓားရိုးပေါ်တွင် ခြောက်ကပ်နေသောသွေးများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် စွန်းပေစဉ်က အတော်များများကြီး ပေကျံထားတဲ့လက္ခဏာ ရှိတယ်။ ဓားလိုသတ္တုမျိုးပေါ်၌ စွန်းပေတဲ့ သွေးစက်ကလေးများဟာ အေးချမ်း တဲ့ညအခါတွင် တစ်နာရီနှင့် သွေ့ခြောက်နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး။ ယခု တွေ့ရတဲ့ ဓားဟာ သွေးစက်စက်နှင့် မြေကြီးပေါ်သို့ ကျတယ်ဆိုလျှင် ဓားတွင် အမှိုက် နှင့် မြေကြီးများ ကပ်နေရမယ်။ ထို့ပြင် နာရီဝက်သာသာအကြာမှာ ကောက်ယူပြီး

ပတ်လိုက်တဲ့ လက်ကိုင်ပဝါနှင့်လည်း ကပ်နေစရာကောင်းတယ်။ ယခုတော့ လက်ကိုင်ပဝါမှာ တစ်စွန်းတစ်စမှ အရာမထင်ဘူး”

ဟု ပြော၍ ထွက်လာသောအနံ့ကို မသင်္ကာသဖြင့် ရှုရှိုက်ကြည့်လေရာ မရှင်းလင်းသည်ကို ရှင်းလင်းလာသကဲ့သို့ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် မျက်ခုံးများချိ၍-

“နမ်းကြည့်စမ်းပါ။ သည်မှာလည်း ဖယောင်းစက္ကူမှာ နံတဲ့ ရှိန်းခိုနံနဲ့ ညှိစိုစိုအနံ့မျိုး ထွက်နေတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ပေါလူးအိတ်ထဲမှ ရသော ပိုက်ဆံသားရေအိတ်အတွင်းမှာလည်း ထိုအနံ့မျိုးထွက်သည်ကို စဉ်းစားသော် ခွေးများသည် ထိုအနံ့များကို ခံ၍လိုက်ကြောင်း ထင်ရှားသည့်ပြင် ပေါလူးအိမ်မှ ရသော ကြိမ်တုတ်ကောက်၏အလယ်တွင် တွေ့ရှိသော လက်ပုံစံမှာလည်း ယခင်တွေ့ထားသော ပုံစံများနှင့် မခြားသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။

ထိုက်။ ။ “ယခု တွေ့ပုံအလုံးစုံကို ခြုံပြီးစဉ်းစားသော် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ပေါလူးနှင့် ထွန်းပြည့်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ဖယ်ရှားသုတ်သင်လို၍ လုံ့လပံ့ယောဂကြီးစွာနှင့် လုပ်ကြံအားထုတ်ပြီး အမှုဆင်ထားကြောင်း ထင်ရှားတယ်။ သည်လူဟာ သူတို့ပျက်စီးစေလိုတဲ့ဆန္ဒ ကြီးစွာရှိရမယ်။ ဘယ်လိုလူစားမျိုးက သည်အမှုမျိုးပြုမလဲဆိုတော့ မကောင်းမှုကို အမြဲပြုနေတဲ့လူစားမျိုးသာလျှင် သည်လောက် စွန့်စားဝံ့မယ်။ ဤသူမျိုးကား ထောင်တန်းနှင့် မကင်းသူများ ဖြစ်တတ်တယ်။ ပေါလူးနှင့် ထွန်းပြည့်တို့လည်း ထောင်တွင် အမှုထမ်းဖူးသူများ ဖြစ်တဲ့ပြင် အင်းစိန်ထောင်တွင် အတော်ကြာကြာ အတူတူလုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသည်ကို ထောက်သဖြင့် ယခုတွေ့ရှိထားတဲ့ လက်ပုံစံများကို အင်းစိန်ထောင်ပို့ပြီး စုံစမ်းခဲ့လျှင် ပေါ်နိုင်ဖို့ နည်းလမ်းရှိတယ်”

အင်စပိတ်တော်။ ။ “ဟောသည်မှာ ကျွန်တော်မရှိခိုက် ရရှိထားတဲ့ အစစ်ခံချက်များအနက် သေသူရဲ့ဇနီးပြောတဲ့စကားဟာ ‘လက်မှာ လင်းယုန် ရွှေယုန်’ လို့ ပီပီသသကြီး ပြောသွားသတဲ့”

၎င်းနောက် တရားခံပေါလူးကို စစ်ဆေးလေ၏။

ထိုက်။ ။ “ပိုက်ဆံကောက်ရပုံကို ပြောစမ်းပါ”

ပေါလူး။ ။ “ရှမ်းလွယ်အိတ်နဲ့ တုတ်ကို လမ်းပေါ်က ကောက်ရလို့ နှိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို တွေ့တယ်။ ၎င်းအိတ်ကို ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ ထည့်ပြီး လွယ်အိတ်နှင့် တုတ်ကိုတော့ သယ်ပိုးဖို့ ရှုပ်လို့ အိမ်ပြန်ထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဂါတ်ကို အရောက်နောက်ကျပါတယ်”

ထိုက်။ ။ “မင်းကောက်ရတာကို တစ်စုံတစ်ယောက်မှ မမြင်ဘူးလား၊ အနီးအနားမှာ လူသွားလူလာ မတွေ့ဘူးလား”

ပေါလူး။ ။ “လူတစ်ယောက်တော့ အထမ်းနဲ့ ကျွန်တော့်ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက သွားတာပဲ၊ သူက လှည့်တော့မကြည့်ဘူး”

ထိုက်။ ။ “မင်းရှေ့က လူကတော့ မမြင် မင်းကျမှ မြင်တာ မထူးဆန်းဘူးလား၊ ဟိုလူက အထမ်းနဲ့ဆိုတော့ လမ်းဂရုစိုက်သွားမှာပေါ့။ သည်အချက်ထောက်တော့ ဟိုလူသွားပြီးတဲ့နောက်မှ သည်ပစ္စည်းများ လမ်းပေါ်ရောက်တာနဲ့ တူတယ်”

ပေါလူး။ ။ “မှန်ပါတယ်”

ထိုက်။ ။ “အနီးအနားမှာ လူများပုန်းနိုင်စရာ ချုံများရှိသလား”

ပေါလူး။ ။ (စဉ်းစားပြီးနောက်) “ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်”

ထိုက်။ ။ “မင်းတို့နှစ်ယောက် အင်းစိန်ထောင်မှာ အတူလုပ်စဉ်က ထောင်ကျဖူးတဲ့လူထဲက မင်းတို့ မှတ်မိတဲ့လူများ သည်မြို့မှာ ရှိသလား”

ပေါလူး။ ။ “ကျွန်တော်တော့ မတွေ့မိဘူး၊ ရှိလျှင်လည်း ကျွန်တော် သတိမထားမိဘူး”

ထိုက်။ ။ “ထိုစဉ်က ထောင်ထပြုပြီး လွတ်ပြေးတဲ့အမှုများ မရှိဘူးလား”

ပေါလူး။ ။ “ထောင်ထလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ နှင်းဝေတုန်း မနက်စောစော တစ်ယောက်တည်း စွန့်စွန့်စားစားထွက်ပြေးပြီး မြစ်ထဲမှာ ရေနစ်သေတာတော့ မှတ်မိတယ်၊ နှစ်ကြီးသမားပဲ၊ နာမည်တော့ ရုတ်တရက် တွေးမရဘူး”

ထိုက်။ ။ “နို့ သေတဲ့လူက သေခါနီး ‘လက်မှာ လင်းယုန် ရွှေယုန်’ လို့ ပြောတဲ့စကားဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ မင်းသိလား”

ပေါလူး။ ။ “ဟာ” ဟု အလန့်တကြားပြောပြီးနောက် ဆက်လက်၍-

“ဒါကြားတော့မှ ဟိုအကျဉ်းသမားနာမည်ကို တွေးမိတော့တယ်၊ သူနာမည် ရွှေယုန်တဲ့၊ လက်မောင်းမှာ လင်းယုန်ငှက်ခေါင်းပုံ ဆေးထိုးထားတယ်”

ထိုက်။ ။ “ကိုင်း မလွဲတော့ဘူး၊ အင်းစိန်ထောင်ကို လက်ပုံစံပို့ပြီး လက်မောင်းမှာ လင်းယုန်ငှက်ခေါင်းပုံ ဆေးထိုးထားတဲ့ ငရွှေယုန်သာ ရှာဖွေဖို့ ရှိတော့တယ်”

အင်းစိန်ထောင် အရာရှိသည် လက်ပုံစံမှာ ထွက်ပြေးသော ငရွှေယုန်၏ ပုံစံမှန်ကြောင်းကို အစီရင်ခံသော်လည်း လူကို မဖမ်းမိချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးစိန်ဘခေါ် ငရွှေယုန်သည် နံနက်စောစောထ၍ အဝတ်ဟောင်းခြင်းထဲမှ သွေးစွန်းသော အဝတ်ပုဆိုးများကို လက်ဆွဲသားရေအိတ်တွင် ထည့်

myo.com

ပြီးနောက် ရတတ်သမျှသော စိန်၊ ကျောက်၊ ရွှေ၊ ငွေတို့ကို သိမ်းစုယူငင်
ပြီးလျှင် အိမ်မှ ထွက်သွားလေ၏။ ပန်းလှိုင်ချောင်းတံတားသို့ ရောက်သောအခါ
လက်ဆွဲသားရေအိတ်အတွင်း ကျောက်ခဲလုံးကြီးများ သွတ်သွင်း၍ ပိတ်ပြီးလျှင်
ပစ်ချလိုက်လေ၏။

ဦးစိန်ဘထွက်သွားသည့်နောက် ၂ ရက် ၃ ရက်ကြာသည်တွင် ပြန်
မလာ၍ စောင့်ဆိုင်းနေသော ဇနီးသည်အား အဝတ်ပုဆိုးများ ဝတ်ဆင်လျက်
ပုပ်ပွနေသော ဦးစိန်ဘအလောင်းကို ပန်းလှိုင်ချောင်းထဲမှ ဆယ်ယူ ရရှိကြောင်း
လာပြောသဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရလေ၏။ စင်စစ်ကား ထိုအလောင်းမှာ ဦးစိန်ဘ
မဟုတ်ချေ။ ငရွှေယုန်ကား ယခု လွတ်လျက်ပင် ရှိသေး၏။ သို့ရာတွင် ဦးစိန်ဘ
နှင့် ငရွှေယုန်ကို ဆက်သွယ်နိုင်သူ မရှိချေ။ ငရွှေယုန်သည် ဂျာမန်လူမျိုးတို့၏
ဆေးဝါးအတတ် လောကဓာတ်ပညာအစွမ်းကြောင့် မိမိလက်တွင် ထိုးထားသော
ဆေးတို့ကို ဖျောက်ဖျက်၍ ယခုအခါ ၎င်း၏လက်မောင်းမှာ နဂိုသားပကတိ
အတိုင်း ရှိနေလေ၏။

ငရွှေယုန်မှာ အပြစ်မရသေးသော်လည်း ကရင်ရိုး ပေါလူးကား အပြစ်
ဘေးမှ လွတ်ကင်းလေသတည်း။ စုံထောက်ကြီး ဒေါက်တာသောင်းထိုက်၏
ဂုဏ်ကျေးဇူးပေတည်း။

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်က ပေါလူးအား နောက်ဆုံး ဆုံးမသွားသော
စကားမှာ သည်ဟာ ဆရာပဲ၊ နောက်နောင် အရှင်မရှိသောပစ္စည်းကို လမ်းတွင်
ကောက်ရစေကာမူ အမှတ်မဲ့ သိုဝှက်သိမ်းပိုက်မထားဘဲ နီးရာဂါတ်သို့ ပေးအပ်
စေရန် လူတိုင်း၏ဝတ္တရားဖြစ်ကြောင်း သင်ခန်းစာတစ်ခုပေတည်း။

စိန်ဘာဘူ လူသတ်မှု

[၁] လောဘရမ္မက်

အမြင်အားဖြင့် စိတ်ကောင်းနဲ့လုံးကောင်းရှိ၍ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် သူငယ်တော်ရုပ်(ဖိုးဝရုပ်)ကြီးသဖွယ် ဖောင်းဖောင်းပွပွ ၀၀တုတ်တုတ် ရှိသော ဦးပေါ်လာကို မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်က ပြစ်မှုကျူးလွန်လေ့ရှိသော ရာဇဝတ်ကောင် လူဆိုးကြီးတစ်ယောက် ဟူ၍ မှတ်ထင်နိုင်ဖွယ် ရှိချေမည်နည်း။

ဝါတွင်း ဝါပမပြတ် ဥပုသ်သီတင်း ကျင့်သုံးဆောက်တည်လေ့ရှိသော မယား မစိတ်ကောင်းကလည်း လင်ယောက်ျားဦးပေါ်လာကို ကြည်ညိုလေးမြတ် ချစ်ခင်အပ်သည့်ပြင် ပစ္စည်းဥစ္စာကလည်း အသင့်အတင့် တောင့်တင်းခိုင်လုံပေရကား ဖိုးသူတော် ဦးနုရေးသည့်အတိုင်း ‘အပြစ်ရှိသမျှ ပျောက်လို့ကွယ်၊ အမျိုးအနွယ်တောင် မြင့်မြတ်၊ အရပ်ရပ် အမော်မော် လူပေါ်မှာ လူဆင့်၍ ဒင်္ဂါးမြင့်ရင်ဖြင့် ကျော်ရော့’ ဆိုသည့် စကားနှင့် ညီပါပေ၏။

သို့သော် ယခုအခြေသို့ရောက်အောင် ဦးပေါ်လာ စုဆောင်းရမိသည့် ဓနကြေးငွေများမှာကား ဓမ္မိယလဒ္ဒ စင်ကြယ်ပါ၏လော။

ဦးပေါ်လာသည် ကျွန်ုပ်တို့ကြားဖူးသော ပုံပြင်ဝတ္ထုထဲက သိုက်တူးဆရာကဲ့သို့ မမြင်နိုင်၊ မသိနိုင်သော ကျောင်းကြိုဘုရားကြား၊ ဂူတွင်းမြေအောက်မှ ရတနာကို ရှာဖွေသူမဟုတ်၊ ချက်ချင်းလက်ငင်း မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ အလုပ်ကိုသာ ရှေ့နောက်ချိန်ဆ၍ မိမိနိုင်နင်းလောက်ရုံမျှ လုပ်ကိုင်လေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ‘စိန်ပွဲစား ဦးပေါ်လာ၊ ကျောက်ကုန်သည် ဦးပေါ်လာ’ ဟု ပန်းထိမ်ဆရာမှ စ၍ စိန်ဘာဘူတိုင် ကျော်ကြား၏။ သို့သော် ဦးပေါ်လာသည် အလုပ်အကိုင် ကျစ်လျစ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အဖော်မဆောင် လက်အောက်ငယ်သားမထား၊

တစ်ကိုယ်ချင်း တစ်ယောက်တည်း သိုသိပ်စွာ လုပ်ကိုင်လေ့ရှိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လောဘကြီး၍ အများနှင့် ဆက်ဆံသော် အခန့်မသင့်သည့်အခါ၌ 'အသားထဲက လောက်ထွက်' ဆိုသကဲ့သို့ မလိုလျှင်လည်း တို့တတ်၏။ အရေးပေါ်ပေါက်သည့်အခါ ကိုယ်ကောင်းကြံ၍ အစိုးရသက်သေဘက်သို့လည်း ပြောင်းလဲတတ်၏။

ဦးပေါ်လာသည် ငယ်စဉ်က ရန်ကုန်မြို့ စမ်းချောင်းရပ်တွင် ကျောက်သွေးလုပ်ငန်းကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် ဝင်ရောက်လုပ်ဆောင် တတ်မြောက်ခဲ့ဖူး၏။ ယခုလည်း ဤလုပ်ငန်းနှင့် ဆက်ဆံလျက်ပင်၊ သို့သော် ဥဿဖယားနှင့် အနောက်နိုင်ငံဖြစ် ဓာတုဗေဒစိန်များကို ကိုင်တွယ်ခြင်းမပြုဘဲ ရတနာကျောက်အစစ်များကို မူလပုံစံမှ ပြောင်းလွဲစေရန် သွေးခြင်းနှင့် ဆက်ဆံခြင်းမျှ ဖြစ်လေသည်။

ဦးပေါ်လာသည် ယခုအခါ လယ်မြေဧက အနည်းငယ်ကြွယ်ဝ၍ မြေပိုင်ရှင်တစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် သုံးဆယ်မြို့တွင် နေထိုင်လျက်ရှိ၏။ ယခု ဖြစ်ပျက်သည့်ညနေတွင် ရတနာလုပ်ငန်းနှင့်ပင် ရန်ကုန်မြို့သို့ ညရထားနှင့် သွားရန် စီမံပြင်ဆင်ထား၏။ မယားဖြစ်သူ ဒေါ်စိတ်ကောင်းကလည်း ထိုနေ့ည အထက်စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးမှ ကြွလာတော်မူသော ဓမ္မကထိကဆရာတော်တစ်ပါး၏ ဒေသနာတော်ကြားနာရန် သွားသည်နှင့် ဦးပေါ်လာမှာ ညဦး လမူန်ရိမူန်မှားအရောင်တွင် ခြံ မြောင်းကူးတံတားလက်ရန်းကို မှီ၍ ဆေးလိပ်သောက်ကာ စဉ်းစားစိတ်ကူးနေစဉ် မလှမ်းမကမ်း မှောင်ထဲမှ ထီးကိုထောက်၍ လမ်းလျှောက်လာသောခြေသံကို နားစိုက်၍ ထောင်မိလေ၏။

ဆောင်းဦးပေါက်အခါဖြစ်၍ 'အနည်းငယ် မြူဆိုင်းသဖြင့် ဆယ်ကိုက်လောက်အကွာကျမှ လူရိပ်ကို ကွဲပြားနိုင်လေသည်။ သုံးဆယ်မြို့နှင့် မီးရထားဘူတာမှာ (မကြာမီက အလယ်ကုန်းဘူတာမဖွင့်မီ) အတော်ကွာလှမ်းသည့်ပြင် လူနေအိမ်ခြေလည်း အလွန်နည်းပါး၍ တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ် အတော်ကွာခြား၏။ ယခုအချိန်မှာလည်း ၁၀ နာရီကျော် ၁၁ နာရီနီးနီး ရှိ၍ အိမ်များလည်း မီးငြိမ်းကုန်ကြလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ခြေသံမှာ မိမိအိမ်သို့ လာသူ ဧည့်သည်မဟုတ်ခဲ့သော် ဘူတာရုံကိုဆင်းမည့် ခရီးသည် ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု ဦးပေါ်လာသည် ဂရုစိုက်၍ ကြည့်လေ၏။ ခြံတံခါးဝနှင့် တည့်တည့်ရောက်သောအခါ လျှောက်လာသူမှာ စုတ်ချာချာ အူလယာမြေတူး ကုလားကြီးဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။

ထိုစဉ်တွင် ထိုကုလားကြီးက လှမ်း၍-

“ဆပ်၊ ဘူတာရုံ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ”

ဟု ဟိန္ဒူစကားဖြင့် မေးလေ၏။

ဦးပေါ်လာ။ ။ “မဝေးလှဘူး၊ နှစ်ဖာလုံလောက် ကျန်တော့တယ်၊ ဘယ်လိုက်မှာလဲ”

ကုလားကြီး။ ။ “လမ်းမှာတွေ့တဲ့လူတိုင်း မေးလျှင် မဝေးဘူး ရှေ့နားမှာ လိုပဲ ပြောတာပဲ၊ နဂိုက မျက်စိက မွဲ၊ နှင်းထဲမှာ သာ မျက်စိလည်သေးတယ်၊ ရန်ကုန်လိုက်မှာပဲ”

ဦးပေါ်လာ။ ။ “ကျွန်ုပ်လည်း ရန်ကုန်ကို သွားဖို့ပဲ၊ ဒါဖြင့် သည်မှာပဲ နားဦး၊ မီးရထားအချိန် အများကြီးလိုသေးတယ်၊ အတူသွားတာပေါ့”

ကုလားကြီး။ ။ “ဆပ်ကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေတော့မယ်၊ ကျွန်တော် ဖြည်းဖြည်းလျှောက်...”

ဦးပေါ်လာ။ ။ “ဘာမျှ ဒုက္ခမရှိပါဘူး၊ ခရီးသည်ချင်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ လာပါ အိမ်ထဲမှာ ခဏဝင်နားပါဦး၊ ဘူတာမှာလည်း စောင့်ရမယ့်အတူတူ”

ထိုသို့ပြောလျက် အိမ်ရှင်က ရှေ့၊ ဧည့်သည်က နောက် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ကြ၍ လသာမှန်အိမ်ကို မီးမြှင့်လိုက်လေ၏။ မီးလင်းလာသောအခါ လိုက်လျောဖော်ရွေသော ဦးပေါ်လာ၏မျက်နှာကို လည်းကောင်း၊ ဣန္ဒြေကြီးသော ကုလားကြီး၏မျက်နှာကို လည်းကောင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကဲခတ်ကြည့်နေကြသည်တွင် ဦးပေါ်လာသည် ဟာရီလား ဘာဘူကြီးဖြစ်နေသည်ကို သိရလေ၏။ သို့သော် မသိဟန်ဆောင်၍ မျက်နှာပိုးသတ်ထားလိုက်၏။

ဦးပေါ်လာ။ ။ “ထိုင်ပါ”

ဟု အနီးရှိ ကုလားထိုင်ကို လက်ညှိုးထိုး၍-

“ရေများ သောက်ပါဦး”

ဟု ရေတည်ရန် အတွင်းခန်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ဟာရီလားဘာဘူကြီးသည် ရှေးအခါက ရန်ကုန်မြို့ မဂိုလမ်း (ရွှေဘုံသာလမ်း) တွင် ဆိုင်ကြီး ကနားကြီးနှင့် စိန်ဘာဘူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ လူလိမ်ခံရ၍ ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီးနောက် ဆိုင်ကို ရုပ်သိမ်း၍ အချောင်ထုတ်သူတို့ ထံမှ အချောင်ဝယ် အချောင်ရောင်းအလုပ်နှင့် စီးပွားရှာလျက် ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

သာယာဝတီနယ်သည် ခိုးမှု၊ တိုက်မှု၊ လိမ်လည်မှု အလွန်များသော နယ်ဖြစ်ရာ ဟာရီလားဘာဘူ ယခုလာခြင်းအကြောင်းမှာလည်း အချောင်ထုတ်လိုသူတို့ထံမှ သတင်းရ၍ လာရောက်ဝယ်ယူပြီးနောက် စိန်များကို ထိုနေ့ပင်

www.dhammadownload.com

ရောင်းသူတို့ရှေ့၌ ပါဆယ်ထုပ်လုပ်၍ စာတိုက်မှ ရန်ကုန်သို့ ပို့လေ၏။
ရောင်းသူအား-

“ယခု ဘာဘူ စိတ်အေးသွားပြီ၊ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ရှိတယ်နော် စိတ်မချရဘူး၊ ည အိပ်ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုနော် ည ကောင်းကောင်း အိပ်မယ်၊ မနက်စောစောရထားနဲ့ ရန်ကုန်ပြန်မယ်”

ဟု ပြော၍ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ရုပ်ဖျက်၍ မြင်းရထားဖြင့် နေဝင်ရီ တရောတွင် သုံးဆယ်မြို့သို့ ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။

ဟာရီလားသည် ဦးပေါ်လာကို မသိသော်လည်း ဦးပေါ်လာကမူ ဟာရီ လားကို မဂိုလမ်း (ရွှေဘုံသာလမ်း) တွင် မကြာခဏ မြင်ခဲ့ဖူးသည့်အပြင် ယခု မြေတူးကုလား သူဆင်းရဲယောင်ဆောင်ထားသော်လည်း ဤအရပ် ဤနယ်ကို အကြောင်းမဲ့ အချိန်ကုန် ငွေကုန်ခံပြီး လာမည်မဟုတ်ကြောင်း ကောင်းစွာ ရိပ်မိလေ၏။ ထိုမျှမက ၎င်း၏ကိုယ်တွင်းတွင် မည်မျှ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ရတနာများ ပါမည်ကိုလည်း တွေးတောမိလေ၏။

ဦးပေါ်လာ ထင်မြင်ချက်လည်း မမှားပေ။ အကြောင်းကို ဆိုသော် ဟာရီလားဘာဘူသည် နေ့လယ်က စာတိုက်က ပို့သည်မှာ လှည့်ဖြား၍ ပို့ခြင်းမျှသာဖြစ်လေရာ စင်စစ်သော်ကား စိန်များကို မိမိကိုယ်တွင်း၌သာ သိုဝှက် ထား၏။

ဦးပေါ်လာသည် အိမ်တွင်းခန်းမှ ရေနှင့် တကွ အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီး များပါ ယူလာ၍ တည်ခင်းလေ၏။

ဦးပေါ်လာ။ ။ “ကျွန်တော်တို့မြန်မာအိမ်ကို လာတဲ့အခါ ခင်ဗျားတို့ကို အသီးအနှံပဲ ဧည့်ခံကျွေးမွေးရတယ်၊ စားပါဦး အားမနာပါနဲ့”

ဦးပေါ်လာသည် ဟာရီလားဘာဘူဖြစ်နေကြောင်းကို သိသည်မှ စ၍ သူ၏အလုပ်နှင့် ပတ်သက်သော စကားများကို အမှတ်မဲ့ မေးမိမည်ကို အထူး ဆင်ခြင်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိအိမ်တွင်းသို့ ပစ္စည်းနှင့် တကွ အသင့် ရောက်လာပါလျက်နှင့် မရလိုက်ဘဲ ပြန်ထွက်မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဦးပေါ်လာစဉ်းစားသည်ကား “သူ့ကိုယ်ထဲမှာ အနည်းဆုံး ငါးထောင် တစ်သောင်းဖိုးပါမှာပဲ၊ ထုခွဲလိုက်ပြီး ၎င်းရငွေနဲ့ လယ်ဝယ်လျှင် တစ်နှစ်ကို လယ်ခတစ်ထောင်ကျော်ရမယ်၊ ချေးငှားထားလျှင် အတိုးတစ်ထောင်ကျော် ရမယ်၊ လက်ရှိငွေနှင့်ပေါင်းသော် တစ်သက်မှာ ပူစရာ မရှိတော့ အေးအေး နေနိုင်ပြီ၊ နောက်နောင် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန်လည်း မလိုတော့” စသည်ဖြင့် တွက်ရေးချနေရာမှ-

ဦးပေါ်လာ။ ။ “စားပါ။ ကျွန်တော့်ခြံထဲက ထွက်တဲ့ အသီးအနှံပဲ၊ ချိုပါတယ်”
ဟု စကားကို လေသံမှန်အောင် အတော်ပင်ကြိုးစား၍ ပြောရလေ
သည်။

ဟာရီလားသည် တိုက်တွန်းသည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ ဆာမွတ်သည်
လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် တည်ခင်းသော အသီးအနှံတို့ကို စားလေ၏။
ဦးပေါ်လာလည်း ရှေးနည်းအတိုင်း ဟာရီလားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်၍
လောဘဇောတပ်မက်လျက် ‘ငါးထောင် တစ်သောင်း’ စသည်ဖြင့် ပစ္စည်းကို
သာ ခန့်မှန်း၍ စိတ်တွက်တွက်နေလေ၏။ ထို့နောက် စိတ်ကို ပြောင်းသွား
စေရန် စကားစရာ၍-

ဦးပေါ်လာ။ ။ “ခင်ဗျားတို့ မြေတူးကုလားတွေဟာ အသီးအနှံ သာပြီး
စိုက်တတ်မှာပေါ့၊ ဝါသနာမပါဘူးလား”

ဟာရီလား။ ။ “ကျွန်တော်တို့ မဂိုလမ်းမှာ ဘယ်မှာ စိုက်စရာနေရာ ရှိမလဲ”
ဟု ပြောရာတွင် သတိရပြန်သဖြင့်-
“ကျွန်တော် မဂိုလမ်း ဂုန်နီအိတ်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်”
ဟု ရုတ်တရက် ပြင်၍ ပြန်ပြောလေ၏။

ဦးပေါ်လာ။ ။ “ဟုတ်တယ် ရန်ကုန်မှာတော့ ဥယျာဉ်ဝါသနာပါလို့ စိုက်
စရာ အခွင့်မရဘူး”

ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် ယခင်ကကဲ့သို့ကပင် လောဘဇောတိုက်ပြန်
လေ၏။ သို့သော် ပစ္စည်းကို အနုနှင့် ရရန် လမ်းမမြင်၊ အကြမ်းပတမ်း ပြစ်မှု
ကျူးလွန်ရမည်ကား မပေါ်ပေါက်အောင် အလွန်ခဲယဉ်း၏။ ရှေးအခါက ပဲခူး
နယ်တွင် ရာဇဝတ်အမှုထမ်းကို သတ်ခဲ့ရဖူးလေသည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က သူ
အသက်ထက် ကိုယ့်အသက်အလွတ်ရုန်းရခြင်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ထို့နောက်
‘ကြို့ကုန်းက မိန်းမကြီးတစ်ယောက်တုန်းကလည်း သူကိုယ်က အရမ်းအော်
တာကိုး၊ အဆုံးစီရင်ခဲ့တာပေါ့’ ဟု မိမိကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုများကို မိမိ
အပြစ်သက်သက် မဟုတ်လေဟန် တွေးတော ဖျန်ဖြေနေလေ၏။ ၎င်းနောက်
လောဘဇောကို ဖြိုဖျက် ချုပ်တည်းစေခြင်းငှာ ထိုင်ချည် ထချည် ဂနာမငြိမ်
ဖြစ်နေပြန်ရာ ကုလားကြီးက-

“သွားဖို့ အချိန်တော်ပြီလား ဘယ်နှုနာရီရှိပြီလဲ”

ဟု မေးသောအခါ-

“အချိန်တော့ လိုပါသေးတယ်၊ အခုသွားလျှင် ဘူတာရုံမှာ ၂ နာရီ
ကျော် ၃ နာရီနီးနီး စောင့်ရမယ်”

mgyoe.com

“အို ဒါဖြင့်လည်း အေးအေးပေါ့”

ဟု ကုလားကြီးက ပြန်ပြောလေ၏။

ဆောင်းဦးပေါက်စ အေးမြသော ရာသီဥတု ဖြစ်ငြားသော်လည်း ဦးပေါ်လာမှာ လောဘဇောနှင့် အကြံဉာဏ်ထုတ်ရသဖြင့် ခေါင်းရှုပ်၍ ချွေးလုံးကြီးများ ပြန်လာသဖြင့် တံခါးဝသို့ ထွက်ရပ်၍ လေခံရတော့၏။

သို့သော်ငြားလည်း အလွန်အဖိုးထိုက်သော စိန်ပစ္စည်းများကို မိမိလက်တွင်းမှ လွတ်ထွက်သွားမည်ကို ပူပန်စိုးရိမ်သည်က သာလွန်မောက်မိုလာပြန်၍ တွေးပြန်သည်မှာ မယားလုပ်သူလည်း နံနက်အရုဏ်ကပ်ပြီးမှ ပြန်မည်၊ အိမ်မှာလည်း အခြားလူသူ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ အိမ်နီးနားချင်းမှာလည်း ကွာဝေးလှသည်။ လမ်းနှင့်လည်း ဝေး၊ လဝင်၍ မှောင်မိုက်သည်နှင့် လျှောက်သူ သွားသူလည်း မရှိ။ သို့သော် စဉ်းစားရန်တစ်ချက်မှာ အလောင်းကို ဘယ်နည်းနဲ့ ဖျောက်ဖျက်မလဲ။ ထိုအခါ ကုလားကြီးက-

“အပေါက်ဝမှာ ရပ်နေတာ မအေးဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်နှင့် မိမိကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြန်လေ၏။

ဤသို့ ချီတုံချီတုံ စိတ်မပိုင်းဖြတ်နိုင် ဖြစ်လှသည်နှင့် လောဘတိုက်တွန်းခြင်းမှ ငြိမ်းချမ်းစေရန် အိမ်တွင်းမှ မြန်မြန်ထွက်ရလျှင် ကောင်း၏ဟု စိတ်အကြံဖြင့်-

“ဟုတ်တယ် အေးလာပြီ၊ အင်္ကျီထပ်ဝတ်လိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားကြမယ်”

ဟု ပြော၍ အိမ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

အခန်းတွင်းမှ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ လသာမှန်အိမ်အောက်တွင် သူ့ဘက်သို့ နောက်ခိုင်း၍ ထိုင်နေသော ဟာရီလား၏ ကိုယ်နှင့် ခေါင်းကို မြင်ရပြန်သော် မတားဆီးနိုင်သောအကြံ ဖြစ်ပြန်သည်နှင့် အသံမကြားအောင် ခြေဖျားထောက်၍ ချဉ်းကပ်လေ၏။ နောက်တည့်တည့်သို့ ရောက်သောအခါ မိမိဦးခေါင်းကို သွေးတိုးသောအသံသည် နားအုံကို တတောက်တောက် ခေါက်သကဲ့သို့ တဒိန်းဒိန်း မခံရပ်နိုင်အောင် မြည်လွန်းသဖြင့် လူတစ်ယောက်၏ အသက်ကို သွေးအေးနှင့် လက်ရုံးအားကိုး သတ်ရမည်ကို တွေးတောလျက် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်၍ နောက်ပြန်ဆုတ်ခဲ့လေ၏။

အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ သက်မကြီးချပြီးလျှင် “အောင်မယ်လေး လက်မတင်ကလေး လိုတော့တယ်” ဟု အောက်မေ့၍ “ငါ့လက်မှာ ဘာမျှမပါပေလို့၊ တူလို အုတ်ခဲလိုများ ပါလျှင်” ဟု တွေးတော၍ အခန်းကို

လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ခြံကိုတူးသော သံကလော်ကို မျက်စိစိုက်မိလေ၏။
“သည်ကလော်များ ခုတင်က ငါ့လက်မှာ ပါသွားလျှင်” ဟု စဉ်းစားရင်း
ကောက်ကိုင်ပြီး လက်ဖြင့် ဆကြည့်သည်တွင် မကောင်းနတ် တိုက်တွန်းသကဲ့သို့
နောက်ပြန်မကြည့်ဘဲ ကုလားကြီးရှိရာသို့ သွားလေ၏။

ကုလားကြီးသည် ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီးများကို စားပြီးနောက် မိမိ
အိတ်တွင်းမှ ကွမ်းသီးခြမ်းကလေးများကို စားလျက် ဘီဒီဆေးလိပ်ကလေးကို
ညှိ၍ သောက်နေလေ၏။

ဦးပေါ်လာသည် တွေဝေဆိုင်းတွဲခြင်းမရှိဘဲ သံကလော်ကြီးဖြင့် တအား
ကုန်လွဲချလိုက်ရာ ကုလားကြီးက ခေါင်းကိုငဲ့၍ အနီးရှိ ထွေးခံထဲသို့ တံတွေး
ထွေးသည်နှင့် ချိုစောင်းကို လျှံ၍ ရိုက်မိလေ၏။

ကုလားကြီးသည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ငယ်သံပါအောင် အော်ထ
ပြီးလျှင် နောက်ရိုက်မည့်အချက်ကို ငဲ့ရှောင်လိုက်သည်နှင့် ဦးပေါ်လာလက်မှ
သံကလော်သည် စားပွဲကို ရိုက်မိလေ၏။ ထို့နောက် လူနှစ်ယောက်တို့သည်
ထွေးလုံးသတ်ပုတ်နေကြလေ၏။

ကုလားကြီးမှာ အသက်ကလည်း ကြီး အားခွန်ဗလလည်း မပြည့်စုံရကား
အားအင်ပြည့်တင်း၍ အလုံးအရပ်ကောင်းသော ဦးပေါ်လာကို ခုခံရန် မတတ်
နိုင်ဘဲ အော်ရုံသာ အော်နိုင်လေသည်။ ထိုသို့ ဟစ်အော်သည်တွင် လည်ကို
ညှစ်၍ စားပွဲခင်းနှင့် ပါးစပ်ကို ဆိုပိတ်ထားလေ၏။ ကုလားကြီးမှာ ဆန့်ငင်
ဆန့်ငင်ဖြစ်ရာမှ ငြိမ်သွားသောအခါမှ လွတ်ချလိုက်လေ၏။

လူဆိုး ဓားပြတို့လက်မှ မတရားသောပစ္စည်းကို ထုတ်၍ သက်စွန့်
ကြိုးပမ်း ပစ္စည်းရှာဖွေသော ဘာဘူဟာရီလားမှာ ဦးပေါ်လာ၏လက်တွင်း၌
သေခြင်းဆိုး သေရရှာလေပြီ။ သို့သော် သူ၏အသက်ကို သတ်လိုက်သော
ဦးပေါ်လာမှာ ကျေးဇူးရှိ မရှိ စောင့်ကြည့်ရန် လိုတော့၏။

ဤအဖြစ်အပျက်မှာ စာနှင့် အရှည်ကြီးရေးရသော်လည်း အစအဆုံး
အားထုတ်လုပ်ကြံရသည်မှာ မိနစ်အနည်းငယ်မျှသာ ကြာလေ၏။

ဦးပေါ်လာသည် ခါးထောက်၍ အလောင်ကို ကြည့်နေရာမှ ငဲ့၍
ဟာရီလား၏ပါးစပ်တွင်းမှ စားပွဲခင်းကို ဆွဲ၍ ထုတ်ပြီးနောက် ကိုယ်တွင်း၌
သိုဝှက်ထားသောပစ္စည်းကို ရှာဖွေလေ၏။ သူ တွေးထင်သည့်အတိုင်း စိန်ထုပ်
ကို တွေ့လေ၏။

သို့သော် ဤမျှနှင့် မပြီးသေး၊ ဦးပေါ်လာမှာ သေချာကျစ်လျစ်သူ
တစ်ယောက်ဖြစ်ရကား မိမိလုပ်ငန်း လက်စလက်နကို သေသပ်အောင် ပြုရန်

အရေးရှိသည့်အလျောက် လူသေ၏ခေါင်းမှ စီးထွက်၍ စားပွဲခင်းနှင့် ကြမ်းပေါ်တွင် ကျနေသော သွေးစက်များကို ရေစိုအဝတ်နှင့် သုတ်သင်ပြီးလျှင် သေသူ၏ ခေါင်းအောက်တွင်လည်း နောက်ကျမည့်သွေးအတွက် သတင်းစာ စက္ကူများကို ခံထားလေ၏။ ၎င်းနောက် စားပွဲခင်းကို နေရာတကျ ပြန်ခင်း၊ လဲမှောက်သော ကုလားထိုင်များကို ပြန်ထောင်ခြင်း စသည်တို့ကို မူလအတိုင်း အနေကျအောင် ပြန်လည်ပြုပြင်ပြီးနောက် ဟာရီလား၏မျက်မှန်ကိုင်းကို ကြမ်းပေါ်မှ ကောက်ယူ၍ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်၏။

မျက်မှန် မှန်သားမှာမူ အစိတ်စိတ်ကွဲ၍ စားပွဲပေါ်မှ လဲကျသော ဖန်ခွက်ကွဲများနှင့် ရောနေသဖြင့် ၎င်းတို့ကို ကြက်မွေးတံမြက်စည်းနှင့် စု၍ စက္ကူတွင် ထည့်လေ၏။ ၎င်းနောက် မျက်မှန်ကွဲများကို တတ်နိုင်သမျှ ရွေးနုတ်၍ မျက်မှန်ကိုင်းနှင့်အတူ စက္ကူတစ်ချပ်နှင့် သတ်သတ်ထုတ်လေရာ မျက်မှန်စများ နည်းလွန်းသဖြင့် အချို့မှန်ကွဲစအဖြုန်းနှင့် အကြေများကိုပါ ထည့်ရလေ၏။ ၎င်းနောက် ဖန်ကွဲများကို နောက်ဖေးအမှိုက်ပုံပေါ်သို့ ပစ်လိုက်၏။

အိမ်တွင်းကိစ္စ အပြီးသတ်ပြီဖြစ်၍ သေသူ၏အလောင်းနှင့် အထုပ်နှင့် ထီးများကိုသာ စီရင်ရန် ကျန်တော့၏။ ညစ်ထပ်ထပ် ပိတ်ပိုင်းနှင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်တွင်းတွင် ဒိုတီ (ကုလားများဝတ်သော ပိတ်ပုဆိုး) တစ်ထည်နှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါငယ်ကလေးတစ်ခု ပါရှိ၏။ ထိုအထုပ်နှင့် ထီးကို ရှုံချည်ကြိုးနှင့် တွဲ၍ ချည်လိုက်၏။ ရှုံချည်ကြိုးမှာ ဒေါ်စိတ်ကောင်း သင်ဖြူးကွပ်သော ရှုံပန်းထည်မှ ပိုသော အစများကို လုံး၍ သိမ်းဆည်းထားရာမှ ရရှိခြင်း ဖြစ်၏။

၎င်းနောက် အထုပ်နှင့် ထီးကို ပခုံးပေါ်တွင် သိုင်းလျက် လူသေ၏ အလောင်းကို ကျောပိုး၍ ထမ်းပြီးလျှင် အိမ်တွင်းမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ သန်းခေါင်အချိန်နီးနီးရှိပြီဖြစ်၍ လမ်းပေါ်တွင်လည်း လူသွားလူလာ မရှိ၊ မှောင်လည်း မှောင်သည်နှင့် ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် မီးရထားသံလမ်းသို့ ရောက်အောင် ပေ ၂၅၀-၃၀၀ ခန့် မြက်တောကို ဖြတ်သွားရ၏။ အလောင်းကောင်ကို မီးရထားသံကြိုးပေါ်မှ ကျော်ချပြီးနောက် အလိုက်သင့်ဆွဲငင်၍ သံလမ်းပေါ်တွင် လည်ပင်းကို တင်၍ မှောက်ထားလိုက်၏။ အထုပ်နှင့် ထီးကိုလည်း တွဲချည်ထားသောကြိုးကို ဖြတ်၍ အနီးတွင် ပစ်ချထား၏။ မျက်မှန်ထုပ်ကိုလည်း အိတ်ထဲမှ ထုတ်၍ လူသေ၏ဦးခေါင်းနားတွင် ဖြန့်ကြဲထားလေ၏။ မျက်မှန်ထုပ်သောစက္ကူနှင့် အထုပ်နှင့် ထီးကိုချည်သော ကြိုးကိုလည်း မကျန်ရစ်စေရန် ယူခဲ့၏။ လိုလေသေးမရှိအောင် စေ့စပ်သေချာစွာ စဉ်းစားနေစဉ် အစုန် ကုန်ရထားလာသံကို ကြားသဖြင့် မီးရထားလမ်းမှ ခွာဆုတ်၍ ဆင်းခဲ့လေ၏။

[၂] မီးရထားတိုက်၍ သေသလော

ဦးပေါ်လာ ခြံတွင်းသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် မီးရထား ဥဩတွတ်သံနှင့် မီးရထားရပ်ရန် 'ဘရိတ်' ဖမ်းသံတို့ကို တစ်ပြိုင်နက် ဆူညံစွာ ကြားရလေ၏။ ထိုအခါ မီးရထားစက်မိုလ်သည် လဲနေသောလူကို နင်းမိမည်စိုးသဖြင့် ကြိုးစား၍ ရပ်လေ၏။ ဦးပေါ်လာကလည်း မနင်းမိမည်ကို စိုး၍ အထူးဆုတောင်းလေ၏။ သို့သော် ဦးပေါ်လာမှာ မီးရထားရပ်လိုက်သည်ကို မနှစ်ခြိုက်ဘဲ အိမ်တွင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးဝင်လာခဲ့လေ၏။

အိမ်တွင်းသို့ ရောက်သောအခါမှ သံကလော်ကို မျက်စိစိုက်မိသဖြင့် ကောက်ယူ၍ မီးခွက်အောက်တွင် ကြည့်သောအခါ သွေးစသွေးနု မရှိဘဲ ဆံပင်တစ်ချောင်းနှစ်ချောင်းကိုသာ သံချောင်းမှာ ကပ်နေသည်ကို တွေ့သဖြင့် စားပွဲခင်းနှင့် သုတ်ပြီးနောက် နောက်ဖေးပေါက်မှ လွင့်ပစ်လိုက်လေ၏။

ဦးပေါ်လာတို့ လိုက်ရမည့် စာပို့မီးရထားမှာ ယခု သန်းခေါင် ကုန်ရထားသွားပြီးနောက် နာရီပြန် ၂ ချက်မှ သုံးဆယ်ဘူတာသို့ ဆိုက်မည်ဖြစ်သော်လည်း ဦးပေါ်လာမှာ အိမ်ထဲတွင် မနေဝံ့လောက်အောင် သွေးချောက်ချားသည်နှင့် ဘူတာသို့သွားရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

မိမိလွယ်အိတ်နှင့် ထီးကိုယူပြီးနောက် မီးအိမ်ကို ငြိမ်းမည်အပြုတွင် စားပွဲအောက်တွင်ကျနေသော ဟာရီလား၏ ဗောင်းထုပ်နှင့် ခေါင်းအောက်တွင် ခံထားသည့် သွေးစွန်းသော သတင်းစာစက္ကူတို့ကို မြင်လေလျှင် ဦးပေါ်လာမှာ နဖူးမှ ချွေးလုံးကြီးများ ယိုစီးကျလာလေ၏။

“အို လက်မတင်ကလေး လိုတော့တယ်၊ မီးငြိမ်းပြီး ထွက်သွားမိလျှင် အသေအချာ တုန်းနေတာပဲ”

ဟု တွေးတော၍ စက်တိုင်မှ ကြိုးတွဲလဲကို မြင်ယောင်ပြီးလျှင် လည်ပင်းယား၍ လက်နှင့် ပွတ်သပ်မိလေ၏။

သို့သော် ဦးပေါ်လာမှာ အများနှင့်စာသော် အတော်စိတ်ခိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ဗောင်းထုပ်ကို ယူပြီးလျှင် နောက်ဖေးမီးဖိုသို့ သွားလေ၏။ ကောက်ရိုးနှင့် သတင်းစာစက္ကူများကို စု၍ ထင်းများ ထပ်တင်ပြီးလျှင် မီးတောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗောင်းထုပ်ကြီးကို အပေါ်မှာ အုပ်လိုက်လေ၏။ အကြောင်းသော်ကား ဗောင်းထုပ်အတွင်းတွင် ခံပေါင်းသော ဦးထုပ်ကလေးမှာ ဆီဝနေသည့်ပြင် ဗောင်းထုပ်မှာလည်း ပိုးဖြစ်၍ ကြက်မွေးမီးမြိုက်သောအနံ့မျိုး ညော်လေသည်။

mgvoe.com

ဤအရာဝတ္ထုများ ပြာကျအောင် စောင့်ကြည့်သည့်အခိုက် အမျိုးမျိုး စိတ်ချောက်ချားတုန်လှုပ်လျက် အချိန်ကုန်ခဲ့၏။ ပြာကျသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထင်းစများနှင့် မွှေနှောက်၍ ငြိမ်းပြီးလျှင် သက်မကြီးချ၍ တစ်ဖန် မိမိလွယ်အိတ်နှင့် ထီးကိုယူ၍ အိမ်ကို သော့ခလောက်ခတ်ပြီးလျှင် ဘူတာဘက်သို့ ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။

မြူအနည်းငယ်တိုး၍ ဆိုင်းလာသဖြင့် ပြည်လမ်းဘက်မှ မီးရထားကို မှန်း၍ ကြည့်နိုင်မှ ရေးရေးမျှ မြင်နိုင်လေသည်။

ဘူတာရုံသို့ရောက်သောအခါ လက်မှတ်ယူ၍ ပလက်ဖောင်းဘက်သို့ ထွက်သွားလေရာ ခရီးသည်နည်းသော သုံးဆယ်ဘူတာရုံမှာ ခါတိုင်းနှင့်မတူ၊ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ထင်မြင်ချက်စကားပြောကြလျက် သုံးဆယ်တံတားဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်နေသော ကုန်ရထားကို မျှော်မှန်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့သော် ဦးပေါ်လာမှာမူ ရေငုံဘိသကဲ့သို့ မည်သူကိုမျှ မစုံစမ်းဝံ့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

မကြာမီ ရန်ကုန်ဘက်မှ အဆန် ပြည် စာပို့ရထား ဆိုက်ရောက်လာလေ၏။ ဘူတာတွင် မငြိမ်မသက်သည်ကို ဒုတိယတွဲ ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်က ပလက်ဖောင်းပေါ်ရှိ လူတစ်စုကို လှမ်းမေးပြီး ထိုတွဲမှ မင်းမှုထမ်းဟန် မြန်မာတစ်ယောက်၊ ကုန်သည် ရှေ့နေရှေ့ရပ် မခွဲခြားနိုင်သူ မြန်မာလူရွယ်ရွယ်တစ်ယောက်နှင့် ဘောင်းဘီဝတ် ကုလားတစ်ယောက် ဆင်းလာ၍ လူများနှင့် စကားပြောနေကြ၏။

ထိုစဉ်တွင် ရပ်ထားသော ကုန်ရထားဘက်မှ လက်ဆွဲမီးအိမ် ယမ်းလျက် တရွေ့ရွေ့နီးကပ်လာသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်ကြရ၏။ မီးအိမ်ကို ဆွဲသူမှာ ညရုံပိုင်ဖြစ်ရာ ၎င်းနောက်မှ ကူလီနှစ်ယောက်သည် ထမ်းစင်ကို ထမ်းလျက် ထိခိုက်နာကျင်သူ လူနာကို ယူလာကြလေ၏။ နောက်ဆုံးမှ ‘ပေါ်တယ်’ ကုလားသည် လက်တွင် အထုပ်တစ်ခုနှင့် ထီးတစ်လက်ကို ဆွဲကိုင်လျက်-

“ဟာရေးဘာသာ ဟာရေးဘာသာ” စသည်ဖြင့် ညည်းတွားလိုက်ပါလာလေ၏။

ထိုအခါ ဘောင်းဘီဝတ်ကုလားက-

“ဟေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု မေးလေလျှင် ပေါ်တယ်သည် မြင်မိမှိတ်မိသမျှအားလုံးကို ကုန်စင်အောင် ပြောကြားလေ၏။

‘ပေါ်တယ်’ ကုလား ပြန်ပြောသည့် အကျဉ်းချုပ်မှာ ကုန်ရထား စက်ခေါင်းမောင်းသူ စက်ဗိုလ်သည် မီးရထားလမ်းကွေ့ကိုလွန်၍ သုံးဆယ်ချောင်းကူးတံတားကြီးကို ကျော်မိမှ လက်ဝဲဘက်သံလမ်းပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် မှောက်လျက်လဲနေသည်ကို တွေ့သဖြင့် ဥဩအကြိမ်ကြိမ် တွတ်ဘရိတ်ကိုဖမ်းသော်လည်း နီးကပ်နေသဖြင့် အရှိန်မသတ်နိုင်ဘဲ သူ့ကို ၄-၅ တွဲလောက်နင်းပြီးမှ ရပ်နိုင်ကြောင်း၊ အနင်းခံရသူ မာရဝါရီ ကုလားကြီးမှာ ခေါင်းတခြား ကိုယ်တခြားဖြစ်သွားကြောင်း၊ ယခု သူ၏လက်တွင် ယူဆောင်လာသောအဝတ်ထုပ်နှင့် ထီးမှာ အနီးတွင် တွေ့ရှိကြောင်းကို အကျယ်တဝင့် လေးနက်စွာ စိတ်ရောမာန်ပါ ပြောပြသည်ကို အများဝိုင်း၍ နားထောင်ကြလေ၏။

[၃] စုံထောက်ဦးသောင်းထိုက် ရောက်လာပုံ

ယခင်က ဒုတိယတွဲပေါ်မှ ဆင်းလာသူ သုံးယောက်အနက် မြန်မာနှစ်ယောက်မှာ ဦးသာထွန်းနှင့် ဦးသောင်းထိုက်ဖြစ်လေသည်။ ဦးသာထွန်းမှာ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာဌာန အစိုးရအမှုထမ်းမှ ထွက်၍ ရန်ကုန်မြို့တွင် ဆေးဆိုင်အကြီးအကျယ်နှင့် သူနာပြုဌာနတစ်ခု ဖွင့်လှစ်၍ ကုသနေသော ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ဦးသောင်းထိုက်ကား ဓာတုဗေဒ၊ ရုက္ခဗေဒ စသော လောကဓာတ်ပညာကို အလွန်လိုက်စားသော B.A.B.L (ဘီအေ-ဘီအယ်လ်) ဝတ်လုံတော်ရရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့သော် အနောက်နိုင်ငံအကြောင်းအရာစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုခြင်းအားဖြင့် ဗဟုသုတ များပြားလာသည်နှင့် ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်မှု ဖြစ်သော စုံထောက်ပညာကို ဝါသနာထုံမိ၍ အပျော်တမ်းလိုက်စားရာမှ အထည်လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုအဖြစ် ‘ပီအိုင်ဘီ’ (Private Investigation Bureau-P.I.B) အမည်ဖြင့် ဖွင့်လှစ်လာလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ စုံထောက်ကြီးဦးသောင်းထိုက် ဟူ၍ အစိုးရကပါ အသိအမှတ်ပြုသည်သာမက နိုင်ငံခြားသို့ပင် ကျော်ကြားလေသည်။ မကြာမီကလည်း ဦးသောင်းထိုက်၏ဂုဏ်အရည်အချင်းကို ထောက်၍ ယူနိုဗာစီတီ သိပ္ပံအဖွဲ့မှ ‘ဒေါက်တာ’ (D.O-Doctor of Observation-Dr.) ဟူသော ဘွဲ့ထူးကို ချီးမြှင့်ခြင်းခံရလေသည်။ ဤသည်မှ ‘ဒေါက်တာသောင်းထိုက်’ ဟု သမုတ် ကြပြန်၏။

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်နှင့် ဆရာဝန်ဦးသာထွန်းတို့မှာ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့သည့်ပြင် အပေါင်းလည်း နားလည်သဖြင့် အမြဲလိုပင် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် တွဲမိကြလေသည်။

ယခု မီးရထားနှင့်အတူလာခြင်းကိစ္စမှာ အသက်ပေါင်ကုမ္ပဏီတစ်ဦး မှ သေသူ၏ငွေ ထုတ်ပေးရန်အတွက် ရှုပ်ထွေးသည်ကို အသက်ပေါင်စဉ်က ဆရာဝန်ဦးသာထွန်းက ကျန်းမာခြင်းစစ်ဆေးရသူဖြစ်၍၊ ဤအရေးကိစ္စနှင့် ပြည်မြို့ကို သွားရခြင်းဖြစ်ရာ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်ကို အကြံဉာဏ်နှင့် သတိပေးရန် ခေါ်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဘောင်းဘီဝတ်ကုလားမှာ ဘုံဘိုင်နယ်သား ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်၍ အစိုးရဆေးဘက်ဌာနတွင် လုပ်ကိုင်စဉ်က ဆရာဝန်ဦးသာထွန်းနှင့် သိကျွမ်းဖူးလေသည်။ ကုလားဆရာဝန် 'ဘိုပလ်' သည် အင်းစိန်ထောင် ဆရာ ဝန်အဖြစ်မှ ပုသိမ်ကို ပြောင်းရ၍ လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်လေရာ ဦးသာထွန်းတို့ နှင့် ဒုတိယတွဲထဲတွင် ဆုံမိကြလေသည်။

ဆေးဘာဘူ ဘိုပလ်သည် ဒေါက်တာသောင်းထိုက်၏ စွမ်းရည်သတ္တိ ကို မကြာခဏ ကြားဖူးသော်လည်း ယခု ဆရာဝန်ဦးသာထွန်းက မိတ်ဆက် ပေးမှ တွေ့ဖူးလေသည်။ တွေ့သည်မှစ၍လည်း ကြည်ညိုလေးမြတ်စွာ အရေးပေး လေသည်။

ယခင်က ပေါ်တယ်ကုလား ပြောကြားသည်ကို နားထောင်နေကြရာမှ ဘိုပလ်သည် ပေါ်တယ်လက်တွင်ကိုင်ထားသော ထီးကို-

“ပြစမ်းပါ”

ဟု အရေးတကြီး ဆွဲယူကြည့်လေ၏။ ဤသို့ဆွဲယူ၍ ကြည့်ခြင်းမှာ မြင်ဖူးသောထီးနှင့် သဏ္ဍာန်တူသဖြင့် ကြည့်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထီးမှာ အိန္ဒိယ တိုင်းသားများပြုလေ့ရှိသည့်အတိုင်း အပေါ်တွင် ပိတ်ဖြူထပ်၍ အုပ်ထားသည့် ပြင် သံရိုးလက်ကိုင်ကောက်တွင် အချို့နေရာ၌ ပွန်းတီး၍ ဒန်ရေများကွာနေပုံ မှာလည်း ချွတ်စွပ်မလွဲ တူလှပေ၏။ ထီးကိုဖြန့်၍ ကြည့်သောအခါ အရွက် တွင်း၌ အဖြူကြိုးနှင့် 'အိတ်ချ်-အယ်လ်' (H.L) ဟူသော အမှတ်အသား ပါရှိရကား-

“ဟလို သည်ထီး ဟာရီလားရဲ့ထီးပါလား”

ဟု အထိတ်တလန့် ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်လေ၏။

ဘိုပလ်သည် ဟာရီလားကို ဘုံဘိုင်သားချင်းဖြစ်၍ သိရုံမျှမက တစ်ခါ က 'ဟာရီလား မကျန်းမာ၍ ဆေးဝါးကုသသည့်အခါ ထီးကို သံရိုးနှင့် လုပ် ထားသည့်အတွက် လျှပ်စစ်ကြိုးများနှင့် ထိမိသော် ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်တတ် ကြောင်းကို သတိလည်းပေးဖူးကြောင်း ပြောပြသေး၏။ ရုံပိုင်ကြီးသည် ထို စကားကို ကြား၍-

“အို ဒါဖြင့် တစ်ဆိတ် လာကြည့်စမ်းပါ”

ဟု လူကောင်သွင်းသွားသော အခန်းထဲသို့ ခေါ်သဖြင့် သုံးယောက်လုံး လိုက်သွားကြလေရာ ဘိုပလ်ထင်သည့်အတိုင်း ဟာရီလား ကိုယ်တခြား ခေါင်း တခြားဖြစ်နေသည်ကို ဝမ်းနည်းစွာ တွေ့မြင်ရလေ၏။

ဘိုပလ်သည် ငုံ့ကြည့်ရာမှ ဒူးထောက်ပြီးလျှင် ရင်ဘတ်တွင် လက်ကို ယှက်၍ ခေါင်းအောက်စိုက်လျက် ပါးစပ်လှုပ်ကာ ဝမ်းနည်းစွာ ဆုတောင်းပြီး နောက် မျက်နှာလွဲ၍ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ဟာရီလား၏ ကြောင်းရာ ဇာစ်မြစ်ကို ပြော ပြီးနောက် ဟာရီလား ဤအရပ်တွင် သေချင်းဆိုး သေရခြင်းမှာ မတော်တဆ မီးရထားနင်းမိသောကြောင့် ဟူ၍ သူ မယုံကြည်နိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဤ ကိစ္စကို ဒေါက်တာသောင်းထိုက်အား စုံထောက်ရန် လွှဲအပ်လိုကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေသည်။

ဘိုပလ်။ ။ “ဟာရီလား သည်အရပ်ကို တော်ရုံအရေးကိစ္စနှင့် ရောက်လာ မည်မဟုတ်၊ သူ၏အရေးကိစ္စမှာလည်း စိန်၊ ကျောက် ရတနာအလုပ်သာ ရှိ သည်၊ ညအချိန်မှာ မီးရထားလမ်းပေါ်ရောက်နေခြင်းက စဉ်းစားရန် တစ်ချက်၊ တစ်ယောက်တည်းလာခြင်း ဟုတ် မဟုတ် စဉ်းစားရန် တစ်ချက်၊ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေခြင်း ဟုတ် မဟုတ် စဉ်းစားရန် တစ်ချက်၊ သည်အချက်များကို စုံထောက် ပေးဖို့ တောင်းပန်ပါသည်။ ကုန်ကျမည့်စရိတ်ကို ကျွန်တော်၏ တာဝန်ထားပါ။ သူ့မှာလည်း တော်ရုံလူစားမဟုတ်သည့်ပြင် ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း သူပိုင် အတော် ပင် ချမ်းသာသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏သားမယားပေါ်တွင်လည်း ကျွန်တော်၏ ဩဇာ ရှိပါသည်။ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်ကို အားကိုးပါရစေ”

ဟု ပြောသည့်အခိုက်တွင် ရပ်တန့်ထားသော ကုန်ရထားလည်း ဘူတာ သို့ ဝင်လာလေ၏။ များမကြာမီ စီးလာသော အဆန် စာပို့မီးရထားထွက်ရန် သံချောင်းခေါက်လေရာ ဆရာဝန်ဦးသာထွန်းက ပြည်မြို့တွင် မိမိအလုပ်မှာ တစ်ညတာအတွက် ဆိုင်းငံ့ရန် အရေးမကြီးကြောင်းပြောသဖြင့် ဒေါက်တာ သောင်းထိုက်သည် တာဝန်ယူ၍ သုံးဆယ်ဘူတာတွင် ဆင်းနေရစ်ရန် ၎င်းတို့ ဝန်စည်စလယ်များကို ချယူလေ၏။ မီးရထားထွက်သောအခါ ဘိုပလ်သည် နှုတ်ဆက်၍ မီးရထားတွင် ဆက်လက်လိုက်ပါသွားလေ၏။

၎င်းနောက် ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် ရုံပိုင်အား အစိုးရဆရာဝန် ဘိုပလ်က ဤအမှု၏အခြေအမြစ်ကို သိရှိလိုသဖြင့် မိမိအား စုံစမ်းထောက် လှမ်းရန် လွှဲအပ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ထိုက်။ ။ “ဆေးရုံဆရာဝန်နှင့် ပုလိပ်ဘက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားပြီး ပါပလား၊ သူတို့မလာခင် ကျွန်တော်တို့စိတ်အတိုင်း တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်ကိုင် ရန် အခွင့်မရှိပါ”

ရုံပိုင်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့၊ သာယာဝတီဆေးရုံကြီးကို သတင်းပေးလိုက်ပါပြီ။ ၃ မိုင်ကျော်ပဲ ကွာပါသည်။ မကြာမီအတွင်း ဆရာဝန်လာပါလိမ့်မည်။ ဆရာ ဝန်က ဆိုင်ရာပုလိပ်များကိုပါ အကြောင်းကြား၍ ခေါ်ပါလိမ့်မည်။ အခု ကြားတဲ့ မော်တော်ကားဟွန်းသံဟာ သူတို့ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော် ကြည့် လိုက်ပါဦးမယ်”

ဟု ပြော၍ ဘူတာပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ဒေါက်တာသောင်း ထိုက်သည် ဆရာဝန်ဦးသာထွန်းဘက်သို့ လှည့်၍-

“အိုင်ဆေး ညီမောင်၊ သည်အမှုမျိုးဟာ ဖြစ်နိုင်ဖို့ သုံးလမ်းရှိတယ်။ (၁) မတော်တဆရယ်၊ (၂) ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတာရယ်၊ (၃) အသတ်ခံ ရတာရယ်။ ဦးစွာ(၁)အချက် မတော်တဆဖြစ်ပျက်ရန် အကြောင်းလမ်းကား ရထားလမ်းကို ကျော်ဖြတ်သော လှည်း၊ ရထားလမ်းဖြစ်စေ သို့မဟုတ် လူများ ခြေကျင်ဖြတ်ကူးသော လှည်း၊ ရထားလမ်းဖြစ်စေ သို့မဟုတ် လူများ ခြေကျင် ဖြတ်ကူးသော တစ်ယောက်သွားသာရုံ၊ သစ်သားချောင်း ၂ ခုကို ရဟတ် သဘောပြုလုပ်ထားသော အပေါက်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အိမ်ဝင်းခြံနှင့် ကပ်လျက် အသွားအလာလွယ်ကူစေခြင်းငှာ သံကြိုးတန်းကို ကျော်တက်ရန် လှေကားထစ် ကလေးများ ပြုလုပ်ထားသည့်နေရာ အဲသည်ဟာမျိုးတွေနဲ့ နီးမှသာ မတော် တဆ လို့ စဉ်းစားဖို့ရှိတယ်။ (၂)အချက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတယ်ဆိုတာ ဘိုပလ်ပြောသွားသည့်အတိုင်း ဖြစ်နိုင်ဖို့ လွန်စွာခဲယဉ်းတယ်။ (၃)အချက် လူသတ်ခြင်းမှာကား ဖြစ်နိုင်ရန်လမ်းများသော်လည်း အကြောင်းစုံလင်စွာ သိပြီးမှ စဉ်းစားလို့ ဖြစ်နိုင်မယ်”

ထွန်း။ ။ “ကြည့်စမ်း၊ ဟိုပေါ်တယ်ဟာ လူတကာကို ပြောချင်လွန်းလို့ ရွှေထိုးနေတယ်”

ထိုက်။ ။ “လာ အလကားနေရင်း သူ့ ထပ်မေးစမ်းရအောင်”

ထို့နောက် ပေါ်တယ်ဟူ၍ မခေါ်ဘဲ ဟိန္ဒူလူမျိုးတို့နှစ်သက်သော ‘ပန်ဒစ်’ (ပါဠိစကား ပဏ္ဍိတမှ လာသော ပုဂ္ဂိုလ်) ဟု ခေါ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် များစွာ နှလုံးခွေပြီးလျှင် ‘ဟရူရ်’ ဟု လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အရိုအသေပြု၍ ပြန် ထူးလေ၏။

ထိုက်။ ။ “မောင်မင်းကြည့်ရတာ လူပါးတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်၊ မောင်မင်း

တော့ ပြောတတ်မှာပဲ၊ စက်ခေါင်းပေါ်က ဒရိုင်ဘာက သံလမ်းပေါ်မှာ လဲနေ တဲ့လူကို မြင်သလား”

ပေါ်တယ်။ ။ “လဲနေတယ်မဟုတ်ဘူး ဆပ်၊ သံလမ်းပေါ်မှာ ခေါင်းစင်းပြီး တမင် လာအသေခံတာပဲ”

ထိုက်။ ။ “အာချား၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ပေါ်တယ်။ ။ “တံတားမရောက်ခင် ကပ်လျက် အကွေ့ရှိတယ်။ တံတားကို ရောက်လျှင် ဒရိုင်ဘာများ အထူးဂရုစိုက်ကြည့်ရတယ်။ တံတားကို လွန်တော့ လည်း အလံကို ကြည့်ရတယ်။ ကနေ့ည နှင်းတွေဝေတော့ အထူးဂရုစိုက် တယ်။ အဲဒါကြောင့် လမ်းပေါ်မှာ လူတစ်ယောက် လည်ပင်းတင်ပြီး မှောက်စင်း ခံနေတာကို သေသေချာချာမြင်တယ်၊ သို့သော် ကုန်ရထားလည်းဖြစ်တော့ အရှိန်မသတ်နိုင်လို့ နင်းမိတယ်”

ထိုက်။ ။ “ဪ မှောက်ကို ခံနေသတဲ့လား”

ပေါ်တယ်။ ။ “အို မှောက်ကိုခံတာမှ အောက်တစ်ပိုင်းက သံလမ်းဘေးမှာ လို့ ပြောနေတာ”

ထိုက်။ ။ “နို့ နေပါဦး၊ သည်အနားမှာ သံလမ်းကိုကျော်တဲ့ ဖြတ်လမ်းများ ရှိသလား”

ပေါ်တယ်။ ။ “အို သေချင်နေတဲ့လူက ဖြတ်လမ်း ဘယ်ဂရုစိုက်နေမှာလဲ၊ သူတို့သွားချင်ရာ ဖြတ်လမ်းပေါ့”

ထိုက်။ ။ “အင်း တော်တယ်၊ မောင်မင်း အတော်ပါးရည်နပ်ရည်ရှိတဲ့ လူ တစ်ယောက်ပဲ၊ ရော့ မင်းပြောရတာ အတော်မော့ရော့မယ် လက်ဖက်ရည် သွားသောက်ချေ”

ဟု ငွေဒင်္ဂါးတစ်ပြားပေး၍ ဆရာဝန်နှင့် ပုလိပ်များရောက်လာသော နေရာသို့ လျှောက်လာကြလေ၏။

ပေါ်တယ်ကုလားသည် ငွေသားဒင်္ဂါးကို ကြည့်လျက်-

“ဘုရားဖြစ်မည့် သူ” ဟု ဒါနရှင်ကို ဆုတောင်း၍ ဒင်္ဂါးကို နဖူးပေါ် တွင် အကြိမ်ကြိမ် ဆလံတင်လေ၏။

[၄] ပထမစဉ်းစားရန်အချက်

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် ဦးသာထွန်းဘက်သို့ လှည့်၍-

“မျက်စိမှုန်၊ နားထိုင်း၊ မူးယစ်တွေဝေ မိုက်မဲသော်မှလည်း လမ်း မဟုတ်သည်ကို ရှာရှာဖွေဖွေ ရောက်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်၊ ပေါ်တယ် မောင်ပုဏ္ဏီ

ပြောတဲ့အတိုင်း တမင်အသေခံခြင်းမဟုတ်ခဲ့လျှင် သည်လူဟာ မေ့မြောနေ၍ သော်လည်းကောင်း၊ သေပြီးသားအလောင်းကောင်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမယ်။ ဒီအကြောင်းကိုထောက်သဖြင့် သတ်ပြီးမှ ချထားတယ်လို့ တွေးစရာရှိတယ်။ ကိုင်း သို့သော် သူတို့သဘောကို နားထောင်စမ်းရအောင်”

ဟု ပြော၍ ရုံပိုင်နှင့် ဆရာဝန်တို့နောက် အလောင်းရှိရာအခန်းထဲ သို့ပင် လိုက်သွားကြလေ၏။

သို့သော် ဤသို့သော အမှုအခင်းမျိုးတွင် အပြင်လူများ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခြင်းကို များစွာကန့်ကွက်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း ပုလိပ်အင်စပိတ်တော်သည် အခန်းဝမှ ဆီးကာ၍ လမ်းကို ဆိုပိတ်ထားလေသည်။

အင်စပိတ်တော်။ ။ “ဘာအလိုရှိပါသလဲ”

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် မိမိအမည်ပါသော ပုံနှိပ်စက္ကူကတ်ပြားကလေးကို ပြလျက် အလောင်းကိုကြည့်ရှုလိုကြောင်း ပြောလေလျှင် ဒေါက်တာသောင်းထိုက်၏အစွမ်းကို ကုန်စင်အောင် မသိရှိသော်လည်း မငြင်းပယ်ပဲ သဖြင့် ခွင့်ပြုရလေ၏။

အခန်းဘေး နံရံအနီးရှိ ထင်းရှူးသေတ္တာတစ်လုံးပေါ်တွင် သေသူ၏ အထုပ်နှင့် ထီးတို့နှင့်အတူ မှန်မပါသော မျက်မှန်ကိုင်းတစ်ခုကို တွေ့သည်နှင့် “သေသူ့မျက်မှန် ထင်ရဲ့၊ မှန်မရှိတော့ဘူး ကိုင်းချည်းပါလား”

ဟု ဒေါက်တာသောင်းထိုက်က မေးသောအခါ-

ရုံပိုင်။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ ကိုင်းချည်းပဲ၊ အလောင်းနားမှာ တွေ့တယ်၊ မှန်တော့ ကွဲကြဲနေတာ တွေ့ခဲ့တယ်”

ထမ်းစင်ပေါ်တွင် အုပ်ထားသော မိုးကာရွက်ထည်ကို လှန်၍ ကိုယ်တခြား ခေါင်းတခြားဖြစ်နေသော ဟာရီလား၏အလောင်းကိုကြည့်နေကြရာမှ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် လက်တွင် ဆွဲကိုင်လာသော သားရေအနက် သေတ္တာကလေးကို အနီးရှိ ခွေးခြေပေါ်သို့ချပြီး ဖွင့်မည်ပြုသောအခါ အင်စပိတ်တော်က-

“ဓာတ်ပုံရိုက်မလိုလား”

ဟု ရှေ့က ကာဆီး ကာဆီးလုပ်လေ၏။

ဤသေတ္တာမှာ ၁၂ လက်မပတ်လည်၊ အမြင့် ၄ လက်မမျှရှိသော်လည်း အက်စစ်ဓာတ်ရည်အမျိုးမျိုးပါသည့် သေးသွယ်သောပုလင်းကလေးများနှင့် ဆရာဝန်များကိုင်ဆောင်သော လက်နက်ကိရိယာအငယ်စား အစုံအလင်နှင့် တကွ မှန်ပြောင်း၊ မှန်ဘီလူးများပါ အလွယ်တကူ ခရီးဆောင်ရန် အထူး

ချဲ့၍ လုပ်ဆောင်ထားသော သေတ္တာကလေး ဖြစ်လေသည်။

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် ပြုံးလျက် ထိုသေတ္တာကလေး တစ်ဖန် ဖွင့်လိုက်သောအခါ-

“သည်းခံပါ။ ကျွန်တော်တို့လက်မှ လွတ်၍ ဆေးရုံ ဆရာဝန်လက်သို့ ရောက်ခါမှ ရင်ခွဲရုံထဲတွင် ဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ်၊ ယခုတော့ လူကောင်ကို ခွဲ စိတ်ခြင်း ခွင့်မပြုနိုင်ပါ”

ဟု အင်စပိတ်တော်က တားလေ၏။

ထိုက်။ ။ “သည်လိုလည်း ကျူးကျူးလွန်လွန် မလုပ်ပါဘူး၊ မျက်စိနှင့် ပါးစပ်ကို ဖြိုကြည့်ရုံကလေးပါ”

[၅] သဲလွန်စများ

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် မျက်ခွဲများကို လှန်၍ ကြည့်ပြီးနောက် ပါးစပ်ကိုဖြို၍ မှန်ဘီလူးနှင့် ကြည့်သောအခါ အင်စပိတ်တော်က ပြုံးစိစိ မျက်နှာထားနှင့်-

“နဂိုသွားပေါ့၊ စိုက်သွားဖြစ်လျှင်လည်း အရေးမကြီးပါဘူး”

ဟု ပြောသေး၏။ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် သေသူ၏အပေါ်သွား နှစ်ချောင်းကြားထဲမှာ ညပ်နေသော ဝါးဖတ်အစအနကလေးများကို ဇာဂနာ နှင့် ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သောအခါ အင်စပိတ်တော်က ထပ်လော၍-

“သေပြီးမှပဲ၊ အစာကြေ မကြေတယ်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး”

ဟု ပြက်ရယ်ပြုပြန်လေ၏။

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်ကမူ မိမိလုပ်မြဲတိုင်း ဆက်လက်၍ သွားကြား ထဲမှ ရသော အမျှင်ဖတ်ကလေးများကို မှန်ပြားကလေးတစ်ချပ်ပေါ်တွင် ဖြန့် တင်၍ ပုလင်းငယ်တစ်လုံးတွင်းမှ ကော်ရည်ဖြင့် မကွာအောင် ကပ်ပြီးနောက် အပေါ်မှ အရွယ်တူ မှန်ကလေးတစ်ချပ်ကို ထပ်အုပ်လိုက်၏။ (၎င်းကော်ရည် မှာ လျင်မြန်စွာခြောက်၍ ထုတ်ချင်းပေါက်မြင်နိုင်ရန် ကြည်လင်အောင် အထူး ဖော်စပ်ထားလေသည်)

၎င်းနောက် အဆပေါင်းသုံးလေးရာမျှ ချဲ့ထွင်မြင်စွမ်းနိုင်သော မိုင် ကရိုစကုပ် (Microscope) ခေါ် ဓာတ်မှန်ဘီလူးကလေးကို ထုတ်၍ ယခင် နှစ်ချပ်ထပ် မှန်ပြားကလေးကို အောက်တွင် သွင်းပြီးနောက် အပေါ်မှ စီးကြည့် လေ၏။

ထိုက်။ ။ “ဟောသည်မှာ ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မသေမီ နောက်ဆုံးစားတဲ့ အစာဟာ အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီးဖြစ်တယ်လို့ သိနိုင်တယ်။ သို့သော် သိုးမွေး နှင့် လျှော်ချည်မျှင်များက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပါးစပ်ထဲရောက်နေသလဲ မဆို နိုင်ဘူး”

အင်စပိတ်တော်။ ။ “မသေမီ ဘာစားလို့ ပါးစပ်ထဲမှာ ဘာတွေ့တာ အရေး မဟုတ်ပါဘူး၊ မတော်တဆ တိုက်မိခြင်းလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတာ လား၊ သူများသတ်တာလား စဉ်းစားဖို့သာ ရှိပါတယ်”

ထိုက်။ ။ “အို ဒါတော့ အရှင်းသားပဲ၊ လက်သည် ဘယ်သူလဲ ဘာအကြောင်း ကြောင့် သတ်တယ်၊ အဲဒါလောက်သာ စုံစမ်းဖို့ ရှိတော့တာပဲ”

အင်စပိတ်တော်။ ။ “အောင်မယ် ဆရာကြီးက တယ်အဆုံးအဖြတ် မြန်ပါ ကလား”

ထိုက်။ ။ “သေသူက ဟာရီလား စိန်ဘာဘူဆိုတော့ ပစ္စည်းလို၍ သတ် ခြင်းလို့ ဆိုရမယ်၊ အလောင်းမှာ ပစ္စည်းများ ရှာကြည့်ပြီးပါပြီလား”

ထိုအခါမှ သတိရ၍ အင်စပိတ်တော်ဦးလူဘောသည် အလောင်းကို လှန်ပြန်၍ အတွင်းအိတ်၊ အပြင်အိတ်မှ အောက်စာရင်းပါ ပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူလေ၏။

(၁) မောင်းချဓားတစ်စင်း၊ (၂) မီးခြစ်တစ်လုံး၊ (၃) ဘီဒီဖက်လိပ် တစ်စည်း၊ (၄) ခါးပိုက်ဆောင်ငွေနှာရီတစ်လုံး၊ (၅) ငွေစက္ကူတစ်ဆယ်တန် တစ်ချပ်၊ မူးစေ့မတ်စေ့ အနုပိတ်နှစ်ပဲနှင့် ကြေးပြား ၆ ပြား၊ (၆) နာရီပြင် ဆရာများနှင့် စိန်ကုန်သည်များဆောင်သော မှန်ဘီလူးတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

အင်စပိတ်တော်။ ။ “ကိုင်း ဟောသည်မှာ သေသူပိုင်ပစ္စည်းများအားလုံး လက်ရာ ခြေရာမပျက်ပါကလား၊ တိုက်မှု ခိုက်မှု လုယက်မှုလို့ ဆိုနိုင်ပါ့မလား၊ ဒါနှင့် လူသတ်မှု ဘယ်လိုစွပ်စွဲမလဲ၊ ပုလိပ်အလုပ်များအောင် မလုပ်နဲ့ ဆရာ ကြီးရယ်၊ သာယာဝတီနယ်မှာ နာမည်ပျက်လှပါပြီ”

ထိုက်။ ။ “ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ပြီးသားကို ပြင်စရာ အကြောင်းမမြင်ဘူး”

၎င်းနောက် ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် သေသူ၏ခြေထောက်တွင် စီးထားသော ကျားပါးစပ်သားရေဖိနပ်ကို သေချာစွာ မှန်ဘီလူးနှင့် ကြည့်နေ လေ၏။

အင်စပိတ်တော်။ ။ “ဖိနပ် ဘယ်ဆိုက်စီးတယ်ဆိုတာ အလွတ်ကြည့်လျှင် လည်း သိနိုင်ပါတယ်၊ သည်လောက် မျက်စိမဲ့နေပြီလား ဆရာကြီး”

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် ရုံပိုင်အား-

“မီးရထားစက်ခေါင်းနှင့် ဘီးများကော စစ်ဆေးဖို့ စီမံပါသလား”

ရုံပိုင်။ ။ “ဟောသည်မှာ စက်မောင်းတဲ့အင်ဂျင်နီယာရဲ့ အစီရင်ခံစာပါပဲ”
အင်ဂျင်နီယာ အစီရင်ခံစာ

‘အင်ဂျင်စက်ခေါင်းကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သေချာစွာ စစ်ဆေးရာ၊ လက်ဝဲဘက်ရှေ့ဆုံး ဘီးနှုတ်ခမ်းတွင် သွေးအနည်းငယ် စွန်းကွက် နေကြောင်း၊ နောက်လိုက်ဘီးမှာ စွန်းသည်ဆိုရုံမျှ သွေးစက်ကလေး တစ်စက် နှစ်စက်မျှတွေ့ရကြောင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားခြင်းမတွေ့ရ ကြောင်း။’

ဤစာကို ကြည့်၍ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်က-

“သံလမ်းကကော သည်အတိုင်း သက်သေခံမလား မဆိုနိုင်ဘူး”

ဟု ဆိုသော စကားကို ရုံပိုင်နှင့် အင်စပိတ်တော်တို့မှာ နားဝေတိမ် တောင်ဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။

၎င်းနောက် ရုံပိုင်က ဒေါက်တာသောင်းထိုက်အား မေးမည်အပြုတွင် အင်စပိတ်တော်က-

“ကိုင်း လာလေ၊ တိုက်မိတဲ့နေရာ သံလမ်းကို သွားကြည့်ဖို့ လိုသေး တယ်” ဟု ပြော၍ ဆွဲခေါ်သည်နှင့် ထွက်သွားကြရာ ဒေါက်တာသောင်းထိုက် နှင့် ဦးသာထွန်းတို့မှာလည်း စောစောက ဘောက်ဆူးပေးထားသည့် ဒင်္ဂါး၏ ကျေးဇူးကြောင့် ပေါ်တယ်ကုလားက အဆင်သင့် မီးအိမ်တစ်လုံးပေး၍ ၎င်း တို့နောက် မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်ကြလေ၏။

[၆] အရေးကြီးသော ကောက်နုတ်ချက်များ

ထွန်း။ ။ “အင်ဂျင်နီယာ အစီရင်ခံစာကို ယူဆပုံပြောစမ်းပါဦး”
ထိုက်။ ။ “လူအရှင်လတ်လတ်ကို မီးရထားနင်းသော် ပန်းထွက်မည့်သွေး များဟာ စက်ခေါင်းအင်ဂျင်အောက်မှာ အိုင်ထွန်းနေရမယ်၊ ယခု အစီရင်ခံပုံ နဲ့ဆိုတော့ သိပ်ကွာနေတယ်။ ပြီးတော့လည်း သေသူရဲ့မျက်လုံးများကိုရော သတိထားမိရဲ့လား၊ မီးရထားနင်း၍ ရုတ်တရက်ပြတ်သော ခေါင်းရဲ့ မျက်လုံး များဟာ သည်လောက်ပြူးမထွက်သင့်ဘူး၊ လည်ပင်းအစ်မှသာ မျက်လုံးပြူး လျှာထွက်ဆိုသလိုဖြစ်ရတယ်။ သည့်ပြင်လည်း ချိုစောင်းမှာ ဒဏ်ရာတစ်ခု တွေ့ရဲ့ လား၊ မီးရထားစက်ခေါင်းအောက်က သံစွန်းတစ်ခုခုနှင့် တိုက်မိတယ်ထားပါဦး၊ ဒဏ်ရာမှ ယိုထွက်တဲ့ သွေးစီးကြောင်းခြောက် နှစ်တန်းရှိတယ်၊ သတိထားမိရဲ့ လား။ သည်သွေးစီးကြောင်းနှစ်ကြောင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဒဏ်ရာရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ထွက်သော သွေးကြောင်းက တစ်ကြောင်း၊ ၎င်းနောက် နေရာ

ပြင်လိုက်သို့ လမ်းလွဲပြီးထွက်ရတဲ့ သွေးကြောင်းက တစ်ကြောင်း၊ အထူးစဉ်းစား ဖို့တစ်ချက်မှာ ဦးခေါင်းတွင် ထိခိုက်တဲ့ သည်ဏ်ရာမျိုးဟာ ခေါင်းငြိတ်ပြီးနောက် သွေးများစွာ မထွက်နိုင်ဘူး။ ယခု ဒဏ်ရာမှာတော့ သွေးများအတော်ကြာကြာ ယိုစီးနေတယ်။ ဒါကြောင့် ထိုဒဏ်ရာဟာ ဧကန္တ ခေါင်းမပြတ်မီက ရရှိ ထားတဲ့ ဒဏ်ရာဖြစ်ရမယ်။ သို့မို့ကြောင့် သည်အမှုကို လူသတ်မှုလို့ ကျွန်ုပ် စွပ်စွဲတယ်”

ထွန်း။ ။ “ကျွန်တော်လည်း သဘောတူပါတယ်။ ဆရာဝန်လုပ်လာတော့ လူသေမျက်နှာနဲ့ လျှာကို မြင်ကတည်းက လည်ပင်းအစ်ပြီး အသက်ရှူပေါက် ပိတ်သေကြောင်း အတော်ထင်ရှားတာပဲ။ နို့ သွားကြားထဲမှာတွေ့တဲ့ အမျှင်၊ အဖတ်တွေအကြောင်း ပြောပြပါဦး။ မှန်ပြောင်းအောက်မှာ ကျွန်တော်ကြည့်ဖို့ အချက်မရလိုက်ဘူး”

ထိုက်။ ။ “အုန်းသီးဖတ်နှင့် ငှက်ပျောသီးအခွံမှ ကပ်နေတဲ့ အမျှင်များမှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်စားပြီးခါပဲ ရှိရှာသေးတယ်။ ကုလားများဟာ ငှက်ပျော သီးကို အခွံမှာကပ်နေတဲ့ အမျှင်များကိုပါ စားလေ့ရှိတယ်”

ထွန်း။ ။ “နို့ပြီး သိုးမွေးနဲ့ လျှော်ချည်လို့လည်း ကြားမိသလားလို့”

ထိုက်။ ။ “ဟုတ်တယ်လေ။ အစိမ်းရောင်ဆိုးထားတဲ့ သိုးမွေးချည်နဲ့ ပိုက်ဆံ၊ လျှော်ချည်မျှင်များနဲ့ အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီးဖတ်များနဲ့ ရောပြီး သွားကြားထဲက နှိုက်ယူရတယ်။ သိုးမွေးချည်မှာ အစိမ်းရင့်၊ ပိုက်ဆံချည်မှာ အုန်းခွံနှင့် အစိမ်း မကျတကျ ဆိုးထားတဲ့အရောင်ဖြစ်တယ်။ သည်အထည်ဟာ လူများဝတ်ဆင်တဲ့ အထည်အဝတ် မဟုတ်နိုင်။ ခန်းစည်း၊ စားပွဲခင်းစတဲ့ လူ့အသုံးအဆောင် ထဲက ပစ္စည်းမျိုးဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အစာစားပြီးနောက် သေသူသည် အိမ်တွင်းမှာရှိကြောင်း ထင်ရှားတယ်။ တစ်ကြောင်းကလည်း လူများဟာ သွားကြားမှာညပ်နေတဲ့ အစားအစာကို ထိုးမထုတ်ဘဲ နေနိုင်စေကာမူ အစာ အာဟာရမဟုတ်တဲ့ အခြားဝတ္ထု တစ်စုံတစ်ရာ ပါးစပ်ထဲ ဝင်နေခဲ့သော် အမြန် ဆုံး ထွေးထုတ်တတ်တယ်။ သေသူမှာ ထွေး၍မှ မထုတ်နိုင်ခြင်းနှင့် လျှာနှင့် မျက်လုံးနေပုံကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ပါးစပ်ကို သက္ကလတ်စနှင့် ထိုးပိတ် ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားတယ်။ နောက် သေသူရဲ့ဖိနပ်ကလည်း သက်သေ ခံချက် ရှိသေးတယ်။ ဖိနပ်အောက်ခံသည် မီးရထားလမ်းကိုရောက်အောင် နှင်း စိုစွတ်သော မြက်တော၊ မြေလမ်းများကို ဖြတ်သန်းရသည့်အတွက် ရွံ့စ၊ သဲစ၊ မြက်စများ ကပ်နေသင့်တယ်။ သူ့မှာတော့ မကပ်မလူးသည့်ပြင် ကြမ်းခင်း သမံတလင်းများကို နှင်းထားသည့်အတိုင်း ခပ်ချောချောပြောင်ပြောင် ရှိနေတယ်။

ဒါကြောင့် သေပြီးနောက် အိမ်တွင်းမှ သယ်ယူလာခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားတယ်” ထွန်း။ ။ “အင်း ငါ သူနဲ့ လိုက်လေသရွေ့ သူ့ယူဆပုံ သိရသလောက်မှာ ဘယ်တော့မှ မှားတယ်မရှိသေး၊ လိုက်တိုင်းလည်း ထူးကဲတဲ့ ဉာဏ်တွေ၊ အဆန်းအသစ်တွေသာ ထပ်ခါ ထပ်ခါ တွေ့ရတယ်”

ဟု ဦးသာထွန်းသည် စဉ်းစား၍-

“သည်ဟာအားလုံး ကျွန်တော်တော့ သဘောကျပါတယ်၊ သည်တိုင်း မှန်လျှင် အမှုအပြီးသတ်အောင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သည့်အိမ်ကို ရှာဖို့သာ လိုပါတော့တယ်”

ထိုက်။ ။ “အဲဒါ အခက်ဆုံးပဲ၊ အိမ်တိုင်းစေ့လျှောက်ဝင်ကြည့်လို့ ရတာ မျိုး မဟုတ်ဘူး”

၎င်းနောက် ဆက်လက်လျှောက်လာကြသည်နှင့် ရုံပိုင်နှင့် အင်စပိတ် တော်တို့ မီးရထားနင်းမိသောနေရာတွင် ကြည့်ရှုနေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ရုံပိုင်။ ။ “ကျွန်ုပ်တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် မီးရထားဘက်မှာ လုပ်လာသရွေ့ တွေ့ဖူးသမျှ လူကို မီးရထားနင်းခံရတိုင်း အင်ဂျင်စက်ခေါင်းဘီးနှင့် သံလမ်းပေါ်မှာ ရစရာမရှိအောင် သွေးများအိုင်ထွန်းပြီး အတုံးလိုက်၊ အတစ်လိုက် ခြောက်ခဲနေတာသာ တွေ့ရတယ်။ အခု သည်မှာတော့ လူကောင်နှင့် မမျှအောင် သွေးစွန်းသွေးစနည်းလွန်းလို့ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ”

ထိုက်။ ။ “နို့ သူဆောင်းတဲ့ဦးထုပ် ခေါင်းပေါင်းများကော တွေ့ပလား”

ဟု မေးရင်း ရှုပ်နန်းထည်စကလေးတစ်ခုကို လမ်းဘေးမှ ကောက်ယူ လိုက်လေ၏။

အင်စပိတ်တော်။ ။ “ဘာများတွေပြန်သလဲ၊ သေးသေးနပ်နပ် အစစ ဘာမကျန် သိမ်းဆည်းတဲ့ဝါသနာ တော်တော်ရှိသကိုး”

ထိုက်။ ။ “သည်လို နပ်နပ်ဖွဲဖွဲကလေးက သဲလွန်စမရဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်သလဲ”

ဟု ပြောလျက် အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူသော စာအိတ်ငယ်ကလေးတစ်ခု ထဲတွင် ထည့်၍ သိမ်းထားလိုက်လေ၏။

၎င်းနောက် ဒေါက်တာသောင်းထိုက်နှင့် ဦးသာထွန်းတို့သည် ဇလီဖား တုံးပေါ်နှင့် သံလမ်းတွင်းရှိ ကျောက်ခဲများပေါ်တွင် ဖြန့်ကြဲကျနေသော မျက်မှန် ကွဲများကို ဇာဂနာတစ်ချောင်းစီနှင့် ကောက်ယူ၍ စက္ကူပေါ်တွင် စုတင်ကြ သည်ကို အင်စပိတ်တော်သည် စောင်းစောင်းမဲ့မဲ့ကြည့်၍-

“လာ သူ့ဖောင်းထုပ် ရှာချေရအောင်”

ဟု ရုံပိုင်ကို ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။

ရသမျှ မျက်မှန်ကွဲတို့ကို ကောက်ယူပြီးနောက် စက္ကူပေါ်တွင် တင်၍ စပ်ဟပ်ကြည့်လိုက်သော် မှန်ကွဲများမှာ မျက်မှန်နှစ်ဖက်စာထက် ပိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် မှန်ဘီလူးကြီးနှင့် မှန်ကွဲများကို သေသေချာချာကြည့်ရှုသောအခါ မျက်မှန်ကွဲများမှာ စင်စစ်အားဖြင့် မှန်နှစ်ချပ် စာမပြည့်ဘဲ ပိုနေသော မှန်ကွဲများမှာ ပြွန်လုံးသဏ္ဍာန်ရှိ ပြောင်းဖန်ခွက် စသည်တို့မှ ကွဲသော ခပ်ခုံးခုံး အပေါစားမှန်မျိုးဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ပြင် ပြောင်းမဟုတ်ဘဲ ဖန်ခွက်ဖြစ်ကြောင်းကို ခြယ်လှယ်ထားသော နှုတ်ခမ်း၊ ပန်းခွေ အစကလေးများကို တွေ့မြင်ခြင်းဖြင့် သိရလေ၏။

ထိုစဉ်တွင် ရုံပိုင်နှင့် အင်စပိတ်တော်တို့ ပြန်လာ၍ ဦးသောင်းထိုက် တို့ကို မြင်သောအခါ-

“တစ်ခု ပြောပါရစေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲက စုံထောက်များလို မှန်ဘီလူးကြီး နှင့် ကြည့်လား၊ ပေကြိုးများနဲ့ တိုင်းလား ထွာလား ဓာတ်ပုံရိုက်လား လုပ် နေစရာ မလိုဘူးထင်တယ်”

ဟု အင်စပိတ်တော်က ပြော၏။

ထိုက်။ ။ “ကျုပ်သဘောမှာတော့ မပိုလှဘူးထင်တယ်၊ နို့ ခေါင်းပေါင်း ဦးထုပ် တွေ့ခဲ့ပလား”

ရုံပိုင်။ ။ “တွေ့တော့ မတွေ့သေးဘူး၊ ရှာရဦးမှာပဲ”

ထိုက်။ ။ “တွေ့လျှင် သာကောင်းမှာပဲ၊ ဒါထက် သည်အနီးအနားမှာ အိမ် ရှိသလား”

ရုံပိုင်။ ။ “ဟောသည် သံကြိုးတန်းကျော်လိုက်လျှင် နှင်းတောထဲမှာ ရေး ရေးမြင်ရတဲ့ ခပ်မှိုင်းမှိုင်းအတန်းဟာ ပြည်လမ်းပေါ်က ကုက္ကိုပင်တန်းကြီးပဲ၊ လမ်းဟိုဘက်မှာ ဟိုတစ်ခြံ သည်တစ်ခြံနဲ့ အိမ်များရှိပါတယ်၊ သို့သော် တစ်အိမ် နဲ့ တစ်အိမ်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းပဲ”

ထိုက်။ ။ “လူကောင်ကို သံလမ်း သည်ဘက်ဘေးမှာ တွေ့ပုံနှင့် ဟောသည် သံကြိုးတန်းအောက်မှာ မြက်များနင်းထားလို့ ကြေနေပုံထောက်လျှင် လာစဉ်က သည်ဘက်ကပဲ လာဟန် လက္ခဏာရှိတယ်၊ အဲသည်ဘက်ကို လျှောက်ဆင်း ကြည့်စမ်းရလျှင် မကောင်းဘူးလား”

ရုံပိုင်။ ။ “ဘယ့်နှယ်လဲ အင်စပိတ်တော်မင်း”

အင်စပိတ်တော်သည် “ငါမလိုက်သော်လည်း သူတို့သွားမှာ” ဟု သိ သည်နှင့်-

“ကောင်းပြီ”
ဟု ပြော၍ ရှေ့က အရင်လျှောက်သွားလေ၏။

ဦးပေါ်လာ လာစဉ်က ဟာရီလား၏ အလောင်းကို ကျောပိုး၍ ဝန်လေး နှင့် လာသောလမ်းမှာ အင်စပိတ်တော်၏ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအောက်တွင် လူသွား ထားသောလမ်းကဲ့သို့ ထင်ရှားနေသော်လည်း အင်စပိတ်တော်သည် ခပ်ဆိတ် ဆိတ်သာ ရှေ့ကလျှောက်လေ၏။ ပြည်လမ်းဘေး မြေမြောင်းသို့ရောက်သော အခါ မြေပျော့ပေါ်တွင် ရော်ဘာဖိနပ်အရာများ ထင်ရှားစွာတွေ့လေ၏။ အင် စပိတ်တော်သည် ရပ်၍ ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်ရာ ဒေါက်တာသောင်းထိုက် သည် ခြေရာများကို လက်ညှိုးညွှန်လျက်-

“ဟောသည်ဘက်ကို ဦးလှည့်တဲ့ခြေရာများဟာ အထူးသဖြင့် နက်ပြီး ထင်ရှားတယ်၊ ဟိုဘက်ကို ဦးလှည့်တဲ့ ခြေရာများကတော့ ထင်ရုံကလေး လောက်သာ ထင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ရော်ဘာဖိနပ်စီးသူဟာ အလာတွင် ဝန်လေး ထမ်းပိုးလာရမယ်၊ အပြန်တွင် ကိုယ်လွတ်ပြန်သွားဟန် တူတယ်။ သို့သော် ဟာရီလားရဲ့ ကျားပါးစပ်သားရေဖိနပ်အရာ မတွေ့ဘူး၊ ကျွန်တော် တို့ သည်ပြင်နေရာက ဟိုဘက်ကို ကူးလျှင် ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလျက် အိတ်တွင်းမှ ပေကြိုးကိုထုတ်၍-

“အင်စပိတ်တော်မင်းက စာချိုးထားသော်လည်း မနေနိုင်လို့ သုံးရပေ ဦးတော့မယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ခြေရာကို တိုင်းယူလေ၏။

၎င်းနောက် လမ်းတစ်ဖက်တွင် မြောင်းကူးတံတားကို မြင်သည်နှင့် ကြည့်လိုက်သော် ဝင်းခြံအတွင်း သပ်ရပ်သောနေအိမ်တစ်လုံးကို မြင်ကြသည် နှင့် ထိုအိမ်ကို ရှေးဦးစွာစုံစမ်းရန် သဘောတူလေ၏။

ဝင်းတံခါးချိတ် သံခွေကို မ၍ ဖွင့်ဝင်ပြီးလျှင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ်အဝင် တံခါးမကြီးမှာ သော့ခလောက်နှင့် ပိတ် ထားသည်ကို မြင်၍ အိမ်တွင်း၌ လူရှိဟန် မတူသဖြင့် အိမ်နောက်ဖေးဘက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်ရာ မီးဖိုဆောင်လည်း သတ်သတ်မဟုတ်၊ အစေခံနေသော အိမ် ကလေးများလည်း သတ်သတ်မရှိကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် နောက်ဖေး အမှိုက်ပုံရှိရာသို့ သွား၍ အမှိုက်ပုံပေါ်တွင် သတင်းစာစက္ကူထုပ်တစ်ခုကို တွေ့သဖြင့် ဖြေကြည့်ရာ မှန်ကွဲ များကို တွေ့ရှိရလေ၏။ မှန်ဘီလူးနှင့် သေချာစွာကြည့်သောအခါ ဖန်ခွက်ကွဲ များ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရုံမျှမက ထိုမှန်စထဲတွင် မျက်မှန်ကွဲကလေးများကို လည်း တွေ့ရလေ၏။

ဤအကြောင်းများကို ရှင်းလင်းပြောပြနေစဉ် အမှိုက်ပုံနောက်ဘက်သို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သော် သံကလော်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရပြန်သဖြင့် ကောက်ယူ၍ ရှေးနည်းတူ မှန်ဘီလူးနှင့်ကြည့်ရာတွင် သံကလော်ပေါ်၌ သက္ကလတ်စိမ်းအမွှေးစများ ကပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

(ကိုပေါ်လာသည် သံကလော်တွင် ဟာရီလား၏ ဆံပင်မွှေးတစ်ပင် နှစ်ပင် တွေ့သောအခါ စားပွဲခင်းနှင့် အမှတ်တမဲ့သုတ်လိုက်ကြောင်း ဖတ်ရှုသူတို့ မှတ်မိကြပေလိမ့်မည်)

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် ဟာရီလား၏ပါးစပ်ထဲမှ ရသော သိုးမွှေးအစိမ်းမျှင်များနှင့် ယှဉ်ကြည့်ပြီးလျှင်-

“ဘယ့်နှယ်လဲ အိမ်တွင်း ဝင်ကြည့်ကြရအောင်”

ဟု ပြောနေစဉ် မီးဖိုပြတင်းပေါက်ပွင့်နေသည်ကို တွေ့သည်နှင့် ခါးပန်းကို လှမ်းဆွဲ၍ ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်တက်လေ၏။

(ကိုပေါ်လာသည် သံကလော်ကို ပြတင်းပေါက်မှ လွင့်ပစ်ပြီးနောက် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ရမ၍ မပိတ်မိဘဲ ရှိဟန်တူ၏)

အင်စပိတ်တော်က အိမ်တွင်းသို့ဝင်ရန် သင့်လျော်မည် မထင်၍ တားမည်ကြံသော်လည်း ဒေါက်တာသောင်းထိုက်မှာ မီးဖိုဆောင်အတွင်းသို့ ရောက်နှင့်သည်သာမက နောက်ဖေးလှေကားပေါက်တံခါးကို ဖွင့်၍ ဝင်လာကြရန် လက်ယပ်ခေါ်သည်နှင့် ဝင်လိုက်ကြရလေ၏။

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် မီးဖိုထဲတွင်တွေ့သော ပြာများကို ထင်းမီးသွေးတို့မှ ကျသော ပြာများနှင့် ကွဲပြားခြားနားကြောင်းကိုသာမက တွေ့ရှိရသော ပြာအချို့မှာ ဟာရီလား၏ကုလားများပေါင်းသော ပိုးလျှော်ဖျင်ဗောင်းထုပ်မျိုးမှ ကျသော ပြာဖြစ်ကြောင်းကို ဓာတ်ခွဲ၍ ပြလေ၏။

၎င်းနောက် အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ သက္ကလတ်စားပွဲခင်းမှာ လူသေပါးစပ်ထဲတွင် တွေ့သော သိုးမွှေးမျှင်နှင့် ပိုက်ဆံချည်တို့ကို တိုင်ဖောက်၍ ရက်လုပ်ထားသည်သာမက ရေနှင့် တိုက်သုတ်ထားသော်လည်း ညှစ်လိုက်သောအခါ သွေးများစို့၍ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ ရှံချည်ကြိုး၊ ဟာရီလား သောက်ထားသော ဘီဒီဖက်လိပ်တို့နှင့် တကွ ကုလားများစားသော ကွမ်းသီးခြမ်းကို စား၍ ထွေးထားသော တံတွေးများကိုလည်း ထွေးခံထဲတွင် ထင်ရှားစွာ တွေ့ရလေ၏။ အင်စပိတ်တော်သည် ဒေါက်တာသောင်းထိုက်၏ စစ်လျှောက်ယူဆပုံကို သဘောကျစပြုလာ၍ လှေကားထိပ်ပေါ်ရှိ ရာဘာဖိနပ်ဟောင်းတစ်ရံတွင် ဖနောင့်နှင့်

အောက်ခုံတို့၌ ရွံ့အစအနများတွေ့သည်နှင့် တိုင်းထွာကြည့်ရှုသောအခါ မြောင်းထဲတွင် တွေ့ခဲ့သော ခြေရာနှင့် တစ်တိုင်းတည်း ကိုက်ညီနေလေ၏။ အင်စပိတ်တော်သည် စိတ်ထဲက ဖြစ်ပွားခဲ့မိသည်များကို နောင်တရခဲ့သည့်အလား ဒေါက်တာသောင်းထိုက်အား တောင်းပန်မည်အပြုတွင် အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်မှ ချောင်းဟန့်သံနှင့် တကွ သော့ခလောက်ဖွင့်သံများကို ကြားရလေ၏။

တံခါးကိုဖွင့်၍ လဲနဲ့အော်မည်ပြုသူမှာ အရုဏ်ဆွမ်းကပ်ပြီး၍ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် မိမိဆောင်ထားသော သော့အပိုတစ်ချောင်းနှင့် ဖွင့်ဝင်နေသူ ဦးပေါ်လာ၏ဇနီး ဒေါစိတ်ကောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဒေါစိတ်ကောင်းမှာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်ပြီးနောက် မိမိ၏လင်ယောက်ျားမှာ ကျောက်ကုန်သည် ဦးပေါ်လာ ဖြစ်၍ ညရထားနှင့် ရန်ကုန်သို့လိုက်သွားကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ဦးပေါ်လာ၏ လူပုံစံကို အမြို့မြို့အရွာရွာရှိ ပုလိပ်ဌာနများသို့ သံကြိုးဖြင့် သတင်းပေးပို့လိုက်ရာ သုံးရက်အတွင်းတွင် ဦးပေါ်လာကို ကျိုက်လတ်မြို့တွင် ပစ္စည်းနှင့် တကွ လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းဆီးရမိလေ၏။

သို့သော် ပုလိပ်အရာရှိများသည် တရားခံကို ကျိုက်လတ်မြို့မှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ဆောင်ယူလာကြစဉ် တရားခံသည် ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်မှ လက်ထိတ်နှင့် တကွ ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်လေ၏။ ပုလိပ်များသည် သင်္ဘောကို ချက်ချင်း ရပ်စေ၍ တွဲသမ္ဗန်ကလေးဖြင့် မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် အနှံ့အပြား လိုက်လံရှာဖွေကြသော်လည်း မတွေ့ရတော့ချေ။ အကြောင်းမူကား တရားခံသည် ပုလိပ်လက်မှ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားခြင်းမဟုတ်ဘဲ မိမိကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။ သို့ဖြစ်၍ အလောင်းပုပ်သံဖြင့် ပေါ်လာသောအခါမှ တွေ့ကြရသည်နှင့် ပုလိပ်ဘက်က လက်ထိတ်ကို ဖြုတ်ယူပြီးလျှင် မယားဒေါစိတ်ကောင်းက အလောင်းကို ဖုတ်ကြည်းသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရလေ၏။ ထွန်း။ ။ “သံလမ်းဆေးမှ တွေ့တဲ့ ရှံချည်ကြိုးစအကြောင်းဟာက ကောင်းကောင်းမရှင်းပေါင်ဗျာ”

ထိုက်။ ။ “ကိုပေါ်လာက ဘာဘူအလောင်းကို ထမ်းယူလာတုန်းက လက်မအားလေတော့ အထုပ်နဲ့ ထီးကို တွဲချည်ပြီး ပခုံးမှ သိုင်းယူလာခဲ့ဟန် တူတယ်။ ဒါနဲ့ ရှံချည်ကြိုးကို သံလမ်းရောက်လို့ ဖြတ်လိုက်တော့ ချည်ထားတဲ့ အထုံးတည့်တည့်ကြီးဖြတ်လို့ အကွင်းလိုက်ကလေး ပြုတ်ကျလာလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ထွန်း။ ။ “ဪ ဟုတ်ပြီဗျို့။”

mgjoe.com

မယားကြီးသတ်မှု

[၁] မီးရထားတွဲပေါ်မှ မိန်းမအလောင်း

နောင်ဖြစ်လတ္တံ့သော အကြောင်းကို ဗေဒင်ကိန်းနက္ခတ် ဂြိုဟ်စီးဂြိုဟ်နင်း တိတ်နိမိတ်တို့ဖြင့် ရှေးအဖို့က တင်ကြို၍ ဟောပြောခြင်းတို့မှာ မှန်သည်လည်း ရှိ၏။ မှားသည်လည်း ရှိ၏။ မှန်သော် “ဟောထားသားပဲ၊ ပြောထားသားပဲ” ဟု ပြောလေ့ရှိကြ၏။ မှားသော် ဆိတ်ဆိတ်နေတတ်ကြ၏။ သို့ကြောင့် မှန်သည်ကိုသာ ကြားရ၏။ ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရှေးက ဖတ်မိ မှတ်မိ သည်များကို ပြန်လှန်စဉ်းစားမိလေသည်။

‘ကိုင်ရီ’ (Cheiro) အမည်ရှိသော ကမ္ဘာကျော်ကြားအောင် ထင်ရှားသော အီတလီယံ နက္ခတ်ဗေဒင်ဆရာကြီးတစ်ဦး ဟောကြားခဲ့သောအကြောင်း အရာများကို ၁၉၃၂ ခုနှစ်လောက်က ဖတ်ဖူးမိလေသည်။ ၎င်းစာအုပ်မှာ ၁၉၂၅ ခုနှစ်လောက်တွင် ရိုက်နှိပ်သည် မှတ်မိ၏။ ထိုစာအုပ်တွင် ရေးသားထားသောအကြောင်းအရာများ မှန်ကန်ကြောင်း သိရှိရ၏။ ထူးခြားစွာမှန်သည့် အချက်တစ်ခုမှာ မကြာမီနှစ်အတွင်းက ဝေလမင်းသားအဖြစ်ဖြင့် တိုင်းခန်းလှည့်လည်၍ ရောက်ရာ တိုင်းနိုင်ငံတိုင်းတွင် လေးမြတ်ကြည်ညိုကြသော အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် မထင်ရှားသော မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ထီးနန်းကို စွန့်လိမ့်မည်ဟု ထိုစဉ်က ဟောကြားထားသည်ကို မည်သူက ဖြစ်နိုင်မည်ဟု တွေးထင်ဖွယ် အကြောင်းရှိမည်နည်း။ သို့ပါလျက် ‘အဋ္ဌမမြောက်စန္ဒက်’ (Edward VIII) ဘုရင်အဖြစ်နှင့် နန်းသက်တစ်နှစ်အကြာတွင် မှန်ကန်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

ဤအကြောင်းမျိုးနှင့်ပတ်သက်၍ ရဟန်းပညာရှိ၊ လူပညာရှိ၊ သဘင်သည်၊ အရူးစကား၊ ကလေးပါးစပ်က ထွက်သည့် အတိတ်တို့မှာ မှန်တတ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ မကြာမီက သတင်းစာတစ်စောင်တွင် ဒေါက်တာဘမော်

ကို ဖမ်းသောသတင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ၎င်းအား မြန်မာပြည်မှ ပင်စင်ယူ၍ ဘိလပ်သို့အပြန် သင်္ဘောဆိပ်တွင် ဘဏ္ဍာတော်မင်းကြီးဟောင်း ‘ဆာသော့မတ်စ် ကောက်ပါ’ (Sir Thomas Coupar) က နှုတ်ခွန်းဆက်သရာတွင်-

“ဒေါက်တာဘမော်၊ ကျုပ် အခု ရာထူးလက်ရှိ မဟုတ်တော့ဘူး၊ လူလွတ်အနေနဲ့ တစ်ခုတော့ပြောခဲ့မယ်၊ ခင်ဗျားတော့ မြန်မာပြည်နန်းရင်ဝန် ဖြစ်လျှင် ဖြစ်၊ မဖြစ်လျှင် ထောင်နန်းစံရမယ်”

ဟု ပြောဖူးသည်ဆို၏။ ထိုအခါ ပြက်ရယ်စရာစကားပင် ရှိစေဦး၊ သူပြောသည့်အတိုင်း ဒေါက်တာဘမော်မှာ နန်းရင်းဝန်လည်း ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ ယခု ထောင်နန်းလည်းစံရလေပြီ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ပြောသောစကားနှစ်ခွန်းလုံးပင် မှန်နေကြောင်းနှင့် ပါလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သို့ကြောင့် ရှေ့မိနောက်မိ တကယ့်ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်များမဖြစ်မီက ပြော ဟောသောစကားမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု အယူမရှိပေရာ-

ဖြစ်တတ်သည့် အကြောင်းတစ်ချက် အောက်တွင် ဖော်ပြပေအံ့။

အရေးတကြီး ခဲယဉ်းသော စုံထောက်မှုများကို ဒေါက်တာသောင်း ထိုက်သို့ အပ်နှံတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် လိုက်ပါ၍ ဆောင်ရွက်လေ့ရှိရာ ယခုအမှု တွင် မည်သည့်ကိစ္စဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မသိရဘဲ မိတ်ဆွေကြီးသောင်းထိုက် နှင့်အတူ ခရီးသွားရန် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ လာခဲ့ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ပစ္စည်းများကို ဒုတိယတွဲထဲတွင် ထည့်ပြီးနောက် ဒေါက်တာ သောင်းထိုက်သည် ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်လျက် ဝင်ပေါက်ဝ ကိုသာ လည်ပင်းတရှည်ရှည်နှင့် မျှော်လျက်ရှိလေရာ (ထွက်ချိန်မတိုင်မီ) ၅ မိနစ် ခေါင်းလောင်းထိုးသော်လည်း ချိန်းသည့်သူ မရောက်၊ ၎င်းနောက် ဂါတ် ဗိုလ်က ဝီစီမှုတ်၍ အလံစိမ်းပြသော်လည်း အရိပ်အယောင် မမြင်သည်နှင့် မီးရထားထွက်စပြုသည်တွင် ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် စိတ်ပျက်စွာနှင့် တွဲပေါ်သို့ တက်လေ၏။

တွဲပေါ်ရောက်သောအခါ ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုကြည့်ပြီလျှင်-

“အဲဟိုလူများလား မဆိုနိုင်ဘူး၊ သူ့ ငါမသိ ငါ့ သူမသိနဲ့ ဟို နောက်ဆုံးတွဲတော့ လူတစ်ယောက် ပြေးတက်တာပဲ”

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်နှင့် ဆုံကြဖို့ ချိန်းသောသူမှာ အထက်တန်း ရှေ့နေဦးထွန်းလှ ဖြစ်လေသည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် ဝတ်လုံ၊ ရှေ့နေ၊ ရှေ့ရပ် များလွန်းသဖြင့် နာမည်သာကြားရ၍ လူကို မမြင်ဖူးသူ အများပင် ရှိလေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ည ၉ နာရီခွဲအချိန်လောက်တွင် ဒေါက်တာသောင်းထိုက်

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြည့်ရန် အိမ်မှ ထွက်သည့်အခိုက် ဧည့်သည်တစ်ယောက်သည် တပည့်အား အောက်ပါစာကို ရေးသားပေးခဲ့လေသည်။

“အရေးကြီးသော အမှုတစ်မှုတွင် စုံထောက်ပေးစေလိုပါသည်။ ကုန်ကျသမျှစရိတ်ကို ကျေနပ်အောင်ပေးပါမည်။ ဆောင်ရွက်နိုင် မဆောင်ရွက်နိုင်ကို နက်ဖြန်နံနက် ၆ နာရီမခွဲမီအတွင်း တယ်လီဖုန်းနှင့် ပြန်ကြားစေလိုပါသည်”

ထွန်းလှ
အထက်တန်းရှေ့နေ
တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ၁၇၇၅

နောက်မနက် တယ်လီဖုန်းဆက်ပြောသောအခါ အမိန့်တော်ရမင်း ကိစ္စအရေးကြီး၍ ထွက်သွားကြောင်း၊ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်ထံမှ တယ်လီဖုန်းလာလျှင် ၇ နာရီ ၄၅ မိနစ်ရထားနှင့် တိုက်ကြီးသို့လိုက်ရန် ဘူတာရုံမှာ ဆုံပါမည်ဟု မှာထားခဲ့ကြောင်းနှင့် သူ၏စာရေးထံမှ အကြောင်းပြန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ချိန်းခေါ်သော အထက်တန်းရှေ့နေကြီး ဦးထွန်းလှ မှာ မီးရထားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသည် မလာသည်ကိုမျှ မသိရဘဲလျက် ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုက်။ ။ “အမှုသွားအမှုလာ တစ်စုံတစ်ရာ မသိရတာ ထားလိုက်ဦး၊ ဘာအမှု စုံထောက်ရမယ်လို့မျှ မသိရဘဲ ‘လေဖမ်း ဝါးလုံးတန်းချည်’ သလို ဖြစ်နေပြီကော ဦးသာထွန်းရဲ့၊ စိတ်များ ပျက်ပါပြီ”

ဟု မြည်တွန်တောက်တီးလျက် ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် ဝယ်ယူ လာသော သတင်းစာကို ဖြန့်၍ ဖတ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်(ဦးသာထွန်း)။ ။ “ဟိုရောက်လို့ လူထောက်လို့မှ မတွေ့တော့မှ ဘုန်းကြီးနှစ်ခါရှက် ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

ထိုက်။ ။ “ဟိုအရင်တစ်ခါလိုလား၊ ဟိုလိုတော့ မဖြစ်တန်ကောင်းပါဘူး၊ ဟိုတုန်းကဟာက ပစ်စာသဘောမျိုးနဲ့ ကျုပ်တို့အကူအညီကို တစ်ဖက်က ရမှာစိုးလို့ ကျုပ်တို့ကို ဟိုနေ့ဟိုရက် ရန်ကုန်မှာ မရှိအောင် လှည့်ထုတ်တာပဲ၊ အောင်မယ် ဦးသာထွန်း ကြည့်စမ်း”

ဟု ပြော၍ သတင်းစာကို ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ပြလျက်-

“မီးရထားတွဲထဲတွင် ‘မိန်းမသတ်မှုကြီး’ ဆိုပါကလား၊ တယ် သောင်း ကျန်းနေပါကလား”

ဟု ပြောသည်နှင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ အောက်ပါသတင်းကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ထိုသတင်းမှာ (Stop-Press) စက်ရပ်ပြီးထည့်သော သတင်းဖြစ်လေသည်။

“မနေ့က နေ့လယ် တစ်ချက်တီး အစုန်ရထား ဒုတိယတန်းတွဲထဲတွင် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်စွာ သတ်ထားသော မိန်းမအလောင်းတစ်လောင်းကို တိုက်ကြီးဘူတာ ရထားရပ်နေစဉ်၊ ရထားလိုက်အမှုထမ်းတစ်ယောက် တွေ့ရှိကြောင်း၊ သေသူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ လက်ဝတ်လက်စားအပြည့်အစုံနှင့် တင့်တယ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော မင်းကတော် စိုးကတော်ဟန် အထက်တန်းစား အသက် ၃၅ နှစ်အရွယ် မြန်မာမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ မီးရထား ဒုတိယတွဲ ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက် ကြမ်းပေါ်တွင် သွေးကွက်များအိုင်ထွန်းလျက် လဲနေကြောင်း၊ မီးရထားဆရာဝန်လည်း အဆင်သင့် ရထားမှာ လိုက်ပါလာသည်နှင့် ချက်ချင်းဝင်ရောက်ကြည့်ရှုရာ အသက်မရှိကြောင်း တွေ့ရှိသည့်ပြင် အသက်ကုန်သည်မှာလည်း တစ်ခဏမျှရှိသေးကြောင်း၊ ဒဏ်ရာမှာ လက်ယာဘက် နားထင်မှ ဖောက်ထွင်း၍ ဦးနှောက်များထွက်နေကြောင်း၊ လက်နက်မှာ ဒဏ်ရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ချွန်ထက်သောအဖျားရှိလျက် အလုံး တစ်လက်မခွဲ နှစ်လက်မမျှရှိဟန်တူသည်ဟု ခန့်မှန်းကြောင်း၊ ဦးခေါင်းခွံပေါက်ကွဲ၍ ဦးနှောက်များထွက်သည်ကို ထောက်သော် ဗလကောင်းသော ယောက်ျားက တအားထိုးထားခြင်းဖြစ်ဟန်တူကြောင်း၊ လက်ဝဲဘက်နားထင်နှင့် ပါးမှာလည်း အညိုအမည်းစွဲလျက် တုတ်နှင့်ရိုက်ထားသော သည်ဏ်ရာတစ်ချက်လည်း တွေ့ရှိကြောင်း၊ အဖိုးတန် စိန် ရွှေ လက်ဝတ်လက်စားများလည်း ဝတ်ဆင်လျက် မိန်းမဆောင် လက်ကိုင်သားရေအိတ်အတွင်းတွင် ငွေနှင့်တကွ အဝတ်အစားများ လက်ရာမယွင်းရှိနေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းကိုလို၍ သတ်သည့် လက္ခဏာမရှိကြောင်း၊ သို့သော် ဆိုင်ရာပုလိပ်တို့က တရားခံကို ဖမ်းဆီးလိုက်ပြီဟု သိရှိရကြောင်း”

ကျွန်ုပ်။ ။ “နေ့ကြောင့်တောင် သည်လောက် ရဲတင်းရက်စက်ဝံ့တာ ဘာရန်ငြိုးများလဲ ပစ္စည်းလိုလိုမဟုတ်လျှင်”

ထိုက်။ ။ “သည်အတိုင်းဆိုတော့ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ တရားလွန်ကျနေတာပဲ၊ သို့သော်လည်း သတင်းက အားလုံးစုံသေးမည့် လက္ခဏာမရှိဘူး၊ သေနတ်ဒဏ်ရာမဟုတ်လျှင် ဘယ်လိုလက်နက်မျိုးနဲ့ ခေါင်းခွံပေါက်အောင် ထိုးနိုင်သလဲ၊ သည်လက်နက်မျိုးကို မည်သူ ကိုင်တတ်သလဲ၊ ခိုးမှု တိုက်မှု လုယက်မှု မဟုတ်ဘဲ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်

www.myanmar.com

ခြင်းဟာ တော်တော်ကြီးတဲ့ ရန်ငြိုးဖြစ်ရမယ်၊ အဲသည်အချက်တွေကိုလည်း စဉ်းစားကြရလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်။ ။ “သည်ဒဏ်ရာနဲ့ တိုက်ဆိုင်တဲ့လက်နက်ကလည်း အရှားသားပဲ”
ထိုက်။ ။ “သတ္တုရှာဖွေတဲ့လူများ ကိုင်တဲ့ တစ်ဖက်ချွန်တူမျိုးနဲ့ ပေါက်ချွန်း မျိုးသာ သည်ဒဏ်ရာမျိုး ရနိုင်တယ်”

ဟု ပြောပြီးနောက် ဦးသောင်းထိုက်သည် ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို ငေးလျက် စဉ်းစားပြီးလျှင် တွေးဆ၍ ရသမျှအချက်ကလေးများကို မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကလေးထဲတွင် ခဏ ခဏ ရေးသားမှတ်ထားလေ၏။

[၂] ငယ်မယား

ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါ ခုံညားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော ၄၀ အရွယ် လူတစ်ယောက်သည် လက်ဆွဲသားရေအိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲကိုင်လျက် ရထားစီးခရီးသည်များကို လိုက်ရှာဟန်ဖြင့် တွဲတိုင်းကို ကြည့်ကာ ကြည့်ကာဖြင့် နောက်ပိုင်းတွဲဆီမှ လျှောက်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့တွဲသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မျက်နှာကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် စေ့စေ့ ကြည့်ပြီးလျှင်-

“ဦးသောင်းထိုက်” ဟု ခေါ်လေရာ

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်ပါပဲ၊ ဦးထွန်းလှ မှတ်တယ်”

ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မိတ်ဆွေက ဟုတ်ကြောင်းကို ခေါင်းညိတ်ကာ ဝန်ခံ၍ တွဲပေါ်သို့ တက်လာလေ၏။

ဦးထွန်းလှ။ ။ “သတင်းစာမှာ တွေ့ပြီ ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်ညီကို ညကပဲ ဖမ်းတယ်၊ အပူဒုက္ခ အကြီးအကျယ်တော့ တွေ့နေပကော၊ တတ်အားသရွေ့ ကူညီစေလိုပါတယ်၊ ငွေကုန်ချင်သလောက် ကုန်ပါစေ”

ထိုက်။ ။ “ဘာမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့လဲ”

လှ။ ။ “ဪ ဟုတ်ပေသား၊ ပြောမှ မပြောရသေးပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ လည်း ထိပ်မြွေကိုက်သလို မွန်နေလို့ပါ၊ တိုက်ကြီးဘူတာ ဒုတိယတွဲထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက် သတ်ထားတယ်ဆိုတာ မတွေ့မိဘူးလား”

ထိုက်။ ။ “ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ အခုတင်ပဲ တွေ့မိပါတယ်၊ ပြောပါဦး”

လှ။ ။ “သူ့အတွက် အင်မတန်မှ နှလုံးမသာမယာဖြစ်နေပါတယ်၊ သေတဲ့ မိန်းမက ဂီတာ-သန်းသန်းဆိုတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ညီ မောင်ထွန်းဘနဲ့ ညားဖူး

တယ်။ ကျွန်တော့်ညီက သာယာဝတီမှာ တောအုပ်၊ သမီးကလေးတစ်ယောက် ရပြီး ကွဲနေတာပဲ။ သမီးကလေး အခု ၆ နှစ်ရှိပြီ၊ ကလေးစားစရိတ် ရုံးက လျှောက်တောင်းလို့ တစ်လ ၂၀ ပေးနေရတယ်။ ကလေးကိုတော့ ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစားထားပြီး သည်မိန်းမက ဟင်္သာတက ရာဇဝတ်အုပ်ကလေးတစ် ယောက်နဲ့ မထင်မရှား အတူတူနေတယ်ဆိုပါတော့”

ထိုက်။ ။ “လင်မယားသဘောမျိုး မဟုတ်ဘူးလား အခု နောက်လူနဲ့က”
လှ။ ။ “အတည်လင်သဘောမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သည်မိန်းမရာဇဝင် က တော်တော်ရှုပ်တယ်၊ မကြားဖူးဘူးလား”

ထိုက်။ ။ “အမှတ်မထားမိဘူး”
လှ။ ။ “မောင်ထွန်းဘနဲ့တုန်းကလည်း သည်လိုပဲ၊ သူ့အိမ်မှာ ထမင်းလခ ပေးစားရင်းနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်သာရရော၊ ညီတော်မောင် သစ်တောကျောင်း တက်တော့ သူမလိုက်လျှင် ရှိပါစေဦး၊ အလုပ်ရလို့ နယ်ထွက်တော့လည်း သူများမိန်းမလို ခုံခုံမင်မင်နဲ့ လင့်နောက်လည်း မလိုက်ဘူး၊ ရန်ကုန်အိမ်မှာ အတီးအမှုတ် အပေါင်းအဖော်နဲ့ ပျော်နေတာပဲ။ အဲဒါကြောင့်ပေါ့ ‘ဂီတာ’ ဆိုတဲ့ စောင်းအတီးကောင်းလို့ ‘ဂီတာ-သန်းသန်း’ လို့ လူတိုင်းသိတာ။ နာမည် ရင်းက သန်းမြတဲ့၊ ညီတော်မောင်နဲ့ ညားတာလည်း ကျောင်းသားဘဝက တီးရင်း၊ မှုတ်ရင်း အကြောင်းပေါင်းသင့်ပြီး အိမ် ထမင်းလခပေးစားတဲ့အဖြစ် က လွန်ကျူးကြတဲ့ လက္ခဏာပဲ”

ထိုက်။ ။ “နို့ တောအုပ်မောင်ထွန်းဘက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့လား”
လှ။ ။ “နောက်အိမ်ထောင်ပြုရခြင်းက သူ့ကို အဆိုးမဆိုသင့်ပေဘူး၊ မိန်းမက ခေါ်လို့တောင် တစ်ခေါက်တလေမှ လိုက်မလာတာပဲ”

ထိုက်။ ။ “သူတို့ ရွယ်တူပဲလား”
လှ။ ။ “မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းမက လေးငါးနှစ် အနည်းကလေးကြီးတယ်၊ ညီတော်မောင်က အခုမှ ၂၈ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ထိုက်။ ။ “သူတို့စိတ်ထားက ဘယ်နှယ်လဲ၊ လင်ခန်း မယားခန်းပြတ်ပုံ ရရဲ့လား”

လှ။ ။ “မိန်းမကတော့ ပြတ်ဆို ဘာပြောစရာရှိသလဲ၊ ပြတ်လို့သာ ဟိုလူ ဒီလူနဲ့... မပြောကောင်းပါဘူးလေ”

ထိုက်။ ။ “ညီတော်မောင်ကတော့ မပြတ်ဘူး ဆိုလိုသလား”

လှ။ ။ “ပြတ်တယ်တော့ ပြောတာပဲ၊ သူ့စိတ်ထဲတော့ ဘယ်သိမလဲ”

ထိုက်။ ။ “ကလေးရလို့ ကွဲပြီးတဲ့နောက် လူချင်း မတွေ့မဆုံဖူးဘူးလား”

လှ။ ။ “ကလေးစားစရိတ် လျှောက်တောင်းတုန်းက ရုံးပေါ်မှာ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်မိပြီးနောက် မတွေ့ဘဲ နေလိုက်တာ၊ အဲ... မနေ့က မီးရထားပေါ်မှာ တစ်တွဲတည်း ဆုံမိကြတယ် ပြောတာပဲ”

ထိုက်။ ။ “အင်း ဆုံမိပုံ ပြောပါဦး”

လှ။ ။ “သည်လိုဗျ၊ ကျွန်တော့်ညီက မနက်စောစော ကိစ္စရှိလို့ သာယာဝတီ က လက်ပံတန်းကို မနက် ဘတ်စကားနဲ့ လိုက်သွားတယ်။ သည်ကနေ့ကိုပဲ ဖလုံကနေပြီး တောတက်စံရာရှိတယ်။ သည်တော့ သူ့တပည့်များကို ငါ နေ့ ရထားနဲ့ ဖလုံပြန်လိုက်မယ်။ မင်းတို့ သာယာဝတီဘူတာက ပစ္စည်းများ ယူ စောင့်ကြလို့ မှာခဲ့တယ်။ လက်ပံတန်းမှာ မီးရထားဆိုက်တော့ ရှေ့တွဲတွေမှာ လူကျပ်နေတာနဲ့ ဟို နောက်ဆုံးက ဟင်္သာတဘက်က ဆက်တဲ့ ဒုတိယတွဲကို တက်စီးတယ်။ အဲသည် တွဲထဲမှာ သူ့မယားဟောင်း သန်းမြနဲ့ ဆုံမိတယ်။ ကောင်မက သူ့နောက်အကောင်နဲ့ ဟင်္သာတမှာနေရာက ရန်ကုန်ကို အလိုက်နဲ့ တူပါတယ်။ တွေ့ကြတော့ ကတောက်ကဆ စကားများကြတယ်။ အဲသလို စူစူအောင်အောင်နဲ့ပဲ ရထားထွက်လာလို့ သာယာဝတီရောက်တော့ တပည့် များက ရှေ့တွဲမှာ မတွေ့တော့ တို့ဆရာ မပါလာဘူးအထင်နဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တင်နေကျအတိုင်း တတိယတွဲထဲမှာ သူတို့နဲ့ အတူ မတင်ဘူး။ မီးရထား ထွက်ခါနီးမှ သူတို့ဆရာကို နောက်ဆုံးတွဲမှာ ပါတာ မြင်မှ ဆရာစီးတဲ့တွဲ မှာပဲ ကပျာကယာ ထိုးတင်ကြ၊ သူတို့လည်း တက်ကြ၊ သုံးဆယ်ကျတော့ သူတို့ကတော့ တတိယတွဲပြောင်းစီးတယ်။ ပစ္စည်းတွေကတော့ ဒုတိယတွဲမှာပဲ ထားခဲ့တယ်။ သည်နောက် ရထားထွက်လာတော့ ကျွန်တော့်ညီက သူပေးတဲ့ ရွှေကြိုးနဲ့ လော်ကက် (Locket) သီးကလေးကို ပြန်တောင်းတယ်။ သည်လိုဗျ၊ သူတို့ပေါင်းသင်းနေစဉ်က သန်းမြမွေးနေ့မွေးရက် ကြိုကြိုက်တဲ့ တစ်နေ့မှာ ညီတော်မောင်က သူတို့စုံတွဲ ဓာတ်ပုံ ထည့်ပြီး လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးတယ်။ နောက်သမီးကလေး မွေးလာတော့လည်း အယဲမှာ သမီးကလေးဓာတ်ပုံပါ ထည့်ဆွဲထားတယ်။

“အဲဒါ အခု လည်ပင်းမှာ မြင်တော့ အဖိုးထိုက်တန်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ‘နင်လိုမိန်းမ ငါ့ဓာတ်ပုံနဲ့ ငါ့သမီးဓာတ်ပုံနဲ့ မတန်ဘူး၊ ပြန် ပေးပါ’ လို့ မခံချင်တဲ့သဘောနဲ့ တောင်းတာကို ‘သည်ဟာမျိုး ကောင်းကောင်း ကန်းကန်း နင့်ပုံလည်း ငါ့လည်ပင်းမှာ မဆွဲချင်ပါဘူး’ လို့ ပြောပြီး လည်ပင်းက ဆွဲဖြတ်ပစ်ချပြီး ခြေနဲ့ နင်းမယ်လုပ်တော့ ညီတော်မောင်က ဦးအောင်ကောက်ယူ ပြီး ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်သတဲ့၊ ဒါနဲ့ဖလုံဘူတာရောက်တော့ သူ

ဗ

ဆင်းနေရစ်တာပဲ။ သည်ညနေ ဖလုံဘူတာ ဗိုလ်တဲမှာ သစ်တောဘက်ဆိုင်ရာ တောခေါင်း တောကြပ်များနဲ့ အလုပ်ဝတ္တရားဆိုင်ရာ မေးစမ်းရေးသားပြီး မနက်စောစော သစ်တောရှိရာ တောင်ခြေတက်မယ်လို့ ညထမင်းစားသောက် ပြီး ဗိုလ်တဲမှာ အိပ်မယ်လုပ်နေတုန်း ဝန်ထောက်ကလေးကိုယ်တိုင် လာဖမ်း တာပဲ”

ထိုက်။ ။ “သူ့သတ်တယ်လို့ ဘယ်လိုအတပ်စွဲပြီး သည်လောက်မြန်မြန် ဖမ်းပုံတဲ့လဲ”

လှ။ ။ “သူတို့နှစ်ယောက်က စကားများပြီး ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ပြောကြ တာကို ဟသံတက လိုက်လာတဲ့ မီးရထားအမှုထမ်းနဲ့ လက်ပံတန်းဘက်က အမှုထမ်းနှစ်ယောက်စလုံးက မြင်တယ်။ ဟသံတဘက်က လိုက်လာတဲ့ အမှု ထမ်းကိုလည်း သူ့နောက်အဆက် ရာဇဝတ်အုပ်ကလေးက ဟသံတကမ်းနား ဘူတာထိအောင် လိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်ပါလေလို့ အပ်နှံထည့်လိုက်တယ်။ အဲသည့်နောက် အမှုထမ်းအချင်းချင်း တစ်ဆင့်ထပ်မှာလိုက်ပြန်တော့ လက်ပံ တန်းဘက်က ရန်ကုန်အရောက်လိုက်တဲ့ အမှုထမ်းကလည်း စောင့်ရှောက် လိုက်လာတော့ နောက်ဘူတာတွေမှာလည်း သူတို့နှစ်ယောက် မသင့်မတင့် ဖြစ်ပြီး စကားများတာကို ဂါတ်ဗိုလ်ကပါ သိသတဲ့။ ဒုတိယအချက်က သည် တွဲထဲမှာ မီးရထားစီးဆိုလို့ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ သူက ဖလုံဘူတာမှာ ဆင်းတယ်၊ ဖလုံပြီး တိုက်ကြီးဆိုက်တာပဲ။ တိုက်ကြီးမှာ နွားနို့ကောင်းလို့ အမှုထမ်းက လက်ဖက်ရည်များသောက်မလားလို့ မေးရအောင် သွားတော့ ပြတင်းပေါက်က မမြင်လို့ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ မိန်းမ တုံးလုံးလဲနေတာ တွေ့တော့ ရုံပိုင်တို့ ဂါတ်ဗိုလ်တို့ခေါ်ပြီး အကြောင်းကြားတာပဲ”

ထိုက်။ ။ “သည်ဏ်ရာနဲ့ တိုက်ဆိုင်ဖို့ လက်နက်က”

လှ။ ။ “သူတို့သစ်တောဘက်က ဆိုတော့ သစ်သားရွေစရာ၊ တံဆိပ်တုံး ရိုက်စရာ လက်နက်ကိရိယာ တော်တော်စုံစုံလင်လင် ပါတဲ့အပြင် ရွက်ထည်တဲ ဆောက်တဲ့အခါ မြေကြီးမှာစိုက်ပြီး ကြိုးချည်ဖို့ သစ်ချွန်၊ ဝါးချွန်၊ သံချွန် တွေကလည်း ပါလာတယ်။ သာယာဝတီဘူတာက တက်တုန်းက ဒုတိယ တွဲထဲ မီးရထားထွက်မှ အပြေးအလွှားတင်တာ မြင်ကြတာပေါ့။ လက်ပံတန်း ဘူတာ ထမင်းစားပွဲခန်းထဲမှာ သူ့အရက်သောက်တာကို ဘွိုင်ကုလား သက်သေ ရှိတယ်။ သူတို့သစ်တောဘက်လုပ်တဲ့ လူတွေက ငှက်ဖျားရမယ်ရှာပြီး အသောက် အစား မကင်းဘူး။ သူ့ကို စုံစမ်းရအောင် သွားတော့လည်း ဗိုလ်တဲစားပွဲပေါ်မှာ ပုလင်းနဲ့ခွက်၊ သူကလည်း ခပ်ထွေထွေဖြစ်နေတာကို ဝန်ထောက်လေးကိုယ်တိုင်

m.g...com

တွေ့တဲ့ပြင် သူ့ကိုရှာတော့ ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ရွှေကြိုးအပြတ်နဲ့ လော်ကက်သီး အတွင်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ဓာတ်ပုံနဲ့ သမီးကလေးဓာတ်ပုံပါ သက်သေခံပစ္စည်း နှင့် တကွ အစုံအလင်တွေ နေပါရောခင်ဗျား၊ အမှုကတော့ တန်းနေတာပဲ” ထိုက်။ ။ “သူ့တပည့်များက ဘယ်လိုအစစ်ခံသလဲ”

လှ။ ။ “တပည့်များက ဖလုံဘူတာမှာ ပစ္စည်းတွေ သယ်ချတော့ သည် မိန်းမ သူတို့ဘက်ကို ကျောပေးပြီး ထိုင်နေတာကို မြင်တဲ့အကြောင်း ထွက် တယ်၊ နို့ပေမဲ့ သူ့လက်အောက်က သူ့တပည့်များထွက်ချက်ကို အယူရှိမယ် မဟုတ်လှဘူး”

ထိုက်။ ။ “အမှုကို ပုလိပ်မျက်စိနဲ့ ကြည့်လျှင် ဖြောင့်စင်းပြီး တန်းနေတာပဲ၊ ပိုက်ထဲမှာမိတဲ့ငါးလိုပဲ လွတ်ထွက်နိုင်စရာ လမ်းမရှိဘူး”

လှ။ ။ “ကျွန်တော်လည်း ရှေ့နေလုပ်လာတာ ၁၂ နှစ်ကျော်ပါပြီ၊ ဥပဒေ ကို ကျွန်တော် နားလည်တဲ့အတိုင်းမှာ သက်သေခံနှင့် အမှုသွားအပေါ်မှာ သူ မဟုတ်ကြောင်း မငြင်းနိုင်သလောက် ဖြစ်နေတယ်။ သို့သော်လည်း သောက် တတ်၊ စားတတ်တာက လွဲလို့ သည်အကောင်ဟာ ကိုယ်နဲ့ ပေါင်းသင်းဖူးတဲ့ အကြင်လင်မယားလိုဟာ မဆိုထားနဲ့ လူတစ်ဖက်သားကို ရင့်ရင့်သီးသီး နာနာ ကြည်းကြည်း မပြောတတ်ဘူး။ အင်မတန်လည်း စိတ်ကောင်း သဘောကောင်း ရှိပါတယ်။ ဒေါသထွက်လို့ ခွေးတောင် နာနာရိုက်တတ်တဲ့အကောင် မဟုတ် ဘူး။ သူ မလုပ်ရိုးမှန်ပါတယ်၊ သို့သော် ကျွန်တော်ထင်မြင်သလို တရားသူကြီး က အယူရှိဖို့လည်း ခဲယဉ်းတယ်”

ထိုက်။ ။ “သည်လောက်လည်း အားမငယ်ပါနဲ့၊ သူ မသတ်ရိုးမှန်လျှင် ကမောက်ကမ မဖြစ်စေရပါဘူး၊ သူ အခု အချုပ်နဲ့လား”

လှ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့၊ အာမခံအတွက် အခုမှ လျှောက်ထားရမယ်၊ ရမယ်တော့ တယ်မထင်ဘူး”

ထိုက်။ ။ “သည်ဏ်ရာကို ခွဲစိတ်ကြည့်ပြီးပလား”

လှ။ ။ “အလောင်း ရင်ခွဲရုံ ရောက်နေပါပြီ၊ ကနေ့မနက် ဆရာဝန် ခွဲစိတ် ကြည့်မယ် ပြောတာပဲ။ မီးရထားဆရာဝန် ထွက်ချက်အတိုင်းက သည်လောက် ပြင်းထန်တဲ့ ဒဏ်ရာဟာ ဗလကောင်းတဲ့လူ တအားလွှဲထိုးမှ ဦးခွဲပေါက်နိုင် တယ်ဆိုတာနဲ့ သူကလည်း ခွန်အားဗလ တော်တော်ပြည့်တင်းတဲ့လူ ဖြစ်နေ ပြန်တော့ အမှုက သူ့အပေါ်မှာ ပတ်သထက် ပတ်နေတာပဲ”

ထိုက်။ ။ “သူက ထွားကျိုင်းသလောက် အရပ်မြင့်သလား”

လှ။ ။ “အရပ်ကလည်း မပြောနဲ့တော့၊ သိပ်မြင့်တာပဲ”

ထိုက်။ ။ “မသန်းမြကကော အရပ်အမောင်း ဘယ့်နှယ်နေသလဲ၊ တော် တော်မြင့်သလား။”

လှ။ ။ “ကောင်မကတော့ ပုပုပျပ်ပျပ်ကလေးပါပဲ”

ထိုက်။ ။ “အင်း သိသင့်သလောက် သိရပါပြီ၊ ကျွန်တော် တတ်အားသရွေ့ ကြိုးစားပါမယ်၊ စိတ်မငယ်ပါနဲ့။”

[၃] ပြုတ်စီး ပြုတ်နင်း

ထိုသို့မေးစမ်းပြောဆိုကြစဉ် တိုက်ကြီးဘူတာသို့ မီးရထားရပ်လိုက် သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သိုးမွေးစောင်ကလေးကို ခေါင်းမြီးခြံလျက် တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့တွဲပေါက်ဝမှ ကြို၍-

“အောင်မယ်လေး အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဘယ်လိုကြံရမလဲ” ဟု ရင်ထဲမှာ မသက်သာလွန်း၍ ပါးစပ်ကထွက်လာရသော အသံမျိုးနှင့် ရှေ့နေဦးထွန်းလှ အား ဆီး၍ ငိုပြောပြောသူမှာ တောအုပ်ဦးထွန်းဘ၏ဇနီး မလှငွေ ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

လှ။ ။ “အေး အေး အသက်တစ်ရာမနေရ၊ အမှုတစ်ရာ တွေ့ရသတဲ့၊ သည်လိုအခါ စိတ်တင်းတင်းထားမှပေါ့။ ကံနိမ့်တဲ့အခါ အချုပ်အနှောင်ခံရ တာပါ၊ သူက သည်လောက်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် လုပ်တတ်တဲ့လူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တရား နတ်စောင့်သတဲ့။ ဟောသည်မှာ အားကိုးစရာအမှုကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ငါတို့ဘက်က စုံထောက်ကြီး ဒေါက်တာသောင်းထိုက် တစ်ယောက်လုံး ပါလာ တယ် မစိုးရိမ်ပါနဲ့။”

မလှငွေ။ ။ “တောင်ညိုကလေးဘုန်းကြီးက သူ့ကို ပြုတ်စီးပြုတ်နင်း မလွတ် သေးဘူး၊ နက်ဖြန်ခါမှ လွတ်မယ်၊ ထွက်ခတ် ခတ်တတ်တယ်၊ မိန်းမမှုနဲ့ အချုပ်အနှောင်တောင် ခံရဖို့ မြင်တယ် ဟောလို့ သူ့ကို သတိထားပါ ပြော ပြောနေတာ။ ဒါကြောင့် မနေ့ကထွက်မယ်ကြံတော့ ကျွန်မလည်း စိတ်လက် မကောင်းလို့ မသွားပါနဲ့ဦး ၂ ရက်လောက်ကလေး ဆိုင်းပါဦးလို့ အတန်တန် တားတာ မရလို့ သည်လိုဖြစ်ရတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့။”

လှ။ ။ “အေးကွယ်၊ ခုတော့ ဒါတွေပြောမနေနဲ့တော့၊ လာမည့်ဘေးကို အဝေးကမြင်လျှင် ရှောင်ကြမှာပေါ့။ အခုတော့ ခေါင်းရှင်းရှင်းထားပြီး လမ်းရှိ သရွေ့ ကြံကြ စည်ကြဖို့သာ ရှိတယ်။ မင်းအဖော်များနဲ့ တည်းခိုတဲ့အိမ်ကိုသာ ပြန်ပေတော့၊ မင်းတို့မိန်းမများ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တာ မရှိဘူး။”

မလှငွေ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့၊ အစ်ကိုကြီးစကား နားထောင်ပါ့မယ်၊ ငွေရေးကြေးရေး အတွက် ကုန်စရာရှိရင် မညှာပါနဲ့၊ ရှိသမျှပစ္စည်း အကုန်ကုန်တောင် ကျွန်မ ခေါင်းက ဆံပင် ဖြတ်ရောင်းပါ့မယ်”

“အေး အေး စိတ်ချပြန်သာ ပြန်ပါကွယ်”

ဟု ဦးထွန်းလှနှင့် တကွ ကျွန်ုပ်တို့ကပါ ကူညီအားပေးသဖြင့် ပြန်ရှာ လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည့် လူထုထဲမှ ရုံပိုင် အခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီးလျှင် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ပြောပြရာ-

ရုံပိုင်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ဦးသောင်းထိုက် ကျော်ကြားကြောင်း မဂ္ဂဇင်း၊ သတင်း စာထဲမှာ ခဏခဏ တွေ့ရ ဖတ်ရပါတယ်။ အကြောင်းအချက်ပေါ်လို့ ယခု လို တွေ့ရခြင်းကို ဝမ်းသာပါတယ်။ တောအုပ်ဦးထွန်းဘက်တော့ ကိုယ်တိုင် သိပါတယ်၊ အမိန့်တော်ရမင်းတော့ ခုမှပဲ မြင်ဖူးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်မချမ်းသာပါ၊ ကျွန်တော်ကူညီနိုင်တာရှိလျှင် အားမနာပါနဲ့ အမိန့်ရှိပါ”

လှ။ ။ “သည်လိုစကား ကြားရတာ ကျေးဇူးတင် ဝမ်းသာပါတယ်”

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်ဘက်သို့ လှည့်၍-

“သိလိုတာများရှိလျှင် စုံစမ်းပါ”

ထိုက်။ ။ “သိလိုတာတွေတော့ အများကြီးပါပဲ၊ အလောင်းကို ဘယ်သူ ပထမတွေ့ပါသလဲ”

ရုံပိုင်။ ။ “မီးရထားလိုက် အမှုထမ်း တွေ့ပါတယ်၊ တွေ့တွေ့ချင်း ဂါတ် ဗိုလ်ပြောတော့ ဂါတ်ဗိုလ်က ကျွန်တော့်လာခေါ်ပါတယ်”

ထိုက်။ ။ “အလောင်းက ဘယ်လို လဲနေပုံလဲ”

ရုံပိုင်။ ။ “ဘူတာရုံဘက် တံခါးပေါက်ကို ခြေပြုပြီး တခြားဘက်တံခါးကို ခေါင်းစိုက်လျက် ကန့်လန့်ကြီး လဲနေပါတယ်၊ မီးရထားဆရာဝန်ပါလာတာနဲ့ တစ်ခါတည်း ခေါ်ပြပါတယ်”

ထိုက်။ ။ “မီးရထားဆရာဝန်ထွက်ချက်က သတင်းစာအတိုင်းပဲလား”

ရုံပိုင်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ သည်အတိုင်းပါပဲ”

ထိုက်။ ။ “လက်ပံတန်းနဲ့ သည်ဘူတာကြားထဲမှာ သည်တွဲကို လူဆင်း လူတက် မရှိဘူးလား”

ရုံပိုင်။ ။ “သာယာဝတီမှာ တောအုပ်တပည့်များက သူတို့ဆရာကို မြင်မှ ရထားမိအောင် ပစ္စည်းတွေနဲ့ ကမန်းကတန်းပြေးတက်ကြပြီး သုံးဆယ်ဘူတာ

ကျတော့ တတိယတွဲ ပြောင်းစီးကြတယ်။ သည်ကလွဲလို့ သည်တွဲကို ဘယ်သူမှ မတက်ဘူးလို့ ဂါတ်ဗိုလ်ရော၊ အမှုထမ်းရော ပြောတယ်”

ထိုက်။ ။ “အရေးကြီးတာက ဖလုံ သည်ဘက် အထူးသဖြင့် တောအုပ်ဆင်းသွားပြီးနောက် သည်တွဲကို လူတက် မတက်”

ရုံပိုင်။ ။ “ဖလုံသည်ဘက်မှာ လူမတက်တာတော့ သေချာပါတယ်။ တွဲက ဂါတ်ဗိုလ်တွဲနဲ့ ကပ်နေတယ်။ ဟိုဘက်တံခါးကိုလည်း ပိတ်ထားတယ်။ ဖလုံနဲ့ တိုက်ကြီးကလည်း ကပ်လျက်သား၊ ကြားမှာ အရပ်မရှိဘူး”

ထိုက်။ ။ “တစ်တွဲနဲ့ တစ်တွဲ ဘေးက ကူးသွားလို့ ရသလား”

ရုံပိုင်။ ။ “အခုတွဲမျိုးက ကူးလို့မရပါ”

ထိုက်။ ။ “ရထားတွဲက ရန်ကုန်ပါသွားတယ်မှတ်တယ်”

ရုံပိုင်။ ။ “မဟုတ်ပါ သည်မှာပဲ ရှိပါတယ်။ သည်လိုပါ။ ရထားက မူလရင်းက ပြည်က မနက်ထွက်လာတဲ့ရထားပါ။ သည်တွဲက ဟင်္သာတက မနက်လိုက်လာတဲ့ ပါစင်ဂျာတွေကို သာရဝေါက တင်လာပြီးတော့ လက်ပံတန်းရောက်တဲ့အခါ ပထမတန်းနဲ့ ဒုတိယတန်း အကန့်တစ်ကန့်စီပါတဲ့ တွဲကို ပြည်ရထားမှာ နောက်ဆုံးက ချိတ်ယူလာပါတယ်။ ခါတိုင်းတော့ သည်တွဲကို ဂါတ်ဗိုလ်တွဲရှေ့က ထား ချိတ်ပါတယ်။ သည်တစ်ခါတော့ သည်တွဲက နောက်ဆုံးကျနေတယ်။ အခုအကြောင်းဖြစ်လာတော့ ပထမတွဲထဲမှာ ပါစင်ဂျာလည်း မပါတော့ အလောင်းနဲ့ တကွ သည်မှာပဲ ဖြုတ်ထားခဲ့ပါတယ်”

ထိုက်။ ။ “ဒါဖြင့် သွားကြည့်ရအောင်၊ ဘယ်ဘက်မှာလဲ”

ရုံပိုင်သည် ဘူတာရုံမြောက်ဘက် (ပြည်လမ်းမှ ရထားဝင်သောဘက်) ကို လက်ညှိုးညွှန်လျက်

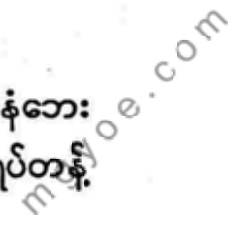
“သည်ကမြင်တဲ့ကုန်တွဲက ကျွဲ၊ နွားတင်တဲ့တွဲ၊ အဲသည်ဟိုဘက်မှာ ထိုးထားပါတယ်။ တွဲကို ပုလိပ်ဘက်က သော့ပိတ်ထားတယ်။ အထဲတော့ ဝင်လို့ မရဘူး”

ထိုက်။ ။ “အလောင်းကတော့ ယူသွားပြီ မဟုတ်လား”

ရုံပိုင်။ ။ “ဆေးရုံရောက်နေပါပြီ”

ထိုက်။ ။ “အလုပ်အားရဲ့ မဟုတ်လား၊ လာပါလေ အပြင်ဘက်က ကြည့်ပြီး ကျေနပ်ရသေးတာပေါ့”

ဟု ပြောလျက် ရထားတွဲရှိရာသို့ လျှောက်သွားကြလေ၏။ ဤရထားတွဲကို ပြည်လမ်းဘက်မှ မီးရထားဝင်သောဘက်၊ လမ်းနံဘေးတွင် ကပ်လျက်ရှိသော (Dead Siding) လမ်းခွဲအတိုကလေးပေါ်တွင် ရပ်တန့်

ထားသဖြင့် ပလက်ဖောင်းဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွဲ၊ နွားတင်သော တွဲ
ဟိုဘက်တွင် တွေ့ရလေ၏။

ထိုက်။ ။ “သည်တစ်ခါ ပုလိပ်က အတော်စေ့စပ်ပါကလား၊ တွဲကို ချိပ်
ပိတ်ထားတယ်”

ဟု ပြော၍ တွဲကို အပြင်ဘက်မှ လှည့်ပတ်ကြည့်လေ၏။

အတော်ကြာ ကြည့်ပြီးနောက် နင်း၍ တက်သော ပျဉ်ပြားပေါ်မှ အမှုန်
အစကလေးများကို လက်ညှိုးဖြင့် တို့၍ ကောက်ယူပြီးလျှင် စက္ကူတစ်ရွက်နှင့်
ထုပ်၍ အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ ။ ၎င်းနောက် နင်းခုံပျဉ်ပြားပေါ်သို့
တက်ပြီးလျှင် တံခါးပြတင်းပေါက် တံခါးပေါင်ကို မှန်ဘီလူးနှင့် သေချာစွာ
ကြည့်၍ ခါးပိုက်ဆောင်ပေကြိုးနှင့် တိုင်းထွာယူလေ၏။

ထိုက်။ ။ “ဟိုကောက်ရိုးပုံက ဘယ်တုန်းက မီးလောင်ထားတာလဲ”

ဟု ဝါးသုံးလေးရိုက်အကွာရှိ ပြာပုံကို လက်ညှိုးထိုး၍ မေးရာ-
ရုံပိုင်။ ။ “ဪ သည်ဟာလား၊ ပိုတာကုလားရဲ့ နွားစားကောက်ရိုးပုံ
ပါပဲ၊ မနေ့ကပဲ ပြာကျသွားတယ်၊ အဲသည်ရထားဝင်တဲ့အချိန်မှာ တဟုန်းဟုန်း
နဲ့ လောင်ကောင်းတုန်းပေါ့”

ထိုက်။ ။ “မနေ့က သည်အချိန် ရထားကို ဖလုံက အချိန်မီအောင် သွား
စီးဖို့ လက်တွန်းထရော်လီ ရနိုင်ပါ့မလား”

ရုံပိုင်။ ။ “အခုချက်ချင်း သွားချင်သလား၊ ထရော်လီက အေပီဒီဗလျူအိုင်
(A.P.W.I) ရထားလမ်းဗိုလ် ထမင်းစားပြန်ချိန် ၁၁ နာရီခွဲမှ ရမယ်၊ အချိန်
တွေတော့ အပုံကြီးရှိပါသေးတယ်”

ထိုက်။ ။ “ဒါဖြင့် အလောင်းကြည့်ရအောင် ဆေးရုံသွားကြစို့”

ဟု ပြောပြီးလျှင် ဘူတာရုံသို့ လှည့်ပြန်လာကြလေ၏။

ပုလိပ်အင်စပိတ်တော်လုပ်သူနှင့် အဆင်သင့် ဘူတာထဲတွင် တွေ့သည်
နှင့် တရားခံလက်တွင် တွေ့ရှိသော သက်သေခံပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှုရန်
ဂါတ်ကို ပထမ သွားကြလေ၏။

ဂါတ်သို့ရောက်သောအခါ အင်စပိတ်တော်သည် တရားခံလက်တွင်
တွေ့သော သေသူပိုင် လော်ကက်သီးနှင့် ရွှေကြိုးပြတ်ကို ကိုင်လျက်-

“ဟောသည်မှာ သေသူနှင့် တရားခံ စုံတွဲဓာတ်ပုံနှင့် သူတို့သမီးကလေး
ဓာတ်ပုံပါ အပြီး လည်ပင်းက ဆွဲဖြုတ်ယူကြောင်း အထင်အရှား၊ သူတို့နှစ်
ယောက် လက်ပံတန်းက စပြီး လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရန်ဖြစ်လာတာ အထင်
အရှား၊ သူ ဖလုံမှာ ဆင်းတယ်၊ နောက် ဘူတာမှာ မိန်းမ သေနေတာတွေ့ရ

တယ်၊ ထိုးသတ်တဲ့လက်နက်ကတော့ ဟောဒါပဲ”

ဟု အရှည်တစ်တောင့်ထွာ လုံးပတ်တစ်လက်မရှိ သံချွန်တစ်ချောင်းကို ပြလျက်-

“သည်သံချွန်က သူတို့ ရွက်ထည်တဲဆောက်တဲ့အခါမှာ ကြိုးဆိုင်းဖို့ မြေမှာစိုက်တဲ့ငုတ်လို့ ပြောတာပဲ။ သည်တစ်ချောင်းတည်း သံချွန်ပါတယ်။ သည်ပြင်ငုတ်တွေက ဝါးချွန် သစ်ချွန်တွေချည်းပဲ။ သည်သံချွန်တစ်ချောင်း တည်း ထူးချွန်ပြီးပါလာတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပါ” ထိုက်။ ။ “သည်လို ကိုယ့်အတွေးနဲ့ တစ်ဖက်သတ် လမ်းခင်းပြီး အဆင်း တွန်းတဲ့စကားမျိုး မကောင်းပါဘူး”

ဟု အင်စပိတ်တော်အား သတိပေးလျက် သံချွန်ကို ပေကြိုးနှင့် တိုင်း ထွာခြင်း၊ လက်နှင့်ဆခြင်း စသည်ဖြင့် ပစ္စည်းများကို တစ်ခုစီ စေ့ငှအောင် ကြည့်ပြီးနောက် သေသူ၏အလောင်းကိုကြည့်ရှုရန် ဆေးရုံသို့ သွားကြလေ၏။

ရင်ခွဲရုံအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့နေကြီးဦးထွန်းလှမှာ စားပွဲ တွင် အဝတ်ဖြူနှင့် အုပ်ထားသော အလောင်းကို မကြည့်ဝံ့ဘဲ အပြင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် အုပ်ထားသောအဝတ်ကို လှန်၍ ဒဏ်ရာ များကို သေချာစွာတိုင်းထွာကြည့်ပြီးသကာလ အောက်ပါအချက်များကို ရေးမှတ် လေ၏။

“ဒဏ်ရာမှာ လက်ယာဘက်နားထင်တွင် တစ်လက်မခွဲခန့် ခပ်ဝိုင်း ဝိုင်းအပေါက်တစ်ပေါက်မှ ဦးနှောက်များ ထွက်နေသည်။ အနက်မှာ အနည်းဆုံး နှစ်လက်မ ရှိချေမည်။ ဒဏ်ရာနှုတ်ခမ်းဝရှိ အရေပြားများမှာ အနည်းငယ်ပွန်းလျက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းရှိသည်။ ဒဏ်ရာနှုတ်ခမ်းဝတွင် ရွှေရောင်ဖန်ကွဲကလေးများ တွေ့ရှိသည်...”

ဤအချက်များကို ရေးမှတ်ပြီးနောက် ဖန်ကွဲစကလေးများနှင့် ပြတ် သတ်၍ ကပ်နေသော ဆံပင်တိုကလေးများကို ဒဏ်ရာနှုတ်ခမ်းဝမှ ဇာဂနာနှင့် ဆွဲယူ၍ စက္ကူချပ်တွင် ထုတ်ယူခဲ့လေ၏။ ၎င်းနောက် လက်ဝဲဘက်နားထင်နှင့် ပါးတွင် ညိုမည်းလျက် အပေါ်မှ အောက်သို့ အလျားလိုက်တွေ့ရှိသော ဒဏ်ရာ ကို တစ်ဖန် တိုင်းထွာမှတ်ယူလေသည်။

သေသူ၏အင်္ကျီ၊ လုံချည်အဝတ်အစားများမှာ အမှုအတွက် အရေးမပါ လှသော်လည်း ‘ဂီတာသန်းသန်း’ အမည်ရ မသန်းမြသည် အဖိုးတန် အကောင်း ကြိုက်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပေ၏။

ထိုက်။ ။ “ရုပ်ကောင်း ခေတ်ဆန် အရွယ်ကောင်းမိန်းမတစ်ယောက် သည် လို သေချင်းဆိုးသေရတာ သနားစရာပဲ၊ ဒါထက် ပြစ်မှု မရှိသူတစ်ယောက် နောက်ထပ်လိုက်ရဦးမှာက သာပြီးအရေးကြီးတယ်။ နို့ သည်မိန်းမခေါင်းက ဘီးတို့၊ ဆံညှပ်တို့ လက်ဝတ်လက်စားတွေက ဘယ်မှာလဲ”

ဆရာဝန်။ ။ “ဒါတွေကတော့ ပုလိပ်မေးမှ သိမယ်”

အင်စပိတ်တော်။ ။ “စာရင်းနှင့် သိမ်းယူထားပါတယ်၊ ကြည့်ချင်လျှင် ပြတာပေါ့”

ထိုက်။ ။ “ကိုင်း ဒါဖြင့် ဂါတ်ကို ပြန်ကြဦးစို့”

[၄] ပုလဲပန်းခိုင်

သေသူ၏လက်ဝတ်လက်စားထဲမှ ရွှေရောင်ပုလဲကလေးများ အသွယ် သွယ်ချ၍ ဆံညှပ်နှင့် ထိုးလုပ်ထားသော ပန်းခိုင်ကလေးမှာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အခါ အတော်ပင် လှပတင့်တယ် ရှုချင်ဖွယ်ရှိချေမည်ဟု တွေးထင်မိလေသည်။

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် ထိုပန်းခိုင်ကလေးကို ဆံညှပ်အရင်းမှ ကိုင်၍ လှုပ်ချလေရာ ကွဲကြေသော ရွှေရောင်ပုလဲလုံးကလေးအချို့တို့သည် အောက်သို့ ကျလေ၏။

ထိုက်။ ။ “အင်စပိတ်တော်မင်း၊ သည်ပန်းခိုင်ထဲက အခုကြွေကျတဲ့ ပုလဲ လုံးကလေးတွေကိုလည်း အထူးသိမ်းထားစေလိုပါတယ်၊ ဒဏ်ရာရစဉ်က ခေါင်း တွင် ပန်ဆင်ထားတဲ့ လက္ခဏာပဲ”

အင်စပိတ်တော်။ ။ “မပျောက်ပျက်စေရပါဘူး”

၎င်းနောက် တရားခံ၏ဇနီး မလှငွေ တည်းခိုသော အိမ်သို့ သွားကြလေ ရာ တောအုပ်ဦးထွန်းဘ၏တပည့်များနှင့် တွေ့၍ စစ်ဆေးမေးမြန်း၏။ ၎င်းတို့ ဖလုံဘူတာတွင် ဆင်းသောအခါ ပစ္စည်းများကို ဦးထွန်းဘစီးသော ဒုတိယတွဲမှ ယူငင်ချစဉ်က တွဲထဲတွင် သေသူမိန်းမ ထိုင်နေသည်ကို မြင်ကြောင်း ထွက်ဆို ကြလေသည်။

ထိုက်။ ။ “ဘယ်လိုထိုင်နေသလဲ”

တပည့်။ ။ “ဟိုဘက်ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို နောက်ခိုင်းပြီး ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို လှည့်ထိုင်နေပါတယ်”

ထိုက်။ ။ “မင်းတို့ဆရာနှင့် စကားပြောသံ မကြားဘူးလား”

တပည့်။ ။ “တောအုပ်မင်းကတော့ ‘သွားတော့မယ်လို့’ နှုတ်ဆက်တယ်။

မိန်းမကတော့ စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘူး”
 ထိုက်။ ။ “ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်နေရာက ယူချသလဲ”
 တပည့်။ ။ “ဝင်ပေါက်ဝမှာ တင်ထားတဲ့နေရာကပဲ ဆွဲချကြတာပဲ”
 ထိုက်။ ။ “ဒါဖြင့် မင်းတို့ ဖလုံမှာဆင်းစဉ်က သည်မိန်းမ တွဲထဲမှာ
 အသက်ရှင်လျက်ရှိတယ် ဆိုချင်သလား”
 တစ်ယောက်သောတပည့်။ ။ “ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းတွေသယ်ပြီး ဘူတာ
 ထွက်ပေါက်ကို လှည့်လာတော့ တွဲပြတင်းပေါက်က ထွေလို့ တံတွေးထွေးသံ
 တောင် ကြားလိုက်ပါသေးတယ်”
 ထိုက်။ ။ “မင်းတို့ဆရာနဲ့ မင်းတို့ အတူတူ ထွက်လာကြသလား”
 တပည့်။ ။ “ကျွန်တော်တို့ဆရာက ရှေ့က၊ ကျွန်တော်တို့က နောက်က
 ပစ္စည်းတွေ သယ်ပိုးပြီး လိုက်လာကြတာပဲ”
 ထိုက်။ ။ “သည်တော့ မီးရထားထွက်သွားပလား”
 တပည့်။ ။ “မီးရထားထွက်လို့ ကျွန်တော်တို့က ဘူတာထွက်ပေါက်က
 လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သည်မိန်းမ ပြတင်းပေါက်မှာ ထိုင်နေတာကို ခေါင်းမှာ
 ပန်ထားတဲ့ ပန်းခိုင်ကလေးတောင်မှ မှတ်မိသေးတယ်”
 ထိုက်။ ။ “ဘယ်လိုကြောင့် မှတ်မိသလဲ”
 တပည့်။ ။ “သည်လိုပန်းမျိုး တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးလို့ ရွှေရောင်ပုတီးစေ့ကလေး
 တွေလိုလို အသွယ်သွယ်ကျပြီး သိပ်လှတာပဲ”
 ထိုက်။ ။ “ဘယ်လိုဘက်က ပန်ထားသလဲ”
 တပည့်။ ။ “သူက မီးရထားခေါင်းတွဲဘက်ကို နောက်ခိုင်းပြီးထိုင်တော့
 ညာဘက်ကပန်တယ် ဆိုရမှာပေါ့၊ ဆံထိုးကနေပြီး နားနောက်နားကို အသွယ်
 အသွယ်ကျနေတယ်”

ဤအချက်များမှာ တပည့်သုံးယောက်က တညီတညွတ်တည်း ထွက်ဆို
 လေသည်။

ထိုက်။ ။ “ဒါဖြင့် သည်မိန်းမကို မင်းတို့ဆရာ မသတ်ဘူးလို့ မင်းတို့
 စိတ်မှာ အယူရှိတယ်ပေါ့လေ”
 တပည့်များကလည်း။ ။ “ကျွန်တော်တို့စိတ်က အယူရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊
 ကျွန်တော်တို့ဆရာ မသတ်ကြောင်း အမှန်သိပါတယ်”
 ဦးထွန်းလှ။ ။ “ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း သူမဟုတ်တာတော့ မှန်ပါတယ်၊
 သို့ပေမဲ့ သူတို့က လက်အောက်လုပ်သား တပည့်တွေဖြစ်နေလို့ တရားခံပြု
 သက်သေအဖြစ်နဲ့ တရားဝင် မဝင် အရေးကြီးတယ်”

၎င်းနောက် ဖလုံဗိုလ်တဲတွင် သစ်တောအလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ စကား ပြောကြသော တောခေါင်းနှင့် တောကြပ် နှစ်ယောက်တို့ကလည်း ကရားခံသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ သူတို့အား စုံစမ်းမေးမြန်းရန် ကိစ္စများကို မေးမြန်း၍ ရေးမှတ် ပြီး မိုးမချုပ်မီ အချိန်ရှိခိုက် ဗိုလ်တဲပေါ်တွင် အလုပ်လုပ်နေကြောင်း အစစ်ခံကြ သည်။

ထိုက်။ ။ “သည်နေ့က အလုပ်လုပ်ရေးမှတ်တဲ့ စာရွက်နဲ့ ဖိုင်တွဲတွေ ဘယ်မှာလဲ၊ မင်းတို့ဆီမှာ ရှိသလား”

ဟု မေးသောအခါ တပည့်တစ်ယောက်က ရုံးကြိမ်တောင်းထဲမှ ယူ၍ ထုတ်ပေးရာ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် ဖတ်ကြည့်ပြီးလျှင် တောခေါင်းနှင့် တောကြပ်တို့အား ထိုနေ့က တောအုပ်နှင့် မည်သည့်အလုပ်အကြောင်းများကို ပြောကြကြောင်းကို တစ်ဖန်မေးမြန်း၏။ ၎င်းတို့ပြောသောအကြောင်းများနှင့် ဖလုံဗိုလ်တဲတွင် တောအုပ်လက်ရေးနှင့် ဒိုင်ယာရီ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် ရေး သားထားသောအကြောင်းအရာတို့မှာ ကိုက်နေကြောင်း တွေ့ရှိလေသည်။

ထိုက်။ ။ “ကြည့်စမ်းပါ အင်စပိတ်တော်မင်း၊ သည်ရေးထားတဲ့ ရီပို့တ်ဟာ တော်တော်လည်းရှည်တယ်၊ သေသေချာချာလည်း ရေးသားထားတယ်၊ ဒါကြောင့် အလုပ်ဝတ္တရား အတော်ကျေပွန်တဲ့ လူတစ်ယောက်သာ မဟုတ် သောက်စား မူးယစ်ပြီး လူတစ်ယောက်ကို သတ်လာလို့ စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတဲ့ လူမျိုး ရေးသားနိုင်စရာ မရှိဘူး၊ ဘယ်နှယ်သဘောရသလဲ”

အင်စပိတ်တော်။ ။ “သည်အချက်မျိုးကို ငဲ့ပြီး သည်လောက်ထင်ရှားတဲ့ အမှုမှာ တရားခံလွတ်ဖို့ တယ်ခဲယဉ်းတာပဲ။ ကျွန်တော်က တရားခံကို ကျ စေချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးထွန်းဘကိုလည်း ခင်မင်ပါတယ်၊ သို့ပေမဲ့”

ထိုက်။ ။ “ခင်ဗျားတို့မျက်စိမှာသာ တရားခံပေါ်မှာ အမှုထင်ရှားတယ် အယူရှိတာကိုး၊ ကိုင်း ဘူတာကို ပြန်ကြစို့၊ အခုလောက်ရှိလျှင် ထရော်လီ ရောက်လောက်ပါရောမယ်”

ဟု ပြော၍ တိုက်ကြီးဘူတာရုံသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

ရုံပိုင်က အလိုရှိကြောင်း မှာထားခဲ့သည်နှင့် ထရော်လီရထားကလေး မှာ တွန်းသော ကုလားနှစ်ယောက်နှင့် တကွအဆင်သင့် ဘူတာရုံရှေ့မီးရထား လမ်းပေါ်တွင် ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ကြလေ၏။ ၎င်းနောက် ရုံပိုင်နှင့် အင် စပိတ်တော်တို့အား ဖလုံမှ ထိုအချိန် ရထားနှင့် ပြန်လာခဲ့ပါမည်ဟု ပြော၍ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် တက်စီးလိုက်ပါသွားကြ လေ၏။

လမ်းတွင် စကားမပြောဘဲ ဦးသောင်းထိုက်သည် တွေ့သမျှအရာများကို ဂရုစိုက်၍ ကြည့်ရှုသွားလေ၏။ တစ်မိုင်အကွာလောက်တွင် မြေတူးကုလားများ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို တွေ့သောအခါ ထရော်လီကို ရပ်၍ ၎င်းတို့ကိုင်သောပေါက်ချွန်းများကို ယူငင်ကြည့်ခြင်း၊ မေးစမ်းခြင်းပြု၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့ကူလီခေါင်းထံမှ ဤကူလီလုပ်သားများသည် ယမန်နေ့နံနက်က တိုက်ကြီးဘူတာမှ စ၍ ဇလီဖားတုံးနှင့် သံလမ်း တွဲရိုက်ထားသော စို့ကောက်များကို အထူးခိုင်ခံ့စေရန်နှင့် ဇလီဖားတုံးကြားထဲတွင် ပွနေသော ကျောက်ခဲများကို သိပ်သည်းကျပ်တည်းအောင် ရိုက်သွင်းကြကြောင်း ပြောပြလေသည်။ ဤလူများ အနက် မြန်မာတစ်ယောက်မှ မရောယှက်ဘဲ မြေတူးကုလားချည်းသာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ၎င်းနောက် ဆက်လက်လိုက်ပါသွားရာ ဖလုံဘူတာသို့ မီးရထားမဆိုက်မီ ငါးမိနစ်သာသာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ထရော်လီ ရောက်သွား၏။

ဘူတာတံခါး လက်မှတ်စစ်ကို မေးမြန်းသောအခါ မနေ့က ရထားတွင် တောအုပ်လိုက်ပါလာကြောင်း၊ ကောင်းစွာမှတ်မိကြောင်း၊ ဦးထွန်းဘက ရှေ့က၊ တပည့်များက နောက်က ပစ္စည်းများကို သယ်ပိုးထွက်သွားကြကြောင်း၊ သို့သော် လက်မှတ်ကို ဂရုစိုက်သိမ်းနေရသဖြင့် နောက်ဆုံးတွဲက မိန်းမကို သတိမထားမိကြောင်း ပြောပြလေသည်။

များမကြာမီ ရထားဆိုက်လာသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂါတ်ဗိုလ်တွဲရှေ့တွင် ကပ်လျက်ရှိသော ဒုတိယတွဲထဲသို့ တက်၍ လိုက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုက်။ ။ “မောင်ထွန်းဘ မသတ်တာတော့ မှန်တယ်၊ သို့သော် သူ မလုပ်ဘယ်သူလုပ်မလဲဆိုတာ သိဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ဟု ပြောပြီးနောက် ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် လမ်း၏လက်ဝဲဘက်ဘေးကိုသာ အထူးဂရုပြု၍ လိုက်လာလေသည်။

(လက်ဝဲဘက်ဆိုသည်မှာ မီးရထားစီးသည့်အခါ ခေါင်းတွဲကို မျက်နှာမူ၍ မိမိလက်ဝဲဘက်ကို ဆိုလိုသည်)

တိုက်ကြီးဘူတာသို့ မီးရထားဝင်သောအခါ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် ပြတင်းမှ ဦးခေါင်းပြု၍ ဂရုစိုက်ကြည့်ရှုရာ ဘေးလမ်းခွဲပေါ်ရှိ ယခင်ဒုတိယတွဲနှင့် ကျွဲ နွားတင်သော တွဲကို မြင်သောအခါ အတော်ကျေနပ်သည့် လက္ခဏာနှင့် ခေါင်းညိတ်သေး၏။ ၎င်းနောက် ရုံပိုင်နှင့် အင်စပိတ်တော်တို့ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် စောင့်နေသည်ကို မြင်သည်နှင့် ရထားရပ်လျှင် ရပ်ချင်း ၎င်းတို့ရှိရာသို့ သွားလေသည်။

ထိုက်။ ။ “ခင်ဗျားပြောတယ်၊ မနေ့က သည်ရထားဝင်တဲ့အချိန်မှာ ကောက်ရိုးပုံ မီးလောင်နေတယ်လို့”

ရုံပိုင်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ သိပ်အလုပ်များတာပဲ၊ ဟို ကျွဲတွဲ ကို မီးကူးမှာစိုးလေတော့ အထဲကကျွဲတွေလည်း ဗရတ်သုတ်ခဖြစ်နေလို့ တွဲကို အထက်နားတွန်းပြီး ထိုးထားရတယ်”

ထိုက်။ ။ “ဒါဖြင့် မနေ့က သည်ရထားဝင်လာတော့ သည်ကျွဲတွဲဟာ သည်နေရာမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

ရုံပိုင်။ ။ “ဟို လမ်းကွေ့နားမှာ သွားရပ်ထားပါတယ်”

ထိုက်။ ။ “ဒါဖြင့် ကောက်ရိုးပုံမီးလောင်တာကို တွဲထဲကလူတွေ မြင်မှာပေါ့”

ရုံပိုင်။ ။ “ကောက်ရိုးမီးဆိုတော့ မီးခိုးတွေနဲ့မို့ မြင်ကြမှာပေါ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်က လူတွေဆိုတာတော့ အားလုံး ဟိုမှာချည်း မျက်စိစိုက်နေကြတာပဲ၊ မီးရထားဝင်လို့ ရှေ့ရောက်တော့မှ တင်ဖို့ ချဖို့ သူတို့ပစ္စည်းတွေကို ဂရုစိုက်နိုင်တော့တယ်”

ထိုက်။ ။ “ကောင်းပါပြီ၊ အဲသည်တွဲကို တစ်ခါကြည့်ပါရစေဦး၊ အင်စပိတ်တော်မင်းလည်း တစ်ဆိတ်လောက် လိုက်ခဲ့ပါ”

[၅] ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက်

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် အနီးသို့ရောက်သောအခါ နံဘေးရှိ အထစ်ကလေးများကို နင်း၍ ကာထားသောတန်းများကို ဆွဲငင်ပြီးလျှင် ကျွဲတွဲပေါ်သို့ တက်လေ၏။ အတွင်းရှိ ကျွဲများကို တစ်ကောင်စီကြည့်ရှုပြီးနောက်

ထိုက်။ ။ “ကိုင်း ဟောသည်တွဲထဲမှာ မသန်းမြကို သတ်တဲ့ လက်သည်တော့ တွေ့နေပြီ”

ဟု ကျွဲတွဲပေါ်မှ ရုတ်တရက် ခုန်ဆင်းလျက် ပြောသောအခါ ရုံပိုင်လန့်ပြီး ပြန်ပြေးမည် ပြု၏။ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် ရုံပိုင်လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီးလျှင်-

“နေပါဦးဗျာ၊ သည်လောက်လည်း မကြောက်ပါနဲ့၊ အင်စပိတ်တော်မင်းတစ်ယောက်လုံး ရှိသားပဲ၊ သူ ဖမ်းလိမ့်မပေါ့။ ဘယ်နှယ်လဲ အင်စပိတ်တော်မင်း လက်ထိတ်သာ ပြင်ပေတော့”

ဟု ပြောသောအခါ အင်စပိတ်တော်မှာ မျက်နှာများ မည်းသွားပြီးလျှင်-

“ကျွန်တော့်မှာ လက်ထိတ်မပါဘူး၊ အမှုထမ်းဆီမှာ ရှိပါလိမ့်မယ်၊ သူတို့ကို သွားခေါ်ပါဦးမယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ပြေးမည်ပြုလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်က-

“မလိုပါဘူးဗျ၊ နေပါဦး” ဟု ပြောသော်လည်း

“ဟာ ကျွန်တော်တို့ချည်း ဘာဖြစ်မလဲ၊ ပုလိပ်နှစ်ယောက် သုံးယောက် ခေါ်မှ ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြန်ပြော၍ စကားမဆုံးမီ သုတ်ခြေတင်သွားလေရာ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်က နောက်က ပြေးလိုက်၍-

“လာပါ တရားခံက လူမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွဲပါ” ဟု ပြောတော့မှ

“အို ဘယ့်နှယ်ကျဲလဲ၊ အထူး၊ ကျွန်တော်က သတ်တဲ့သူ ကျွဲတွဲထဲမှာ ပုန်းနေသလားလို့ ပြောပါဦး”

ဟု ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် လှည့်ပြန်လာလေ၏။

ထိုက်။ ။ “ပထမအလုပ်၊ ဟောသည်တန်းကျိုးနေတဲ့ အပေါက်ကို သတိထားကြည့်ပါ၊ ကျွဲခေါင်း ဝင်နိုင် မဝင်နိုင် ဘယ့်နှယ်လဲ”

ဟု ပြောလျက် ကျွဲတင်သော တွဲအပေါ်ဘက်တွင် လုံအောင်မကာဘဲ ခပ်ကျဲကျဲရိုက်ထားသော သစ်သားတန်းများအနက် တစ်ချောင်းကျိုးနေသည့် နေရာကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလေ၏။

“ဒုတိယအလုပ်၊ ခင်ဗျား ပိုတာကုလား၊ နွားမွေးတယ်ဆိုလျှင် ကျွဲလည်း ကိုင်တတ်မှာပဲ၊ ခေါ်စမ်းပါ၊ တွဲထဲက ကျွဲတစ်ကောင်ကိုလည်း အောက်ချနိုင်အောင် စီမံစမ်းပါ”

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်ပြောသည့်အတိုင်း စီမံ၍ အလိုရှိသော ကျွဲအောက်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကျွဲမှာ ခေါင်းတစ်ဖက် ငဲ့စောင်း ငဲ့စောင်းနှင့် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုက်။ ။ “သတိထား အနားသိပ်မကပ်ကြနဲ့၊ ကျွဲက ချိုတစ်ဖက် နာနေတယ်၊ မသိနိုင်ဘူး ခတ်ချင်ခတ်လိုက်မှာ၊ ပိုတာသာ ကိုင်ထားပစေ ကျုပ်ပြောပြမယ်”

ဟု ပြော၍ အိတ်ထဲမှ စက္ကူထုပ်တစ်ခုကို ဖြန့်ပြီးလျှင်-

“ဟောသည် ရွှေရောင် ဖန်ကွဲမှုန့်ကလေးတွေက ဦးစွာ ဟောဟို ဒုတိယတွဲအတက်အဆင်း နင်းခုံပေါ် နောက်ကျကျနေရောက် ရတယ်။ သည်လို ဟာမျိုးကို မိန်းမများသာ သုံးတတ်တယ်။ အကြောင်းအဆက် တစ်ခုခု ရှိချင် ရှိမယ် အောက်မေ့လို့ သိမ်းယူထားတဲ့အတိုင်း သည်ဖန်ကွဲကလေးမျိုး အစအန ကလေးများကို အလောင်းမှာတွေ့တဲ့ ဒဏ်ရာနှုတ်ခမ်းမှာ တွေ့ရှိပြန်တော့”

myanmar.com

တချို့ကို ဇာဂနာနဲ့ ကောက်ပြီး ဟောသည်စက္ကနဲ့ ထုပ်ထားတယ်”

ဟု ဒုတိယစက္ကထုပ်ကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်၍ ဖြေပြပြန်၏။

“ဒီရွှေရောင် ပုလဲလုံးကလေးအသွယ်သွယ်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ပန်းခိုင်ကလေးကို တွေ့တဲ့အခါ ဆက်စပ်ပြီးကြည့်လျှင် သည်မိန်းမမှာ ဒဏ်ရာရစဉ်က ခေါင်းတွင် သည်ပန်းပန်လျက် ငုံ့နေသည်ကို သိနိုင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဦးထွန်းဘရဲ့တပည့်တစ်ယောက် မြင်လိုက်စဉ်က ဒီပန်းခိုင်ဟာ နားနောက်တွင် အသွယ်သွယ်ကျနေတယ်ပြောတယ်။ ပျော့ပျောင်းသော ပုလဲသွယ်ကလေးများဖြစ်တဲ့အတွက် ဒဏ်ရာထိသောအခါ ပုလဲလုံးကလေးများပါ ကြေကွဲပြီး ဒဏ်ရာနှုတ်ခမ်းမှာ တင်နေတယ်။ ဒီအခါမှာ မိန်းမက ငုံ့လိုဖြစ်စေ၊ ကုန်းလိုဖြစ်စေ နေဟန်တူတယ်။ ဒီပြင်တစ်ချက်ကလည်း ပုလဲလုံးအကြေကလေးများကို နင်းခုံပေါ်မှာတွေ့ပုံကို ထောက်ထားတော့ အပြင်ဘက်သို့ ခေါင်းပြုထွက်နေတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဒါကြောင့် ထိုးသတ်သူဟာ ရထားအတွင်း ဘက်က မဟုတ်ဘဲ အပြင်ဘက်မှနေပြီး ပြုလုပ်တယ်ဆိုရမယ်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့ လက်နက်ကို တွေးဆကြည့်လိုက်တော့ မြေတူးကုလားများကိုင်တဲ့ပေါက်ချွန်းနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော်လည်း ပေါက်ချွန်းမှာ တိတိရိရိလုံး၍ ချောမွေ့စွာရှိနေတယ်။ ဒဏ်ရာဟာကတော့ တိတိရိရိမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မြေတူးကုလားများသုံးတဲ့ ပေါက်တူးမဟုတ်နိုင်ကြောင်း သိရတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဖလုံမှ ပြန်လာလို့ တိုက်ကြီးဘူတာအဝင်တွင် ကျွဲတွဲကို မြင်တော့ ကျွဲချိုနှင့် ဒဏ်ရာနှုတ်ခမ်းကို နှိုင်းချိန်ကြည့်မိတယ်။ သို့သော် ထိုကျွဲတွဲဟာ ထိုစဉ်က ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်လို့ မသိရသေးဘူး။ ဒါကြောင့် ရုံပိုင်ထံမှ ကောက်ရိုးမီးအတွက် ကြောင့် ကျွဲတွဲကို မီးရထားလမ်းကွေ့နားသို့ တွန်းရွှေ့ထားကြောင်း စုံစမ်းတော့မှ သိရတယ်။ ကျွန်တော် ကောက်နုတ်ချက်ထုတ်တာက ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ မီးရထား တိုက်ကြီးဘူတာကို ဝင်လာရော၊ သေသူ မသန်းမြက မီးကို ထိုင်ကြည့်ရာမှ အားမရလို့ တံခါးပြတင်းပေါက်မှ ကိုယ်လုံးထွက်ပြီး ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်ရော၊ ကွေ့ဖြစ်လို့ ကျွဲတွဲကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက မမြင်မိဘူး။ သည်တော့ လန်ဖျပ်နေတဲ့ ကျွဲတစ်ကောင်က တန်းကျိုးနေသောအပေါက်မှ ခေါင်းပြုပြီး ထွက်နေပါလေရော၊ အရှိန်နဲ့ ဝင်လာတဲ့ ရထားပေါ်မှာ မသန်းမြရဲ့နားထင်ကို စူးဝင်ပါလေရော၊ မသန်းမြမှာ လက်ဝဲဘက်နားထင်နှင့် ပါးကို တံခါးပြတင်းပေါက်ပေါင်နှင့် ဆောင့်မိပါရော၊ သည်တော့မှ ကျွတ်ထွက်ပြီး နောက်ပြန်လဲကျပါလေရော။ ဒါကြောင့် ကျွဲရဲ့ညာဘက်ချိုမှာလည်း နာကျင်ပြီး စောင်းကန်းစောင်းကန်းဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ သက်သေခံထင်ရှားအောင် ပြဦးမယ်”

ဟု ပိုတာကုလားအား ကျွဲ၏ညာဘက်ချိုကို ကိုင်၍ အလှုပ်ခိုင်းရာ နဲ့ နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ ကျွဲသည် နာကျင်သဖြင့် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လေရာ အင်စပိတ်တော်လည်း ပြေးပေါက်ရှာပြန်လေ၏။ ဒေါက်တာ သောင်းထိုက်သည် အင်စပိတ်တော်အား လက်မောင်းကို ဆွဲ၍-

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားအရေးကြီးတဲ့လူပါ။ သည်မှာ မှန်ဘီလူးနဲ့ သေသေ ချာချာကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကျုပ်ကတော့ ချိုမှာ လက်လက်မြင်ကတည်းက ရွှေ ပုလဲလုံးကွဲစကလေးတွေ သွေးစေးနဲ့ကပ်နေတယ်လို့ သိပြီးပါပြီ၊ မကြောက်ပါနဲ့ ကျွဲကို ကျုပ်တို့လည်း ကိုင်ထားပါ့မယ်၊ အခုတော့ ဘာမျှမလုပ်ပါဘူး၊ ခုတင် ကတော့ နဲ့နေတဲ့ချိုကို ကိုင်လှုပ်လို့ပါ၊ ကြည့်သာ ကြည့်ပါ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကြောက်ဆုတ်ကြောက်ဆုတ်နှင့် ကြည့်လေ၏။ ဒေါက် တာသောင်းထိုက်က

“ဘာမြင်သလဲ” ဟု မေးသောအခါ-

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း သွေးစေးနဲ့ ရွှေရောင်ဖန်ကွဲစ ကလေးတွေ ကပ်နေပါတယ်”

ထိုက်။ ။ “သည့်ပင် ဘာမြင်သေးသလဲ၊ သေသေချာချာကြည့်ပါဦး” အင်စပိတ်တော်။ ။ “ဟို ဟို ဆံပင်မွေးအပြတ်ကလေးတွေလည်း မြင်ပါ တယ်”

ထိုက်။ ။ (အိတ်ထဲမှ စက္ကူအထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို ဖြေပြလျက်) “ဟောသည်ဆံပင်နဲ့ ဟိုဆံပင်နဲ့ တူရဲ့လား၊ သည်ဆံပင်က မသန်းမြခေါင်းမှ ဒဏ်ရာက နုတ်ယူလာတာပဲ”

အင်စပိတ်တော်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ တူပါတယ်၊ သေချာလှပါပြီ၊ တော်ပါတော့”

ထိုက်။ ။ “ချိုအဖျားမှာ ခေါင်းခွံရိုးနဲ့ ခြစ်မိတဲ့ ပွန်းရာကလေးများလည်း တွေ့ပါလိမ့်ဦးမယ်၊ ထပ်ပြီးကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘာများတွေ့သေးသလဲ”

အင်စပိတ်တော်။ ။ “ပြည်လိုလို ဖြူဖြူအဖတ်ကလေးတွေ ခြောက်နေတာ တွေ့တယ်”

ထိုက်။ ။ “အဲဒါက ဦးနှောက်တွေပဲ”

ဟု ပြောသောအခါ အင်စပိတ်တော်ကြီးမှာ လက်က ကိုင်ထားသော မှန်ဘီလူးကို ပစ်ချလျက် ကြက်သီးမွေးညင်းထပြီးလျှင် တံတွေးတပျစ်ပျစ်နှင့် အော့ချင် အန်ချင် ရှိလာလေ၏။

ဤအကြောင်းများကို အင်စပိတ်တော်အား သေချာစွာ ရေးသားမှတ်ယူ စေပြီးနောက် ဒုတိယတွဲ ပြတင်းပေါက် လက်ဝဲဘက်နှုတ်ခမ်းတွင်လည်း

www.dhammadownload.com

မသန်းမြ၏ပါးနှင့် ဆောင့်မိစဉ်က ကပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သော အလှူရည်နှင့် ပေါင်ဒါ အစအနတို့ကို ပြလေ၏။

(ထိုနေရာမှာ ရထားတွဲအတွင်းမှ ကြည့်သော် လက်ဝဲဘက်ဖြစ်ကြောင်းကို ဆိုလိုသည်)

ဤအခြင်းအရာ အလုံးစုံတို့ကို အံ့အားသင့်စွာနှင့် ကြည့်နေသော အထက်တန်းရှေ့နေကြီး ဦးထွန်းလှက-

“အောင်မယ်လေး ဒေါက်တာဦးသောင်းထိုက်၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ညီ အပေါ်မှာ အပြစ်မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုကျေးဇူး ဆပ်ရမလဲ၊ ခင်ဗျားကျေးဇူးကို ဆပ်လို့ မကုန်နိုင်ပါဘူး။”

စသည်ဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အံ့ဩချီးမွမ်းခြင်း လက္ခဏာဖြင့် ဒေါက်တာသောင်းထိုက်၏လက်ကို အကြိမ်ကြိမ်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။

ထိုက်။ ။ “ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်နေလို့ မပြီးသေးပါဘူး၊ အချုပ်ခံ နေရတဲ့ ခင်ဗျားညီကို ယခုချက်ချင်း အာမခံရဖို့က အရေးကြီးပါတယ်”

အင်စပိတ်တော်မင်းသည် ရှက်သလို ကြောက်သလိုရှိနေရာမှ အထင် မှား၍ ပြောမိသမျှကို နောင်တရ အားနာသည့်မျက်နှာထားဖြင့်-

“အို သည်အတွက်တော့ ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါ၊ ယခုချက်ချင်း အစီရင်ခံစာတင်ပြီး အာမခံရစေပါမယ်”

လှ။ ။ “အောင်မယ်လေး မောင်မင်းကြီးသားရယ်၊ လုပ်စမ်းပါ မြန်မြန်ကြီး လာ ဂါတ်ကို သွားကြစို့” ဟု ဆွဲခေါ်လေ၏။

ထိုနေ့ညနေ ဂါတ်တွင် တောအုပ်မင်းဦးထွန်းဘ အချုပ်မှ လွတ်လာ သောအခါ ၎င်း၏ဇနီးမလှငွေမှာ လင်ဖြစ်သူ ဦးထွန်းဘ၏မျက်နှာကို ကြည့်

လျက် ရင်ထုမနာဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရတိုင်း သနားမိကြလေသည်။

၎င်းနောက် များမကြာမီ တရားရက်ချိန်းစေ့သောနေ့တွင် ဤအမှု၌ သေသူ ‘ဂိတာသန်းသန်း’ ခေါ် မသန်းမြမှာ မတော်တဆ ထိခိုက်၍ သေဆုံး ကြောင်း တရားခံဦးထွန်းဘအပေါ်တွင် လုံးဝအပြစ်မရှိ၊ မှားယွင်းမှုဖြစ်ကြောင်း စီရင်ချက် ချလေသတည်း။ ။

ရွှေသွား

[၁] တရားခွင်

မြန်မာပြည်တွင် ရေနစ်၍သေသော အလောင်းများမှာ မကြာခဏ တွေ့ရှိရလေသည်။ ဤသို့သောအလောင်းများကို တွေ့ရှိသောအခါ ပုလိပ်ဘက်ဆိုင်ရာက အရေးယူ စုံစမ်းရလေသည်။ သင်္ကာမကင်းသောအကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ရှိခဲ့သော် ရုံးတော်သို့ တင်သွင်းအစီရင်ခံရလေသည်။ ထိုအမှုမျိုးအနက် တစ်မှုမှာ မကြာမီက ရန်ကုန်မြို့ ပုလိပ်ရုံးသစ်ကြီးအတွင်း တရားခွင်တွင် စစ်ဆေးနေပုံမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်ရာရှေ့နေများနှင့် သက်သေများစုံ၍ ၁၁ နာရီခွဲအချိန် ကျရောက်သကာလ တရားသူကြီးသည် တရားခွင်ပေါ်သို့ တက်၍ ထိုင်သောအခါ စကားပြောသူများ ရပ်စဲ၍ အခန်းတွင်းရှိ လူများအားလုံးတို့သည် ထ၍ အရိအသေပြုပြီးနောက် ရှေ့ဖတ်စာရေးကြီးက တရားသူကြီးရှေ့တွင် အမှုတွဲကို တင်ပြလျက် အနည်းငယ်ဖတ်ရှု၍ ပထမသက်သေကို ထုံးစံအတိုင်း ကျိမ်းကျိန်စာတိုက်၍ မေးမြန်းပြီး-

တရားသူကြီး။ ။ “မောင်မင်းနာမည်”

ရှေ့ဖတ်စာရေးက ဆက်၍-

“နာမည် ဘယ်သူလဲ၊ နာမည် နာမည်၊ ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်နှယ့်ခေါ်သလဲ မြန်မြန်ပြောလေ”

ဝရန်တာပတ်လည်ကာထားသည့် ဝက်ခြံကလေးအတွင်း သက်သေခံသောနေရာတွင် ရပ်လျက် လက်အုပ်ချီနေသော ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီစုတ်နှင့် တော

သားအဘိုးကြီးတစ်ယောက်သည် အလွန်တရာခံညားကြီးကျယ်သော စားပွဲ
ကုလားထိုင်၊ ဓာတ်မီး၊ ပန်ကာ စသည့် ရုံးအခမ်းအနားအရှိန်၊ မင်း၏ဘုန်းရှိန်
များကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် မော်၍မျှ မကြည့်ဝံ့ဘဲ ‘ရာဇဂိုဏ်း လွတ်အောင် ငါ
ဘယ်လိုဖြေရပါမလဲ’ ဟု တွေးတောနေဟန်မှ ရှေ့ဖတ်စာရေးကြီးက-

“မြန်မြန်ပြောလေ” ဟု ငေါက်လိုက်သောအခါ-

“ရွှေ... ရွှေ... ရွှေမိုးပါ”

ရှေ့ဖတ်က ဆက်၍-

“နာမည် ငရွှေမိုး၊ ကောင်းပြီ အသက် ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

သက်သေ။ ။ “ခွန် ခွန် ခုနှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်”

စသည်ဖြင့် မေးရိုးမေးစဉ် မေးဖြေပြီးသကာလ-

တရားသူကြီး။ ။ “ဘာသိသလဲ”

ရှေ့ဖတ်။ ။ “သည်အမှုမှာ ခင်ဗျား ဘာသိသလဲတဲ့၊ မေးတာကို ပြော
မှန်မှန် ပြော၊ အပိုမပါစေနဲ့”

သက်သေ။ ။ “အလောင်းတစ်လောင်း တွေ့တာပဲ၊ ဘယ်သူ့အလောင်းလဲ
တော့ မသိဘူး”

တရားသူကြီး။ ။ “ဟုတ်ပြီ၊ တွေ့တာတော့ ဘယ်သူ့အလောင်းရယ်လို့
ခင်ဗျားသိရမယ် မဆိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုသွားလို့ ဘယ်လိုတွေ့ပုံလဲ
ပြောစမ်းပါ”

သက်သေ။ ။ “ကျွန်တော်မျိုး မနက်စောစော ကန်စွန်းရွက်ခူးရအောင် ရွာ
ပြင်က အိုင်ကိုသွားတော့ အိုင်နှုတ်ခမ်းမှာ နောက်ပိတ်ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို မြင်
တယ်”

တရားသူကြီး။ ။ “နေပါဦး ရွာက ဘယ်ဘက်ကိုထွက်လို့ အိုင်က ဘယ်မှာ
လဲ”

သက်သေ။ ။ “ကန်ဘဲရွာနဲ့ဆိုတော့ နေပါဦး၊ အရှေ့လား အနောက်လား
မသိဘူး၊ တောင်လား မြောက်လားတော့ မသိဘူး”

တရားသူကြီး။ ။ “ခင်ဗျားဟာက ဘာပဲ သိသလဲ”

သက်သေ။ ။ “ရွာထဲကထွက်လာတော့ ကန်သင်းရိုးလျှောက်ရင်း ထမင်း
စားတဲ့လက်ဘက်က တောင်ပို့နှစ်လုံး၊ နောက် ဝါးနှစ်ရိုက်လောက်သွားတော့
ဟိုဘက် ကြခတ်ရုံနားက အုတ်ကျင်းဟောင်းဟာပေါ့၊ လူတိုင်း သိတာပဲ”

တရားသူကြီး။ ။ “အင်း လူတိုင်းသိလို့ ကျုပ်မသိရင် ထားပါတော့လေ၊
ကဲ ရှေ့လျှောက်သာ ပြောပါတော့”

သက်သေ။ ။ “အနားရောက်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ သည့်ပြင်တစ်ဖက်က ရေထဲမှာ ခုံနဲ့ ခွာကလေးတင် ဗေဒါပင်နဲ့ ကန်စွန်းပင်တွေကြားထဲမှာ မြင်ရ တယ်။ သို့ပေမဲ့ ကျုပ်တို့ဆင်းရဲသားမှာ နောက်ပိတ်ဖိနပ်နဲ့ မတန်ဘူး။ ကိုယ့် ကန်စွန်းရွက်ကိုသာ မြန်မြန်ခူးပြီး မြေးကလေးများ ဈေးမိ ရောင်းခိုင်းနိုင်မှ ဆန်ဖိုးကလေး နည်းနည်းကျဉ်းကျဉ်းရတာဗျာ”

တရားသူကြီး။ ။ “အဘိုးကြီး မေးတာမပြောဘဲနဲ့ ဘာတွေလျှောက်ပြော နေသလဲ ဆိုင်တာသာပြောပါ”

သက်သေ။ ။ “အေးလေ၊ အဖြစ်ကသာ ပြောတာပါ။ နို့ပေမဲ့ ချက်ချင်း စဉ်းစားမိပြန်တယ်။ သည်ဖိနပ် သည်လိုပေါ်နေပုံဟာ ဧကန္တ ဖိနပ်ထဲမှာ တစ်ခုခု တော့ရှိမှာပဲလို့ တောင်ဝှေးနဲ့ ဗေဒါပင်တွေကို ရှုံလိုက်တော့ အောက်မှာ လား လား ထင်တဲ့အတိုင်း ဖိနပ်ထဲမှာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း စွပ်လျက်သားကိုးဗျ။ ဒါတင်မကသေးဘူး။ ခြေနှစ်ချောင်းအောက်က လူကောင်လည်း ရှိဦးမှာပဲလို့ အတွေးပေါက်ပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ အောက်လျှောက် တောင်ဝှေးနဲ့ ထိုးတော့ လူ မှန်းတော့သိရဲ့ ညွှန်နှစ် ရွံ့နှစ်တွေ ထိုးမိလို့ ရေနောက်တာနဲ့ ကောင်းကောင်း မမြင်ရဘူး။ တစ်ယောက်တည်းဆွဲလည်း မတင်ဝံ့ဘူး။ နိုင်မှာလည်း မဟုတ် ဘူး။ ဒါနဲ့ နွားကျောင်းသားကြွက်နီလာတော့ ဟဲ့ ငါ့ ကန်စွန်းရွက် ကူ ခူး ပေးစမ်းပါ။ သည်လို သည်လိုပဲ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ဒါကို ရွာလူကြီး သွားတိုင်မှ ဖြစ်မယ် ပြောတော့ ကန်စွန်းရွက်တော့ ကူခူးပါ့မယ်တဲ့။ ရွာလူကြီး အိမ်တော့ မလိုက်ချင်ဘူးတဲ့။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အမှုတစ်ခုဖြစ်ရင် တယ် အညှဉ်းခံရတယ် ပြောကြတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ သူ့ကို ချောမော့ခေါ်လာပြီး ရွာ လူကြီးကို တိုင်တာပဲ”

တရားသူကြီး။ ။ “ခင်ဗျားသိတာ ဒါပဲလား”

သက်သေ။ ။ “သည်မျှ ကရိုးလား၊ ရွာထဲက ယောက်ျားသုံးလေးယောက်နဲ့ ကျုပ်တို့သွားပြီး ရေထဲက ဆွဲထုတ် ကုန်းပေါ်ရောက်အောင်တင်၊ တစ်ခါ ရွာ ပြန်ပြီး ပုခက်ငှား၊ ဘယ်သူမှ ပေးမယ့်သူ မရှိဘူး။ သူကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်လာ ပြီး ဒဏ်တပ်မယ်ဆိုမှ ရတယ်။ တစ်ခါ ပြန်သွားပြီး ရွာပြင်က ဇရပ်ပေါ်တင်၊ သက်ရွယ်ကြီးမှ လူသေ ထမ်းလား ပိုးလား လုပ်ရတာ ရွာလူကြီးက ပိုက်ဆံ ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ ခုထက်ထိ တစ်ပြားမှ မရသေးပေါင်ဗျာ”

ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် မျက်နှာကို မဲ့ရွဲ၍ ပြောလေ၏။

ဤစကားအဆုံး၌ ဆက်လက်မေးစစ်ခြင်း မရှိဘဲ ဒုတိယသက်သေကို ခေါ်လေ၏။ အဘိုးကြီး၏စိတ်ထဲ၌ ရွာလူကြီးထက်ကြီးတဲ့ မင်းစိုးတစ်ယောက်

အား ကိုယ့်နစ်နာချက်ကို ပြောရလျှင် ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ “ပေးစေ” လို့ အမိန့်ချမှားပဲဟု မျှော်လင့်ခဲ့၏။ သို့သော် တရားသူကြီးလုပ်သူက တစ်စုံတစ်ရာ အရေးမယူသဖြင့် စိတ်အားလျော့စွာနှင့် သက်သေစင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။

ဒုတိယသက်သေ နွားကျောင်းသားကြွက်နီနှင့် တတိယသက်သေ ရွာလူကြီးတို့ကို စစ်ဆေးရာ ပထမသက်သေပြော၍ သိရကြောင်းနှင့် အလောင်း နေပုံ အစခပ်သိမ်းမှာ ပထမအဘိုးကြီးထွက်သည့်အတိုင်း ထွက်ဆိုကြ၏။ ရွာ လူကြီးက ဆိုင်ရာပုလိပ်ကို တိုင်တန်းကြောင်း၊ အစစ်ခံကြလေသည်။

စတုတ္ထသက်သေ ရာဇဝတ်အုပ်က အစစ်ခံသည်မှာ အလောင်းတွေ့ သောနေရာကို မိမိကိုယ်တိုင် သွားရောက်ကြည့်ရှုကြောင်း၊ သေသူသည် တစ်ဦး တစ်ယောက်နှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွား၍ တွန်းထိုးခြင်းခံရသည့် လက္ခဏာ တစ်စုံ တစ်ရာမရှိကြောင်း၊ အနီးတစ်ဝိုက် မြက်ပေါ်တွင် နင်းထားသော ခြေရာများ မှာ ရွာလူကြီးနှင့် ရွာသားများအလောင်းကို သယ်ယူစဉ်က လျှောက်သွားကြ သောခြေရာများသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုတင်ပြသော သက်သေခံပစ္စည်းများမှာ သေသူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ တွေ့ရှိကြောင်း၊ ၎င်းအနက် စာတစ်စောင်မှာ စာအိတ်ပေါ်တွင် ကြည့်မြင်တိုင် ကျွန်းတောကွက်သစ်လမ်း အိမ်နံပါတ် ၄၂၂ ဦးဘိုးသန့်ဟု ပါရှိ၍ သေသူ၏အမည်မှာ ဦးဘိုးသန့်ဟု တွေးထင်မိကြောင်း၊ အတွင်းရှိ စာရွက်ထိပ်ပေါ်တွင် ‘ဦးဘိုးခန့် နံပါတ် ၇၂၃၊ ပန်းဆိုးတန်း၊ ရန်ကုန်မြို့’ ဟု ပုံနှိပ်ထားလျက် အောက်တွင် ‘ဘိုးခန့်’ ဟု လက်မှတ်ရေးထိုး ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သေသူနှင့် စာပေးသူမှာ နာမည်ချင်းဆင်ပုံကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ညီအစ်ကိုတော်ဟန်တူသည် အထင်နှင့် ဦးဘိုးခန့်အား အလောင်းကို လာရောက်ကြည့်ရှုရန် ချက်ချင်းပင် အကြောင်းကြားလိုက် ကြောင်း၊ ဦးဘိုးခန့်က မိမိ၏ညီဖြစ်ကြောင်း လာရောက်ပြောဆိုသွားကြောင်း။ တရားသူကြီး။ ။ “အလောင်းတွေ့တဲ့ရေအိုင်မှာ ဘယ်လောက်နက်တယ် ဆိုတာ သိသလား။”

ရာဇဝတ်အုပ်။ ။ “ရေအိုင်လို့သာ ခေါ်ရပါတယ်၊ စင်စစ်အားဖြင့် နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာက အုတ်ဖုတ်ဖို့ မြေတူးတဲ့ကန်ဖြစ်ပါတယ်၊ အနက်မှာ တညီ တညာတည်း လေးပေသာသာထက် မပိုပါ။”

တရားသူကြီး။ ။ “သည်ထက်နက်တဲ့နေရာ မရှိတူးပေါ့၊ ကောင်းပြီ အလောင်း တွေ့တဲ့နေရာ ဘယ်လောက်နက်သလဲ။”

ရာဇဝတ်အုပ်။ ။ “ရွာလူကြီးပြတဲ့အတိုင်းမှာ ကမ်းနဖူးမှာ ခြေတင်ပြီး ခေါင်းစောက်ထိုးကျနေပါတယ်၊ ကမ်းစပ်မှာတော့ ပြေပြေကလေးပါပဲ၊ ငါးပေ

ကွာလောက်ကျမှ သုံးပေခွဲလောက် နက်ပါတယ်”

တရားသူကြီး။ ။ “အုတ်ကျင်းဆိုလျှင် သည်လောက်ပြေနိုင်သလား”

ရာဇဝတ်အုပ်။ ။ “အုတ်ကျင်းဆိုသော်လည်း နှစ်ကြာလို့ ကန်စွန်းပင် ကနဖော့ပင်များကို ရွာကလူများ ခူးခူးရောင်းကြတာနဲ့ အထူးသဖြင့် အခု အလောင်းတွေ တွဲနေရာမှာ အဆင်းအတက်တော့ အတော်ပဲ ပြေနေပါတယ်”

တရားသူကြီး။ ။ “ဒါဖြင့် သည်ရေအိုင်ထဲကို လူကြီးတစ်ယောက်ယောက် မတော်တဆကျသွားခဲ့လို့ ရေမကူးတတ်သည့်တိုင်အောင် ရေနစ် သေနိုင်ဖွယ်ရာ အကြောင်းမရှိဘူးလို့ ဆိုနိုင်သလား”

ရာဇဝတ်အုပ်။ ။ “သောက်စားမူးယစ်ခြင်း မဖြစ်ခဲ့သော် လည်းကောင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံသူမဟုတ်ခဲ့သော် လည်းကောင်း သေနိုင်ရန် ခဲယဉ်းပါတယ်”

တရားသူကြီး။ ။ “မောင်မင်း၊ ခုတင်က အစစ်ခံတာမှာ ကမ်းစပ်မှာ လူချင်း တစ်ယောက်ယောက် တွန်းထိုးရုန်းကန်ကြဟန် လက္ခဏာမတွေ့ဘူး ပြောတယ်၊ ရေအိုင်ထဲမှာကော သည်လိုတွေထင်ဖွယ်ရာ တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့သလား”

ရာဇဝတ်အုပ်။ ။ “အောက်နန်းထဲမှာ ထင်နိုင် မြင်နိုင်ဖို့ မရှိပါဘူး၊ ရေ ပေါ်မှာဆိုတာတော့ သည့်ပြင်အပင်ထက် ဗေဒါပင်က အတော်ပိတ်ကျပ်နေပါ တယ်၊ သေသူလက်ထဲမှာတော့ မှော်ပင်တစ်ဆုပ် လက်ထဲမှာ ကုတ်ထားတာ တွေ့ပါတယ်”

၎င်းနောက် သက်သေစင်ပေါ်သို့ ခံညားစွာတက်၍ ရပ်သူမှာ ဆရာဝန် ဖြစ်လေသည်။ ထိုပန်ချာပီလူမျိုး သုံးဆယ်ရွယ်ခန့် ဆရာဝန်က မိမိအလုပ်နှင့် ဆိုင်ရာ အရေးကြီးသောအချက်များကို သေချာဂန ဝတ္တရားကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်သူတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆို၏။

“သေသူ၏အလောင်းကို မိမိကိုယ်တိုင် သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့် ကြောင်း၊ အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ရွယ်မျှ ခန့်မှန်းရကြောင်း၊ ကျန်းမာ သန်စွမ်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ အလောင်းကို ကုန်းပေါ်သို့ တင်ပြီးနောက် ၂ နာရီခန့်ရှိမှ ကြည့်ရှုရကြောင်း၊ ထိုအခါ အသက် ကုန်ပြီး၍ ၁၂ နာရီမှ ၁၅ နာရီခန့်ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်ကြောင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် မည်သည့်နေရာမှ ဒဏ်ရာဟူ၍ ပြောလောက်အောင် ကြီးကျယ်ထင်ရှားသော ပွန်းခြင်း ပဲ့ခြင်း တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရှိ ကြောင်း၊ အနာရောဂါတစ်မျိုးတစ်မည်ဖြင့် သေဆုံးသည်ဟု စွပ်စွဲစရာ အချက် မတွေ့ရှိကြောင်း”

တရားသူကြီး။ ။ “ဒါဖြင့် ဘယ်လိုကြောင့် သေသလဲ”

ရာဇဝတ်အုပ်။ ။ “ရေမွန်းလို့ သေပါတယ်”

တရားသူကြီး။ ။ “ဒါဖြင့် ရေနစ်လို့ သေကြောင်း သေချာပါတယ်ဆိုပါတော့”

ဆရာဝန်။ ။ “ဒါတော့ လွဲနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ အဆုတ်ထဲမှာလည်း ရေတွေဝင်လို့ ပွနေတဲ့အပြင် အစာအိမ်အတွင်းမှ ကွတ်ပုလင်းအကြီးနှင့် တစ်ပုလင်းမျှလောက် ရေထုတ်ယူလို့ ရပါသည်။ ဤလက္ခဏာများမှာ ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းတို့မှ ရှူရှိုက်ယူသဖြင့် အသက်ရှူပေါက်ပိတ်သေကြောင်း ထင်ရှားပါတယ်။ ထို့ကြောင့် သေသူမှာ ရေထဲသို့မကျမီ အသက်ရှင်လျက်ရှိကြောင်း သိနိုင်ပါတယ်”

တရားသူကြီး။ ။ “ခုပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်က လူသေပြီးနောက်မှ ရေထဲကို ကျလျှင် အဆုတ်ထဲ အစာအိမ်ထဲကို ရေမဝင်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုလိုသလား”

ဆရာဝန်။ ။ “ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဝင်နိုင်ပါ။ သည်လူ ရေမွန်းစဉ်က နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်မြုပ်ရုံမျှလောက်သာ ရေပြင်အောက်ရောက်ဟန် လက္ခဏာရှိပါသည်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဝမ်းထဲမှ ထုတ်ယူသော ရေထဲမှာ မှော်ပင်အသေးစားမျိုး များစွာ တွေ့ရှိရပါသည်။ မှော်ပင်များမှာ ရေပေါ်မှာသာ ပေါက်ရိုးထုံးစံရှိပါတယ်”

တရားသူကြီး။ ။ “သည်သေတဲ့သူမှာ ရေနစ်စဉ်က သောက်စားမူးယစ်နေတယ်လို့ တွေးထင်ဖွယ်ရှိသလား”

ဆရာဝန်။ ။ “သေရည်သေရက် ယစ်မျိုးတစ်စုံတစ်ရာနှင့် မူးယစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်များ တွေ့ရမလားလို့ ထုတ်ယူတဲ့ရေကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ပါသည်။ အရိပ်အငွေ့မျှ မတွေ့ရပါ။ သည်အချက်မှာ အတော်အရေးကြီးတယ် အောက်မေ့လို့ အဲသည်ထုတ်ရတဲ့ရေကို ပုလင်းထဲထည့်ပိတ်ပြီး ယခု တင်ပြရန် ယူလာပါတယ်”

ဟု ပြော၍ နောက်ပါ ဒရဝမ်ထံမှ အဝကျယ်ပုလင်းကို တရားသူကြီးအား ပေးလိုက်လေ၏။

တရားသူကြီးက-

“ကျွန်ုပ်နှင့် မဆိုင်ဘူး၊ ဟိုလူများသာပြ”

ဟု ပြော၍ ဂျူရီလူကြီးများထိုင်နေသည့်ဘက်သို့သာ ညွှန်ပြလေ၏။ ဂျူရီလူကြီးများကလည်း တညီတညာတည်း ခေါင်းခါ၍ ပယ်လိုက်ကြလေ၏။ ၎င်းနောက် ထိုပုလင်းကို ဆရာဝန်လက်မှယူ၍ အမှုလိုက် အင်စပိတ်

တော်က တရားခွင်ရှေ့ရှိ ရှေ့နေများထိုင်သော စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော အခါ ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ကြီး ဒေါက်တာသောင်းထိုက် ထိုင်နေသော ရှေ့နားတွင်ဖြစ်၍ ဦးသောင်းထိုက်က စေ့စပ်စွာကြည့်ရှုသည်နှင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း ဂရုပြုမိလေသည်။ ပုလင်းအတွင်း ရေပေါ်တွင် သေးငယ်သော မှော်ကလေးများမှာ ပေါလောပေါ်လျက် ရေအောက်တွင်လည်း သေးသွယ်၍ အလိမ်အလိမ်ရှိသော သတ္တဝါကလေးများကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

တရားသူကြီး။ ။ (ဆက်လက်၍) “သည်သေတဲ့လူဟာ ရေထဲကို ဘယ်နည်းနဲ့ လိမ့်ကျတယ်လို့ ပြောနိုင်ပါ့မလား”

ဆရာဝန်။ ။ “ရေနစ်သေသည်ကလွဲလို့ ကျွန်တော်က တစ်စုံတစ်ရာ မပြောနိုင်ပါ”

ဟု ဖြေဆို၍ နောက်ထပ်အစစ်ခံရန် မရှိတော့သည်နှင့် သက်သေစင်ပေါ်မှ ဆင်းမည်ပြုရာ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် ရုတ်တရက်ထ၍ တရားသူကြီးအား-

“ရုံးမင်း ခွင့်ပြုပါလျှင် မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုပါတယ်”

(တရားသူကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်နှင့်) “သူ၏အလောင်းတွင် ပြောလောက်အောင် ထင်ရှားသောဒဏ်ရာမတွေ့မရှိကြောင်းကို သည်ဆရာဝန်က ထွက်ဆိုပါတယ်၊ အညှီအမည်းလောက်မျှ အမှတ်အရာကလေးများသော်မှလည်း မတွေ့မရှိဘူးလားလို့ မေးလိုပါတယ်”

(တရားသူကြီးသည် “မေးတာ ကြားသလား ဘယ်နှယ်လဲ” ဟု ပြောဟန်ဖြင့် ဆရာဝန်အား မေးလိုက်သောအခါ)

ဆရာဝန်။ ။ “သေသူ၏ညာဘက်လက်မောင်း တံတောင်ဆစ်အောက်နားမှာတော့ တုတ်နဲ့ရိုက်မိသလို ညှိတိုတိုတော့ တွေ့ရှိပါတယ်၊ သို့ပေမယ့် ဒဏ်ရာဟူ၍ တပ်အပ်ပြောလောက်အောင် မထင်ရှားလှပါ”

[၂] သေသူ၏ညီ အစစ်ခံချက်

ဒေါက်တာသောင်းထိုက် ပြန်ထိုင်၍ ဆရာဝန်ဆင်းသောအခါ နောက်အရေးကြီးသော သက်သေတစ်ယောက်မှာ ဦးဘိုးခန့်ဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။ ဤသူကို အကြောင်းပြု၍ ဤအမှုတွင် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ စုံထောက်ကြီး ဒေါက်တာသောင်းထိုက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရခြင်းဖြစ်၍ ဤ ဦးဘိုးခန့်ဆိုသူ၏ အကြောင်းအဆက်အသွယ်ကို အနည်းငယ်ဖော်ပြရန် လိုလေသည်။

mgcbe.com

ဦးဘိုးခန့်နှင့် သေသူဦးဘိုးသန့်တို့မှာ ချမ်းသာသောအမျိုးအနွယ်မှ ပေါက်ဖွား၍ ဦးဘိုးခန့်မှာ အကြီး၊ သေသူမှာ ညီအငယ်ဖြစ်လေသည်။ မိဘ များသေဆုံးပြီးနောက် လူလားမြောက်သော်လည်း အိမ်ထောင်မပြုကြဘဲ နှစ် ယောက်လုံးပင် လူပျိုကြီးများဖြစ်ကြ၏။ ဦးဘိုးခန့်မှာ မိမိအပေါင်းအသင်းများနှင့် 'စိတ်ပျိုကိုယ်နု' ဆိုသလို ပျော်ရွှင်စွာ အနတ်ခြင်းကြောင့် ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ဟိုတယ်၊ ပျော်ပွဲရုံများနှင့်နီးရာ မြို့လယ်ရှိ ပန်းဆိုးတန် ဘွင် နေထိုင်လျက် ညီအငယ် ဦးဘိုးသန့်မှာ လူသံသူသံ နည်းပါးဆိတ်ငြိမ်ရာ မြို့ပြင်ဘက် ကျွန်းတောကွက် သစ်ရပ်တွင် တစ်ယောက်တည်းလုံးချင်း အိမ်ကလေးတစ်လုံးနှင့် နေလေသည်။

ဦးဘိုးခန့်က သေသူမှာ မိမိ၏ညီအငယ် အသက် ၃၈ နှစ်ရှိကြောင်း၊ အလောင်းကို မတွေ့မီတစ်ရက် အင်္ဂါနေ့တွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တွေ့သေးကြောင်း၊ သူ့မှာ စိတ်ညစ်ညူးပူပင်စရာ ဒုက္ခမရှိကြောင်း၊ သို့သော် မကြာမီခန့်အတွင်း အထူးသဖြင့် နောက်ဆုံးတွေ့သည့်အကြိမ်၌ ခါတိုင်းထက် တွေဝေစဉ်းစားနေပုံကို ထောက်ရသော် အလုပ်အကိုင်နှင့် ပတ်သက်၍သော် လည်းကောင်း၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက်နှင့်သော် လည်းကောင်း သောက မကင်းစရာ တစ်ခုရှိလိမ့်မည်ဟု ယခုမှ ပြန်လှန်တွေးထင်မိကြောင်း အစစ်ခံ လေသည်။

တရားသူကြီး။ ။ “သည်လို သောကရောက်နေပုံမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးအစ စီရင်မယ်လို့ မသင်္ကာလောက်အောင် ရှိသလား”

ဦးဘိုးခန့်။ ။ “သည်လိုတော့ ကိုယ့်အသက်ကိုယ် ကြံစည်မယ့်လို့ ဘယ် နည်းနဲ့မှ ကျွန်တော် မထင်မိပါ”

တရားသူကြီး။ ။ “သည်လိုမလုပ်ဘူးလို့ မှတ်ထင်နိုင်စရာ အကြောင်းများ ပြနိုင်သလား”

ဦးဘိုးခန့်။ ။ “မထင်နိုင်စရာအကြောင်းက သူ့မှာ ပိုက်ဆံငွေကြေး ပြည့်စုံ တဲ့အပြင် သူများကိုပင် အမြဲလိုလို ထောက်ပံ့ကူညီနေတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ မကြာမီက သူ့နဲ့ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက လက်ထပ်ရန် ငွေကြေးမပြည့်စုံလို့ နှောင့်နှေးနေတာကို ကျွန်တော့်ထံမှ ငွေလှည့်ယူပြီး ထုတ် ချေးဖူးပါသေးတယ်။ သူများအတွက် သည်လိုထုတ်ပေးလို့ ဆုံးပေါင်းလည်း များလို့ ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် ငွေထုတ်မပေးတာနဲ့ ချက်ချင်းစိတ်ကောက် ပြန်သွားပြီး လယ်စာချုပ်တွေနဲ့ သူ့အသက်ပေါင်စာချုပ်ကို လွှတ်ပေးခိုင်း လိုက်ပါတယ်။ အသက်အာမခံစာချုပ်မှာ ငွေတစ်သောင်းတန်ဖြစ်ကြောင်း သိရ ပါတယ်။ သူ့မှာ သားမယားမရှိသည့်အတွက် သူ ၁၅ နှစ်အတွင်းမှာ သေပါက

အမွေစားအဖြစ်နဲ့ ထုတ်ယူနိုင်ရအောင် ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ လွဲထားကြောင်း တွေ့ရှိရပါတယ်။ သို့သော် အသက်ပေါင်ငွေ စပြီးသွင်းခဲ့တာက တစ်နှစ်မပြည့် သေးလို့ ဒီအတောအတွင်း သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေပါက လျော်ကြေးငွေ မရနိုင် ဘူးဆိုတာ သူသိပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သတ်သေလိမ့်မယ် မထင်ပါ”

တရားသူကြီးသည် ကျေနပ်စွာခေါင်းညိတ်လျက်-

“သေသူ ဦးဘိုးသန့် ဘာလုပ်ကိုင်စားသလဲ”

ဦးဘိုးခန့်။ ။ “နိုင်ငံ ကာကွယ်ရေးဘက်မှာ အမှုထမ်းပါတယ်။ သို့သော် မည်သည့်ရာထူးဌာနနဲ့ ရဆိုတာတော့ မပြောနိုင်ပါ။ သူ့အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ မည်သူနဲ့မှ ဘာအကြောင်းကိုမျှ ပြောသံမကြားဖူးပါ။ စကားလည်း အလွန် နည်းပါသည်။ လခမှာတော့ သုံးရာကျော် လေးရာနီးပါးရတယ်လို့ သိရပါ တယ်။ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ပါတယ်။ အစားအသောက်မှာလည်း တွေ့ရာကြုံရာ အပြင်ဘက်ဆိုင်တွေမှာသာ အစားများပါတယ်။ အိမ်မှာ ဘာမှ ချက်ပြုတ်ခြင်းမရှိပါ။ မနက်နဲ့ ညနေ သူ အိမ်မှာရှိချိန်လောက်မှာ ခိုင်းစေရန် ချွတ်ကရား ကုလားကလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်က လွဲလို့ သည့်ပြင်ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ အနီးအဝေး တစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။ သောက်စား ဟော့ရမ်းတတ်သူလည်း မဟုတ်ပါ”

တရားသူကြီး။ ။ “ထွေထွေထူးထူး ရောဂါများ ရှိသလား၊ ဥပမာ ဝက်ရူး ပြန်ရောဂါလို့”

ဦးဘိုးခန့်။ ။ “မရှိပါ”

တရားသူကြီး။ ။ “ယခုလို လူမနီး သူမနီး အလောင်းကို တွေ့တဲ့နေရာ မျိုးကို ည ၈ နာရီ ၉ နာရီ ဆိုကြပါစို့၊ ဘယ်နည်းနဲ့ ရောက်သွားပုံလဲ ပြော နိုင်ရဲ့လား”

ဦးဘိုးခန့်။ ။ “စဉ်းစားလို့မျှ မရပါ”

ထိုအချိန်တွင် သက်သေများ ဆက်လက်စစ်ဆေးရန် မရှိတော့၍ အမှု ကို ရက်ချိန်းပေးလိုက်လေသည်။

ရုံးပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာကြသောအခါ ကျွန်ုပ်က ဦးဘိုးခန့်အား-

“သည်အမှုမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတယ်လို့ အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီက စောဒကတက်စရာတော့ မရှိလှပါဘူး။ ဒါကြောင့် အာမခံ လျော်ကြေးငွေ ထုတ်ပေးဖို့လမ်းသာ ရှိပါတယ်” ဟု ပြောသောအခါ ဦးဘိုးခန့်က-

“ကျွန်တော် ယခု ဒေါက်တာကြီးဦးသောင်းထိုက်ရဲ့ အကူအညီကို တောင်းရခြင်းမှာ အာမခံလျော်ကြေးငွေ ဆုံးရှုံးမှာစိုးလို့ မဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်

www.dhammadownload.com

ကိုယ် သတ်သေတယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ဆိုးကျန်ရစ်ပြီး သေသူရဲ့အကျင့်စာရိတ္တ ကို ထိခိုက်မှာစိုးလို့ ပေါ်အောင် စုံထောက်ပေးဖို့ ခေါ်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်” ထိုက်။ ။ “ဟုတ်ပါပေတယ်၊ သည်ကိစ္စမှာ တရားဥပဒေ လမ်းကြောင်း ရော၊ လူများထင်မြင်ချက် သေးသိမ်မည့်အတွက်ရော နှစ်ဖက် နှစ်ဌာနလုံးကို ကာကွယ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ အခု ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံကို အလောင်း သွားကြည့်မယ်၊ နောက်ပြီးတော့ အလောင်းတွေ့တဲ့နေရာကို သွားကြမယ်၊ ကျွန်တော့်ကားလည်း အဆင်သင့်ရှိပါတယ်၊ သွားကြပါစို့”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆေးရုံကြီးသို့ရောက်သောအခါ သက်သေခံသော ဆရာဝန်သည် ထွက်လာ၍-

“အို ဒေါက်တာသောင်းထိုက် အလောင်းကြည့်ဖို့ လာတယ်မှတ်တယ်၊ ဒါထက် တရားသူကြီးက သေသူ့ဝမ်းထဲက ရတဲ့ ရေကို တင်ပြတော့ အရေး တကြီး အရေးယူရတဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းရယ်လို့ အောက်မေ့တဲ့ လက္ခဏာ မရှိဘူး။ ‘ဂျူရီ’ လူကြီးတွေကလည်း ကြောက်စရာ ရွံ့စရာလို့ အောက်မေ့ပြီး ခေါင်းသွက်သွက်ခါနေကြတယ်”

ထိုက်။ ။ “သူတို့လည်း အပြစ်တင်စရာ မဟုတ်ပေဘူး၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျား တို့လို လောကဓာတ်ပညာဘက်ကို ဝါသနာပါပြီး လိုက်စားတဲ့လူကသာ အရေး ကြီးကြောင်း သိတာ၊ အရပ်သူအရပ်သား လူပြိန်းက သည်လို သိတတ်နိုင် တာမျိုး မဟုတ်ဘဲကိုး၊ သို့ပေမဲ့ သူတို့ နားမလည်တာနဲ့ စိတ်ပေါက်ပြီး သွန်ကြိုမပစ်လိုက်နဲ့ဦးဗျ၊ သည်ဟာမျိုးဟာ အနည်းဆုံး အမှုမပြီးပြတ်မချင်း ထားကောင်းတယ်”

ဆရာဝန်။ ။ “ဟာ ဘာထားဖို့ လိုတော့မှာတုံး၊ အမှုက ပြီးပြတ်သလောက် ရှိနေပါပကော၊ သည်အမှုက ဘာစဉ်းစားစရာလိုသလဲ၊ တယ် ထင်ရှားတာပဲ၊ ရေ ပေါင်လယ်လောက်ရှိတဲ့ ချိုင့်ကလေးထဲမှာ လူတစ်ယောက် ရေနစ်တယ်၊ မတော်တဆကျလို့ရှိလျှင် ပြန်တက်ဖို့ မခဲယဉ်းဘူး၊ အရက်လည်း မမူးဘူး၊ ခွေးရူးပြန် ဝက်ရူးပြန်ရောဂါလည်း မရှိဘူး၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်က ရိုက်နှက် ထိုးခုတ်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာမဆိုထားနဲ့ ရုန်းကန်တဲ့အထိမ်းအမှတ် တစ်စုံတစ်ရာ လည်း မရှိဘူး၊ မသေမီအတွင်း သူ့အစ်ကိုနဲ့တွေ့တဲ့အခါမှာ သူ့ညီဟာ တစ်ခုခု တစ်ရာရာ အလုပ်အကိုင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ညစ်နေတယ်လို့ ထွက် သွားတယ်၊ ဒါမှ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတယ်မခေါ်လျှင် တရားသူကြီးတွေ ဘာစဉ်းစားပြီး ဘယ်လိုစီရင်နေကြသလဲ” ဟု မဲ့ရွဲ့ညည်းညူလေ၏။

ထိုက်။ ။ “ထင်မြင်ချက်ဆိုတာ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ တယ် တူခဲ့တာပဲ၊ သို့သော် ကျွန်တော့်ဝတ္တရားကတော့ အသက်အာမခံကုမ္ပဏီက သည်အချက်ကို အကိုးအကားလုပ်ပြီး လျော်ကြေးမပေးရဖို့ ခုခံမယ်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်က အတိုက်အခံဘက်က ဆောင်ရွက်ရလိမ့်မယ်”

ဆရာဝန်သည် မျက်နှာပျက်လျက်-

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားသဘောက သည်လူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်တယ် လို့ အယူမရှိဘူးပေါ့”

ထိုက်။ ။ “ဒါကြောင့် နောင်ခါ အရှုပ်အရှင်းရှိမည့်အရေးကို မြင်လို့ သည် ရေကို လုံလုံခြုံခြုံထားဖို့ ပြောတာပေါ့”

ဆရာဝန်။ ။ “သည်လိုဆိုလျှင် ဗီရိထဲ ထည့်ပြီး သော့ခတ်ထားပါမယ်၊ စိတ်သာချပါ” ဟု ပြော၍ အလောင်းများထားသော အအေးတိုက်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ-

“ခင်ဗျား သည်အလောင်းကို အထူးတလည် ဘာများကြည့်ချင်တာလဲ”

ထိုက်။ ။ “ဘာရယ်လို့ ထူးထူးခြားခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြည့်သင့် ကြည့် အပ်တာဆိုသမျှ အားလုံးကြည့်ချင်တာပဲ။ အလောင်းကို ခင်ဗျားတို့ စစ်ဆေး ပုံဟာက လက်ထောက်ဆရာဝန်ကလေးများနဲ့ လွှဲထားပြီး တစ်ယောက်က စစ်ဆေး၊ တစ်ယောက်က ပြောသမျှကို တစ်ယောက်က ရေးမှတ်ထားတဲ့ လက္ခဏာရှိတယ်။ ကျောင်းထွက်စ တချို့လက်ထောက်ဆရာဝန်ကလေးများက အလုပ်မှာ လာဘ်မြင်သေးတာမဟုတ်တော့ သာမန်ကာလျှံကာ ကြည့်ပြီး တတ် သမျှလောက် ရေးမှတ်တဲ့ အစီရင်ခံစာမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်တယ်”

ဆရာဝန်။ ။ “အို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အနားမှာ ရပ်ကြည့်နေပါတယ်”

ထိုက်။ ။ “ဒါကို မငြင်းပါဘူး၊ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် မလုပ်ကြတဲ့ ဆရာဝန် ကြီးများလည်း ရှိတဲ့အကြောင်း ပြောတာပါ”

ငင်းနောက် ကျောက်စားပွဲပေါ်တွင် အုပ်ထားသော အဝတ်ကို လှန် လိုက်သောအခါ သေသူ ဦးဘိုးသန့်အလောင်းမှာ ယခုဘဝ၏ ဘေးဒုက္ခအပေါင်း ကို လျစ်လျူရှုသကဲ့သို့ မပွင့်တပွင့် မျက်လုံးများမှာ မည်သည်ကိုမျှ အာရုံ မပြုဘဲ ပါးစပ်ကလေးဟောင်းလောင်းနှင့် ရှိနေလေ၏။

ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် အလောင်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး သေချာ စွာကြည့်နေရာ ရေနစ်စဉ်က လက်တွင် ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲကုတ်ထားသောမှော်ပင် ကလေးများမှာ လက်အကြောများ ပြန့်စန့်လာသည်နှင့် လက်ဆုပ်မှ ပြေကျ လုမတတ်ရှိနေလေ၏။ ဒေါက်တာသောင်းထိုက်သည် မှော်ပင်ကလေးများကို

ဆွဲယူ၍ သေချာစွာကြည့်ရှုလေရာ ထိုမှော်ပင်မျိုးကား ယခင်ဝမ်းထဲမှ ရသည့် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ပေါက်ရောက်သော မှော်ပင်မျိုးနှင့် သဘာဝ များစွာ ခြားနားလေ၏။

ရေပေါ်တွင်ပေါက်သော မှော်ပင်မျိုးမှာ အောက်ဘက်တွင် ကြက်သွန်ပင်များကဲ့သို့ အမြစ်စုတ်ဖွားရှိ၍ အစိမ်းရောင်ဆိုးထားသော ဖော့ပန်းနှင့် သဏ္ဍာန်တူလေသည်။ လက်တွင်ဆုပ်ထားသော မှော်ပင်ကလေးများမှာမူ မှော်ပင် ဟုပင် ဆိုရသော်လည်း ရေအောက်ညွှန်ထဲတွင် အမြစ်တွယ်၍ ပေါက်လေ့ရှိ လျက် ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ကျောက်ခက်ကဲ့သို့ ရှည်လျားသေးသွယ်သော အပင် ကလေးများ ဖြစ်လေသည်။

ထိုက်။ ။ (ဆရာဝန်အား ထိုမှော်များကို ကိုင်ပြလျက်) “ခင်ဗျား ခုတင်က တရားခွင်မှာ မှော်မှန်လျှင် ရေပေါ်မှာပေါ်၍ ပေါက်ရိုးထုံးစံရှိကြောင်း သက်သေခံ တယ်၊ မှော်ခေါ်တိုင်း ရေပေါ်မှာချည်း ပေါက်တယ် မမှတ်ထိုက်၊ တချို့အမျိုး ဟာ ရေအောက်ညွှန်ထဲမှာသာ အမြစ်တွယ်ပေါက်တတ်တဲ့ သဘာဝသတ္တိ ရှိပါတယ်”

ဆရာဝန်လည်း မှန်ကြောင်း ဝန်ခံရလေ၏။ ထို့နောက် ဦးသောင်းထိုက် သည် ယခင်က တရားခွင်တွင် ဆရာဝန်ထွက်ဆိုသည့်အတိုင်း သေသူ၏ ညာ ဘက်လက် တံတောင်ဆစ်အောက်နားတွင် တွေ့သည်ဆိုသော ညိုမည်းနေသည့် ဒဏ်ရာကို ကိုင်ကြည့်၍-

“အင်း ခင်ဗျားပြောသလိုပဲ တုတ်လိုလို ဘာလိုလို တစ်ခုခုနဲ့ ရိုက်မိတဲ့ ဒဏ်ရာလို့ ဆိုမယ်ဆိုလည်း ဆိုထိုက်ပါတယ်၊ ဒါထက် အလောင်းမှာ ရှေ့သွား မရှိပါကလား” ဟု သေသူ၏ဟောင်းလောင်းနေသော ပါးစပ်အတွင်း အပေါ် သွား ၄ ချောင်းမျှ ဟာနေသည်ကို ညွှန်ပြလေ၏။

ဆရာဝန်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့အစ်ကို ဦးဘိုးခန်က သူ့ညီမှာ ရွှေသွား ၄ ချောင်းစိုက်ထားတယ် ပြောတယ်၊ ရေထဲကျတုန်းက ထွက်ကျတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်၊ အလောင်းတွေ့တဲ့နေရာမှာတော့ မတွေ့ဘူးပြောတယ်၊ နို့ပေမဲ့ ရွှေ ဆိုတော့ ပြန်ရဖို့ အခက်သားပဲ”

အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးဘိုးခန်မှာ အတူတူလိုက်ပါလာသော်လည်း ညီ၏ အလောင်း ခွဲစိတ်ထားခြင်းကို မကြည့်ရက်သည်နှင့် အပြင်ဘက်တွင် ရပ်ကျန် ခဲ့လေသည်။

[၃] ဒဏ်ဆောင်ပြေစာလက်မှတ်

ထိုက်။ ။ “အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ အားလုံး ပစ္စည်းတွေ ရှာပြီးပါပြီလား။”

ဟု ပြော၍ အလောင်းစင် ကျောက်စားပွဲခြေရင်းရှိ ချိတ်ထားသော အင်္ကျီကို ကိုင်ကြည့်ပြီး စမ်းလိုက်သောအခါ အင်္ကျီအပေါ် နာရီအိတ် အိတ်ကပ် ကလေးထဲတွင် မာခေါက်ခေါက်ကလေးတွေ့သည်နှင့် ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ စက္ကူ ခေါက်ကလေးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ထိုစက္ကူခေါက်ကလေးမှာ မီးရထားလက်မှတ်မပါဘဲ စီးနင်းလိုက်ပါ သွားသည့်အခါ ရောက်သည့်ဘူတာက ဆီး၍ ဒဏ်တပ်သဖြင့် နှစ်ဆပေး၍ ဆောင်ရသော ပြေစာလက်မှတ်ကလေးမျိုးဖြစ်၍ ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာမှ သမိုင်း ဘူတာအထိ ဒဏ်ဆောင်သောပြေစာဖြစ်ကြောင်း ရေးသားထားလေသည်။

ဦးသောင်းထိုက်သည် ထိုပြေစာကို ကူးမှတ်ယူမည်ပြုရာ ဆရာဝန်က-
“အို ကူးမနေပါနဲ့တော့၊ သည်ဟာ ဒါလောက် အရေးကြီး အသုံးဝင် တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သည်အတိုင်းပဲ ယူသွားပါ။”

ဟု ပေးလိုက်သောကြောင့် ဦးသောင်းထိုက်က ကျေးဇူးတင်စွာနှင့် လက်ခံသိမ်းပိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုက်။ ။ “ဒါထက် ဆရာဝန်ကြီး သည်လူ့ပစ္စည်းထဲမှာ သော့များ မမြင် ပါကလား။”

ဆရာဝန်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့၊ သော့ဆိုလို့ တစ်ချောင်းမှ မတွေ့ဘူး၊ ရေထဲများ ထွက်ကျသလား မသိဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းနေတယ်ဆိုတော့ အနည်းဆုံး အိမ်ခတ်တဲ့သော့တော့ ပါဖို့ကောင်းတယ်။”

ထိုက်။ ။ “ဟုတ်တယ်၊ အလောင်းတွေတဲ့ရေထဲမှာ သွားရှာရလျှင် ကောင်း လိမ့်မယ်” ဟု ပြော၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဆရာဝန်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတယ်လို့ အပြီး စွဲနေပါကလား။”

ထိုက်။ ။ “ခင်ဗျားက အသက်အာမခံငွေထုတ်ဖို့ပဲ လမ်းရှိတော့တယ် ပြောတာနဲ့တော့ တကတည်း ဆန့်ကျင်နေတာပေါ့။”

ကျွန်ုပ်။ ။ “သူတို့ကတော့ ဓနရှင် ကုမ္ပဏီကြီးတွေဘက်ကပေါ့။”

ထိုက်။ ။ “ဒါလည်း မပြောနဲ့လေ၊ ကိုယ့်အကျိုး သူ့အကျိုးရှိသေးတာကို၊ ဆရာဝန်ဆိုတာ အသက်အာမခံကုမ္ပဏီနဲ့ ဆိုတော့ ရေအိုးနဲ့ ရေမှုတ်ကိုး၊ လူ တစ်ယောက် အသက်ပေါင်ထားမယ်ဆိုကတည်းက သူတို့က စတင်ပြီး ကျန်းမာ

တယ် မကျန်းမာဘူး၊ သည်လူ့အဖေအမေမှ စလို ညီအစ်ကို မောင်နှမ သည်လူ့
သွေးသားထဲမှာ မပျောက်နိုင်သောဝေဒနာ၊ ကူးစက်တတ်တဲ့ရောဂါ ဘာပါ
သလဲ ဆိုတာတွေ စမ်းသပ်စစ်စေးဖို့ ကုမ္မဏီက အခကြေးငွေ ပေးထားတာ
လည်း ကြည့်ဦးမှာပေါ့”

ကျွန်ုပ်သည် “သည်လိုဆိုလျှင် ဟန်မှ ဟန်ပါမလား” ဟု တွေးတော
မိသော်လည်း ဦးသောင်းထိုက်၏စွမ်းရည်ကို သိသဖြင့် “သည်လူဟာ သည်
လောက် ကြီးကြီးစားစား ခရေစေ့တွင်းကျ သေးသည်ငယ်သည်မရွေး စပ်ဆိုင်မယ်
ထင်တဲ့ အချက်အလက်တွေကို တစ်ခုမကျန် လိုက်လံမှတ်သား ကောက်နုတ်
ယူတာဟာတော့ အချည်းနှီးမဟုတ်နိုင်ဘူး”

ဟု စဉ်းစားမိလေ၏။ အပြင်သို့ရောက်၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်
စောင့်နေသော ဦးဘိုးခန့်ကို တွေ့လေ၏။

အလောင်းတွေ့သော ကန်ဘဲရွာအနီး ရေအိုင်သို့ရောက်သောအခါ
ဦးသောင်းထိုက်သည် ကမ်းစပ်ရေထဲ ရေပေါ်တွင် ပိတ်လောက်အောင် ပေါက်
နေသော ကန်စွန်းပင်၊ ကနဖော့ပင်၊ ဗေဒါပင်များနှင့် တကွ အလောင်းကျနေပုံ
အခြင်းအရာ ခပ်သိမ်းကို ကြည့်ရှုဆင်ခြင်နေသေး၏။ ၎င်းနောက် နေရာကို
ပြသရန် လိုက်ပါလာသော ရာဇဝတ်အုပ်အား-

“ကြည့်စမ်း၊ ဟောဟို ကန်စွန်းရွက်တွေ၊ ဗေဒါရွက်တွေပေါ်မှာ
တရွရွနဲ့ တွားသွားနေကြတဲ့ အကောင်ကလေးတွေဟာ ဘာကောင်ကလေး
တွေလဲ သိသလား”

ရာဇဝတ်အုပ်။ ။ (အနားကပ်ကြည့်ပြီးလျှင်) “ဒါတွေဟာ ပက်ကျိကလေး
တွေကပဲ”

ထိုက်။ ။ “အောင်မယ် ဟိုမှာ ဟိုမှာ တစ်ကန်လုံး သူတို့ချည်းပါကလား၊
သည့်ပြင် ရေပိုးရေမွှားတောင် မရှိသလောက်ပဲ၊ ကိုင်း ဒါတွေထက် ကျုပ်တို့
လာတာ သေသူရဲသော့များ ကျကျန်ခဲ့မလားလို့ ရှာဖို့လာတယ်၊ ဟောဟို နွား
ကျောင်းသားကိုခေါ်ပြီး ဆင်းအစမ်းခိုင်းရအောင်”

နွားကျောင်းသားရောက်လာသောအခါ-

“ဟေ့ မင်းကို ပိုက်ဆံပေးမယ်၊ ရေထဲဆင်း စမ်းစမ်းကွာ၊ တို့ သော့
ရှာမတွေ့လို့”

ဟု ပြော၍ ပိုက်ဆံတစ်မတ်ကို လက်ထဲ ထည့်ပြီးလျှင်-

“ဒါက စရန်ပေါ့ကွာ”

ဆိုသော စကားကိုကြားသောအခါ နွားကျောင်းသားသည် ကျေနပ်စွာ နှင့် တုံ့ပြန်မပြောဘဲ ရေထဲသို့ ဆင်းလေ၏။

ထိုက်။ ။ “ဟေ့... ဟေ့... သည်လိုလုပ်ကွာ၊ ပထမ အပေါ်က အပင်တွေကို ရှင်းအောင်ဆယ်ပြီး ကမ်းပေါ်တင်လိုက်၊ အဲသည်အပင်ထဲမှာများ ရှိလိုရှိငြား တို့ ရှာမယ်၊ အပေါ်ကရှင်းတော့ မင်းက အောက်ကိုစမ်း၊ အရင်မလိုနဲ့ကွ စေ့စေ့ စပ်စပ်ရှာ”

သို့သော် ရာဇဝတ်အုပ်က စိတ်မရှည်သဖြင့်-

“ပြန်တဲ့အခါကျလို့ တွေ့လျှင်သာ ကျွန်တော်တို့ဂါတ်ကို တစ်ဆိတ် လောက် ဝင်ပြောပါတော့၊ အခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ၊ အလုပ်တွေ ရှိ ပါသေးတယ်” ဟု ပြော၍ ပြန်သွားလေ၏။

နာရီဝက်သာသာမျှ ရှာသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့သဖြင့် နွား ကျောင်းသား ပင်ပန်းရကျိုးနပ်စေရန် ငွေတစ်ကျပ်ပေး၍ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုက်။ ။ “သော့ သည်နေရာမှာ မတွေ့တာနဲ့ သေတဲ့လူမှာ သော့မပါလာဘူး လို့တော့ မယူဆနိုင်ဘူး၊ ပါးစပ်ထဲမှာစိုက်ထားတဲ့ သွားကလည်း တစ်နေရာရာ မှာတော့ ရှိရမယ်”

ကျွန်ုပ်တို့သည် မြက်ပေါ်တွင် ရွာသားများ ခြေနှင့်နင်း၍ ဗွက်ပေါက်လှ ကမန်းရှိသော လမ်းကလေးမှ တာလမ်းပေါ်သို့ ပြန်တက်လာကြသောအခါ ဦးသောင်းထိုက်သည် ရပ်၍ တွေ့ဝေနေပြီးနောက်-

“ကြည့်စမ်း သည်တာယာအရာကြီးဟာ”-

ဟု လမ်းနံဘေး ကျောက်ခင်းထားသော နေရာနှင့် လွတ်သည့် မြေကြီး ပေါ်တွင် ထင်ရှားသော တာယာအကြောင်းကြီးကို လက်ကိုင်တုတ်နှင့် ထိုး၍ ပြလေသည်။

ထိုက်။ ။ “ကန်ဘဲရွာ ဒီလိုလမ်းကလေးမျိုးကို မော်တော်ကားအသွားအလာ အင်မတန်နည်းတာများ၊ နည်းလို့ တာယာအမှတ်မတွေ့ရဘူး မပြောပါဘူး၊ သို့သော်လည်း သည်တာယာက သေသေချာချာကြည့်၊ လူစီးကားကလေးက တာယာအမှတ် မဟုတ်ဘူး၊ ‘ဟက်ဗီး-ဆားဗစ်’ ဝန်လေးတင်တဲ့ တာယာအလုံး ကြီးမျိုးပဲ၊ ဒီတာယာမျိုးကို ကုန်တင်လော်ရီများသာ သုံးတယ်။ ဒါတင် မက သေးဘူး၊ သည်နေရာတွင်ပဲ လာပြီး သည်နေရာတွင်ပဲ ပြန်တွေ့လို့ လှည့်လိုက် တဲ့အခါမှာ လမ်းဘေးလွန်ပြီး နောက်ဆုတ်တဲ့အရာနဲ့ တူတယ်၊ ဘယ်နှယ် သဘောရသလဲ”

ညီသေသောအလောင်းနေရာကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းပန်းနည်းဖြစ်၍

စကားမပြောဘဲ မှိန်းနေသော ဦးဘိုးခန့်က-

“အောင်မယ် ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ခင်ဗျားပြောလို့ ထူးခြားမှန်း သိရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့လိုတော့ ကျော်လွှားသွားမှာပဲ၊ သတိထားမိမှာ မဟုတ်ဘူး” ထိုက်။ ။ “တာယာက ဟောင်းနေပေမဲ့ ဝှဒ်ယီးယား (Good Year) တာယာအမှတ်ဆိုတာ ကွဲပြားသေးတယ်၊ နို့ပြီးတော့ ဟောသည် အပြင်စောင်း မှာတွေ့လား၊ ဖာထားတဲ့အရာ၊ မှန်း တိုင်းကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြော၍ လက်ဆွဲသေတ္တာကလေးထဲမှ ပေကြိုးနှင့် ကွန်ပါကို ထုတ်ယူတိုင်းထွာ၍ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးထဲတွင် ပုံစံအတိုင်းအထွာနှင့် တကွ ကျနစွာရေးမှတ်လေ၏။ ထို့နောက်-

“သည်တာယာနဲ့ ကားကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး စုံစမ်းလျှင် အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာတော့ သိရမှာပဲဗျို့၊ သို့သော် သည်နေရာမှာရပ်နေလို့ အချိန်သာ ကုန်မယ်၊ သွားကြဦးစို့”

မော်တော်ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ကြသောအခါ-

“ကိုင်း ဦးဘိုးသန့်အိမ်ကို အရင်ဒွားကြစို့”

ဟု ဦးသောင်းထိုက်က ကျွန်းတောကွက်သစ်ဘက်သို့ မောင်းရန် ဒရိုင် ဘာအား ပြောကြားပြီးနောက်-

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေချင်တဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်းတော ကွက်သစ်နေရာက ပြည်လမ်း၊ မြေနီကုန်း၊ ဝိုလ်ဒင်းဘဲလီ၊ ကုက္ကိုင်း၊ မြင်းပြိုင် ကွင်းသစ်ကမှ မိုးကောင်းဘုရား လှည့်ကျွေ့ပြီး ကန်ဘဲရွာကလေးနားက ရေအိုင် ကလေးကိုမှ ရွေးချယ်ပြီး ဆင်းသေရမယ်ဆိုတာ တော်တော်ခဲယဉ်းတာပဲ။ သို့သော် တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သည်မီးရထား ဒဏ်ဆောင်တဲ့ လက်မှတ်ကို ကြည့်ကြဦးစို့”

ဟု အိတ်ထဲမှ ယခင်ဆရာဝန်က ခွင့်ပြု၍ ယူလာခဲ့သော ဖြတ်ပိုင်း ကလေးကို ကြည့်သောအခါ-

“အင်း သည်လက်မှတ်ထဲမှာ ရေးထားတဲ့အတိုင်းတော့ မနေ့က ညနေ ၆ နာရီနဲ့ မိနစ် ၄၀ မှာ သည်လက်မှတ်ကို ရေးတယ်၊ ကြည့်မြင်တိုင်က သမိုင်းသို့ လိုက်ပါတယ်။ သည်တော့ ၇ နာရီအချိန်လောက်မှာ သည်လူ သမိုင်းမှာရှိကြောင်း သိရပြီ၊ ဆရာဝန်ထွက်ချက်အရ တွက်ကြည့်လျှင် မနေ့က ည ၇ နာရီနဲ့ ၁၀ နာရီအတွင်းမှာ အသက်ပျောက်တယ်။ ဒါထက် တစ်ခု မေးစမ်းပါရစေ ဦးဘိုးခန့်၊ ခင်ဗျားညီနဲ့ တစ်နေ့ကတွေ့တော့ သူ သောက ရောက်နေပုံကို ပြောစမ်းပါ၊ စိတ်စက်မကောင်းဘဲ လူနွမ်းနယ်နေသလား”

ခန့်။ ။ “သည်လိုလည်း စိတ်ပျော့လက်ပျော့နဲ့ ကြောက်တတ်သွေးနည်းတဲ့ လူစား မဟုတ်ပါဘူး။ သတ္တိအတော်ကောင်းပါတယ်။ သူတို့အလုပ်မျိုးက ဘေးကင်းရန်ကင်း မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့နိုင်ငံ ကာကွယ်ရေးဘက်မှာ ပဋိပက္ခတွေ ရှိမှာပေါ့။ သူ့ကြည့်ရပုံတော့ အလုပ်ဘက်မှာ တစ်ခုခုကို အားစိုက်ကြိုးစား နေဆဲမို့ မဖြစ်မြောက်သေးတဲ့ သောကမျိုးလို့ တွေးရတာပဲ။ ဒါ ကျွန်တော့်အထင် လေ။ နောက်ပြီးတော့ တစ်ခုရှိသေးတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ သေမယ်လို့များ ထင်လိုလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ နောက်ဆုံး သူ့အိမ်ကိုခေါ်လို့ သွားတဲ့ နေ့က ‘ရော့ ဟောသည်မှာ အစ်ကိုကြီးတဲ့ ဒါပါ ယူထား’ ဆိုပြီး စက္ကူ ကလေး လှမ်းပေးတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ သုံးလတစ်ကြိမ် နောက်ဆုံးအသက် ပေါင်ငွေသွင်းတဲ့ ပြေစာလက်မှတ်ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ပြန်ပေးတာလည်း မရဘူး။ ‘ခင်ဗျားဆီမှာ ထားပါဗျာ၊ ခင်ဗျားဆီမှာသာ စိတ်ချရပါတယ်’ တဲ့။ အဲဒါလည်း အခုပြန်တွေးမှ စိတ်စနောင့်စနင်းရှိနေတယ်”

ထိုက်။ ။ “အင်း၊ ဟုတ်ပေမယ်၊ နို့ သူ့အပေါင်းအဖော်များထဲမှာ မသင်္ကာ စရာလူများ...”

ခန့်။ ။ “ကျွန်တော်နဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေဟာ သူ့မိတ်ဆွေတွေပဲ။ သည့်ပြင် တော့ ထူးထူးထွေထွေမရှိပါဘူး။ သူ့အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အပေါင်းအသင်း တော့ မပြောတတ်ဘူး။ သူ့အလုပ်က ရုံးမှာထိုင်ရတာက နည်းနည်းပဲ။ ဟိုထွက် သည်သွား လူအမျိုးမျိုးနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေရတာ။ သေးသေးနပ်နပ် လူစားတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတလေ ဟို ရှမ်းပြည်နယ် ယိုးဒယား နယ်စပ်ဘက်၊ တရုတ်နယ်စပ်ဘက် ခရီးသွားနေတာ များတယ်။ ဟော... အိမ်တော့ရောက်လာပြီ၊ အထဲဝင်ဖို့တော့ သော့မရှိဘူး”

ထိုက်။ ။ “ကြည့်သေးတာပေါ့လေ၊ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်တော့ သော့ဖျက် တန် ဖျက်ရတာပေါ့”

ဟု ပြော၍ ခတ်ထားသောသော့ခလောက်ကို ကြည့်လျက်-
 “ချပ်ဘစ် (Chubbs) ကုမ္ပဏီကလုပ်တဲ့ စပရင် (Spring) (အပိတ် တွင် သော့မပါဘဲ နှိပ်၍ ပိတ်ရသောအမျိုး) သော့ခလောက်ပဲ”

ဟု လက်ဆွဲသေတ္တာကလေးထဲမှ မောင်းချဓားပုံသဏ္ဍာန်တွင် သော့ပုံ အမျိုးမျိုးပါသော ‘ယူနီဘာဆယ်ဒန်မီ’ (Universal Dummy Keys) သော့တူ တစ်ချောင်း နှစ်ချောင်းနှင့် ထိုးလှည့်ရာပွင့်လာလေ၏။

[၄] သော့ပျက်နေသော အံ့ဂုဏ်

အိမ်တွင်းသို့ရောက်သောအခါ အိမ်ရှေ့ခန်း စာရေးစားပွဲတွင် သော့တွဲ တစ်တွဲကိုမြင်၍ ဦးဘိုးခန့်က

“ဟောသည်မှာ သူ့သော့တွဲပါကလား၊ အင်း သော့မေ့ထားခဲ့ပြီ အပြင်က သည်အတိုင်း သော့ခလောက်ကို နှိပ်ပြီး ပိတ်သွားတဲ့ လက္ခဏာပဲ၊ သူ့မှာ သောက ဘယ်လောက်များနေသလဲ ချင့်တော့”

ထိုက်။ ။ “သည်လိုလည်း တွေးစရာပဲ၊ သူ့ဥစ္စာပစ္စည်းများ လက်ရာခြေရာ ပျက်သလား ကြည့်ဖို့ရှိတယ်”

ခန့်။ ။ “အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်တော့ ဘာမှ အိမ်မှာမထားပါဘူး၊ သည် စာရေးစားပွဲထဲမှာတော့ ဘဏ်စာအုပ်၊ ချက်လက်မှတ်နဲ့ စာချုပ်တွေ ဘာတွေ ထားတတ်တယ်”

စားပွဲအံ့ဆွဲများကို ဖွင့်၍ ကြည့်သောအခါ တစ်စုံတစ်ရာ လက်ရာ ခြေရာပျက်သည်ဟူ၍ မဆိုနိုင်ချေ။ သို့သော် လက်ဝဲဘက်စားပွဲအောက် ဗီရို အတွင်းရှိ အံ့ဂုဏ်ကလေးမှာမူ ၎င်းနှင့်တော်သော သော့တစ်ချောင်းမျှ မရှိချေ။

ထိုက်။ ။ “ဘယ်သော့နဲ့မှ မတော်ဘူးလား၊ သည်အထဲမှာ ဘာရှိသလဲ”

ခန့်။ ။ “ဘယ်သော့နဲ့မှ မတော်ဘူး၊ သူ့သော့ကိုက သည်သော့တွဲထဲမှာ မရှိဘူး၊ သည်အထဲမှာ ဘာထားသလဲမသိဘူး၊ တစ်ခါမှလည်း ဖွင့်တာ ပိတ် တာ မကြုံကြုံကြုံဘူး၊ ကျွန်တော်ထင်တော့ သူ့အလုပ်က အရေးကြီးတဲ့စာများ ပါလာတဲ့အခါ သည်အထဲမှာထားတယ် အောက်မေ့တာပဲ”

ထိုက်။ ။ “မှန်း ကျုပ်ကို ပေးစမ်းပါ၊ ကျုပ်ဖွင့်စမ်းမယ်”

ဟု ပြောလျက် သော့ကိုထိုး၍ လှည့်ပြီးနောက် မပွင့်သည်နှင့် ဆွဲလိုက် သောအခါ

“အို သော့ကပျက်ပြီ ပွင့်နေတာပဲ၊ ဟင် အထဲမှာလည်း ဘာမျှ မရှိ ပါကလား”

ခန့်။ ။ “သော့ပျက်နေတာနဲ့ အထဲမှာ ဘာမျှမထားဘူး ထင်ပါရဲ့”

ထိုက်။ ။ “ဘာဟုတ်လိမ့်မလဲ၊ အံ့ဆွဲအတွင်းဘေးမှာ ဖုန်တက်နေပုံနဲ့ အလယ် ကောင်မှာ ပြောင်နေပုံကြည့်ပါလား၊ အထဲမှာ ခဏခဏထည့်လား ထုတ်လား လုပ်နေကြောင်း သိနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ ဟောသည် သော့ပေါက်ကို ကြည့်ကြ ဦးစို့”

ဟု ပြောလျက် မှန်ဘီလူးနှင့် ကြည့်ပြီးသောအခါ-

“ကြည့်စမ်း သော့ပေါက်ထိပ်မှာ မကြာခဏ ဖွင့်တိုင်း ပိတ်တိုင်း ပွန်း ပြီး ပြောင်လက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ သည်တော့ ခင်ဗျားထင်သလို မဟုတ်နိုင် ဘူး။ ဒါနဲ့ စကားမစပ် သူ့ရုံးက အထက်အရာရှိကြီးများကို တိုင်ကြားပြီး ပလား။”

ခန့်။ ။ “တိုင်ကြားဖို့ကို သတိမရဘူး။ ဘယ်လိုတိုင်ရမယ်တောင် မပြော တတ်ဘူး။”

ထိုက်။ ။ “ဒါဖြင့် တစ်ရက်လောက် ဆိုင်းထားသေးတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ သွားမယ်။ အိမ်တော့ သော့ပြန်ပိတ်ပြီး အပြင်မှာ ဒရဝမ်တစ်ယောက် အစောင့် ထားလျှင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

ပြန်လာကြသောအခါ ကားပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်က “အံ့ဂုက်က သော့ပျက် နေတာ ဘယ်နှယ်သဘောရသလဲ။ သော့တွဲထဲမှာ တော်တဲ့သော့ မတွေ့ပုံ ထောက်တော့ သော့အိမ်ကို ဖျက်ဆီးထားတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ အထဲမှာ ရုံးအလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာတွေ ထားတယ်ဆိုတယ်”

ထိုက်။ ။ “သော့ဆိုတာ အလိုလိုလည်း ပျက်တတ်တာမျိုးပဲ။ သို့သော် ဖြစ် ပျက်ပုံအကြောင်းစုံကို စုပေါင်းပြီး ထောက်ကြည့်လျှင် တယ်ပြီး မသင်္ကာဘူး။ စဉ်းစားကြည့်ပါလား။ အလုပ်ဝတ္တရားထဲမှာ အတော်စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် သော့အတွဲလိုက် အိမ်ခတ်တဲ့သော့ပါ မေ့နေသတဲ့။ သည်တော့ မေ့နေတဲ့နေ့မှာပဲ သည်လူသေတာ တွေ့ရတယ်။ ပြီး တစ်ခါ သော့တွဲထဲမှာ ရှိတဲ့ သော့များနဲ့ မတော်တဲ့ အံ့ဂုက်သော့အိမ်မှပဲ ရွေးပြီး ပျက်နေရသတဲ့။ သည်လိုမဖြစ်သင့်တာတွေ တစ်ချိန်တည်း ဆက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုထိုက်ပါ့မလား။ မသင်္ကာစရာလမ်းက မများဘူးလား။”

ကျွန်ုပ်။ ။ “သူသေပုံကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ မတော်တဆ အမှောင်ထဲမှာ ရေထဲ ခြေချော်ကျတယ်ဆိုဖို့ရာလည်း ခင်ဗျား စောစောက ပြောသလိုပဲ ည အချိန်မတော်ကို သည်နေရာမျိုး သူသွားဖို့ အကြောင်းရှိရမယ်။ ပြီးတော့ ၇ နာရီမှာ သမိုင်းမှာ သူရှိတာလည်း သေချာတယ်။ သည်နောက် မသေခင်ကလေး တွင်မှ ဟိုရောက်အောင် အလျင်စလို အရေးတကြီး သွားစရာ ဘာအကြောင်းလဲ”

ထိုက်။ ။ “အဲသည်တော့ ၇ နာရီနဲ့ ပမာ ၁၀ နာရီ ဆိုကြပါစို့။ အဲသည် အတွင်းမှာ သည်လူ ဘယ်မှာရှိသလဲ စုံထောက်ဖို့ရှိတယ်။ သည်တော့ သမိုင်းက စလိုက်ရအောင်၊ ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာက မီးရထားစီးကြစို့။ ကားကိုတော့ ကျုပ်တို့ကပြန်လွှတ်ပြီး ယူစရာရှိတာတစ်ခု မှာလိုက်ချင်တယ်။ မီးရထား စောင့်ရမှာနဲ့ ကျုပ်တို့ သမိုင်းရောက်တာနဲ့ ကားကတော့ မရှေးမနှောင်း ဟို

ရောက်မှာပဲ။ ကြားလားဟေ့ ဒဲရိုင်ဘာ၊ ဟောသည် စာကလေးကို စာရေးကြီး ပေး။ သူပေးတာ ပြန်ယူလာပြီး သမိုင်းဘူတာနားမှာ လာစော့၊ တို့ ကြည့် မြင်တိုင်ဘူတာမှာ ချပြီးပြီးချင်း မင်းပြန်သွား”

သမိုင်းဘူတာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် အခြားမီးရထား စီးသူများထက် နောက်ဆုံး ချန်နေရစ်ပြီးနောက် လက်မှတ်စစ်အား လက်မှတ် ပေး၍ ထွက်မည်ပြုသောအခါ ဦးသောင်းထိုက်က လက်မှတ်စစ်အား-

“ဒါထက် တစ်နေ့က ဟိုလူ လက်မှတ်မပါတာ ဘယ်နှယ်ဖြစ်သလဲဗျာ” လက်မှတ်စစ်။ ။ “ဘယ်သူဟာလဲ”

ထိုက်။ ။ “ဟိုလူ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းလေဗျာ၊ သက္ကလတ်အင်္ကျီ နက်ပြာရောင်ဝတ်လို့ ကျုပ်နောက်နားက လူဟာလေ”

လက်မှတ်စစ်။ ။ “ဪ ဦး နောက်ကလား”

(ဦးသောင်းထိုက်ကို သေသေချာချာကြည့်လျက်)

“ဦးတော့ အမှတ်မထားလိုက်ဘူး၊ သူကတော့ သည်ဘူတာကို အခု တစ်လော လာနေကျလို ဖြစ်နေတယ်။ ခဏခဏ မြင်မိတယ်။ သည်တစ်ခါ အချိန်မမီလို့ လက်မှတ်မခံခဲ့ရဘူးတဲ့၊ သို့ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဝတ္တရားအတိုင်း ဒဏ်ရိုက်ရမယ်ပြောတော့ သူက ကျေကျေနပ်နပ်ပဲ ပေးသွားပါတယ်၊ တချို့က လက်မှတ်မခံဘဲ စီးပြီးတော့ ဒဏ်ရိုက်တော့ စိတ်ဆိုးသေးတယ်”

ထိုက်။ ။ “သူ ကြည့်မြင်တိုင်မှာ နေမှန်းတော့ သိတယ်၊ ဘယ်ရထားနဲ့ ပြန်လိုက်သလဲ”

လက်မှတ်စစ်။ ။ “သူလာလျှင် ခါတိုင်းတော့ သည်ထက်စောတယ်၊ ပြန် တော့လည်း မိုးမချုပ်ခင်ကလေးပဲ၊ သည်တစ်ခါ မိုးချုပ်မှလာတယ်၊ မီးရထား နဲ့တော့ ပြန်တာ မတွေ့ဘူး၊ ဘတ်စကားနဲ့များ ပြန်သွားသလား မသိဘူး” ထိုက်။ ။ “အမြဲ မီးရထားနဲ့လာ မီးရထားနဲ့ ပြန်သလား၊ စီးကရက် သောက် ပါဦး”

ဟု အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်၍ ကမ်းပေးလေသည်။ လက်မှတ်စစ်။ ။ “တော်ပါပြီ အားနာစရာ၊ ဟုတ်ကဲ့ မီးရထားနဲ့လာ မီး ရထားနဲ့ ပြန်တာ တွေတာပဲ”

ထိုက်။ ။ “အို သောက်သားသောက်ပါ၊ အားနာစရာမဟုတ်ပါဘူး၊ သွားရင်း လာရင်း အသိမိတ်ဆွေဆိုတာ သည်လိုပဲ ဖြစ်ကြရတာပေါ့၊ သည်လူ ခဏ ခဏလာရတာ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလိမ့်”

လက်မှတ်စစ်။ ။ (စီးကရက်ကိုယူ၍) “ဘာကိစ္စတော့ မပြောတတ်ဘူး၊

ဆပ်ပြာစက်ရုံဘက်ကို ချိုးတဲ့လမ်းကြားကို ဝင်တာတော့ မြင်တယ်။ ဘူတာရုံ မှာတော့ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားပြောတာ မမြင်ဘူး။ ဘာအကြောင်းများ ရှိလို့လဲ” ထိုက်။ ။ “အကြောင်းထူးလှလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ လက်မှတ်မပါတာ သွားသတိရလို့ပါ။ သွားပါဦးမယ်”

ဘူတာရုံဝင်းပေါက်ဝမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မိတ်ဆွေကြီး ဦးသောင်းထိုက်၏ကား ရပ်ထားသည်ကို မြင်ရလေသည်။ ကားအတွင်းမှ လွယ်အိတ်ကြီးတစ်ခုကို ထုတ်ယူ၍ လက်မှတ်စစ်ပြောသော ဆပ်ပြာစက်ရုံ ဘက်ကိုသွားသော လမ်းဘက်သို့ သွားကြလေ၏။ ထိုလမ်းကြားမှာ ကတ္တရာ စေးခင်းသော လမ်းမကြီးမှ ခွဲသော ဂဝံကျောက်များခင်းထားသော မြေနီလမ်း ကလေးမျှ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဪ ခင်ဗျားနဲ့ သေတဲ့ ဦးဘိုးသန့်နဲ့ ဟိုနေ့က တစ်ရထား တည်းကိုး၊ ခင်ဗျား သမိုင်းလာမှန်းတောင် ခုပြောမှ ကြားတယ်”

ထိုက်။ ။ “အို ခင်ဗျားကလည်း ဝေးလိုက်တာဗျာ၊ ကိုယ်သိချင်တဲ့စကား ရောက်အောင် ဆီလျော်အောင်ပြောတာပါ။ ‘မုသားမပါ လင်္ကာမချော’ တဲ့၊ ဟောသည်မှာ သူပြောတဲ့လမ်းတော့ ရောက်ပြီ၊ လမ်းဘေးမှာ တစ်ဦးပိုင်ပစ္စည်း - ဖြတ်သန်းသွားလာခြင်း မပြုရလို့ မြန်မာလိုရော အင်္ဂလိပ်လိုရော ကပ်ထားပါ ကလား၊ ဘေးပတ်ပတ်လည်တော့လည်း ဝင်းခြံခတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ နောင်ခါ စကားများတော့ ရောက်ရားပြောယူမယ်၊ အခုတော့ မသိချင်ယောင် ဆောင်ကြစို့။ လူလည်း တစ်ယောက်မှ မမြင်ဘူး၊ စက်ရုံဆိုတာကလည်း တော်တော်လှမ်းသားပဲ ဇွတ်ဝင်ကြစို့”

[၅] ရွှေသွား

ဝါး ၃ ပြန်လောက် လျှောက်သွား၍ ထိုလမ်းကလေးနံဘေးတွင် ရေအိုင် ကလေးတစ်ခုကို တွေ့သောအခါ ရှေးအထက်ကျော်ကာရီက ရောက်ဖူးဘိသကဲ့ သို့ ဦးသောင်းထိုက်က “လာဗျာ” ဟု တိုးတိုးခေါ်၍ လမ်းဘေးသို့ ဆင်းလေ၏။ ရေအိုင်ကမ်းနဖူးသို့ ရောက်သောအခါ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ဘက်မင်တန် ကစားသော ဘက်တစ်ခုနှင့် အဝကျယ်ဖန်ဘူးဆိုနှင့် ပုလင်းတစ်လုံးကို ထုတ်ယူ လိုက်ပြီးနောက် ဘက်ကွန်ချာပေါ်တွင် လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ပိတ်၍ အစွန်းလေး ဘက်ကို အထက်အောက်နှစ်ဖက်စီ စု၍ ချည်လိုက်လေသည်။ ကလေးကလား လုပ်တတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်းကို သိငြားသော်လည်း မည်သည့် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် သည်ဘက်ကလေးကို အယူခိုင်းရလေသနည်း ဟု အံ့ဩမိ၏။

ဦးသောင်းထိုက်သည် ကမ်းစပ်မှ ကုန်း၍ ရေပေါ်တွင် ပိတ်ဖုံးနေသော မှော်ကလေးများကို လက်ကိုင်ပဝါဖုံးထားသော ဘက်ကလေးနှင့် ယက်တင်လိုက်သောအခါမှ ရိပ်မိလေသည်။

မှော်ကလေးများ အနည်းငယ် ရှင်းလင်းသွားသောအခါ ရေမှာ အလွန်တရာကြည်လင်၍ လေကလည်း ငြိမ်သည်နှင့် ကောင်းကင်က မိုးတိမ်ရိပ်တို့သာ မက ရေအိုင်အောက်တွင် စွဲကပ်ပေါက်နေသော ကျောက်ခက်သဏ္ဍာန် စိမ်းစိုသော မှော်ပင်ကလေးများကိုလည်း ထင်လင်းစွာ မြင်နိုင်လေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဦးသောင်းထိုက် သတ္တုရှာဖွေသောသူသည် ရွှေဖြစ်သော ကျောက်သလဲများကို တွေ့၍ ဝမ်းသာအားတက်သကဲ့သို့...

“ကြည့်လိုက်စမ်း ဟိုမှာ ဘာလဲလို့”

ဟု ဘက်နှင့် ထိုးပြသည့်နေရာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ စိမ်းလန်းနေသော မှော်ပင်ခက်ကလေးများပေါ်တွင် လက်လေးသစ်လောက်မျှ နီမြန်းမြန်းချိတ်ပြားထဲတွင် ရွှေသွားကလေး လေးချောင်းကို မြင်ရလေသည်။

ဦးသောင်းထိုက်သည် ဘက်ပေါ်တွင် အုပ်ထားသော လက်ကိုင်ပဝါကို ဖြေ၍ ဘက်နှင့် ကော်ယူလိုက်လေ၏။ ထိုသွားကို စက္ကူနှင့်ပတ်၍ အတွင်းအိတ်ထဲသို့ ထည့်ပြီးနောက်-

“စက်ရုံရှေ့က လူတစ်ယောက် ထွက်ကြည့်တယ်၊ တရုတ်လိုလို ဂျပန်လိုလိုပဲ၊ ကျုပ်တို့တော့ မြင်သွားပြီ” ဟု ဦးသောင်းထိုက်က ပြောလေ၏။ ၎င်း၏စကားမဆုံးမီ ထိုလူသည် ပြန်ဝင်သွား၍ စက်ရုံအပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်နှစ်ဖက်ကို ဗြန်းခနဲဖွင့်ပြီးလျှင် မှန်ပြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ကြည့်နေကြောင်း တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားသင့်မိလေ၏။

ထိုက်။ ။ “တော်တော် ဒေါသကြီးပုံရတယ်၊ သို့ပေမဲ့ ကျုပ်ရှာတဲ့ ဥစ္စာတစ်ခု လိုသေးတယ်၊ ခင်ဗျားက သူ့ကို မျက်ခြည်မပြတ်အောင်သာ ကြည့်နေ၊ ကျုပ်လုပ်ငန်း မပြီးသေးဘူး”

ဟု ပြောလျက် ရွှေသွားတွေ့သောနေရာအနီးတွင် ထပ်မံ၍ ဘက်ကလေးနှင့် ဆွဲချိတ်တင်လိုက်သောအခါ ရုံးစက္ကူဖိုင်တွဲများ ချည်နှောင်သော လက်မတစ်မတ်ခန့်အပြားရှိသည့် အဝတ်ကြိုးနီကလေး တစ်ထွာခန့်မျှနှင့် ချည်ထားသော သော့ကလေးတစ်ချောင်းကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “အိုင်ဆေး လာပြီဗျို့၊ ခပ်သုတ်သုတ် ဒေါပါပါနဲ့ပဲ၊ လူပုသလောက် ကျဲကျဲလှမ်းလာတာပဲ”

ထိုက်။ ။ “အခုတော့ လာပါစေတော့၊ ကိစ္စပြီးပါပြီ”

ဟု ပြော၍ ရေပေါ်မှ မှော်ကလေးများနှင့် ရေအောက်တွင်ပေါက်သော မှော်ကျောက်ခက်ကလေးများကို ပုလင်းအဝကျယ်နှင့် ခပ်ယူလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ထွက်လာသူသည် အနီးသို့ရောက်လာ၍ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့်-

“ခင်ဗျားတို့ သည်အထဲဝင်ဖို့ ဘယ်သူ့ဆီက ခွင့်တောင်းသလဲ၊ သည် ဟာ ကျုပ်မြေ”

ထိုက်။ ။ “ဝင်းခြံခတ်ထားတဲ့ အကာအရံမှ မရှိဘဲ၊ ဘာအခွင့်တောင်းဖို့ လိုမှာတဲ့”

မြေရှင်။ ။ “ဘယ်နှယ်လဲ လမ်းဝမှာ စာကပ်ထားတာပဲ”

ထိုက်။ ။ “အို စာကပ်ထားသလား၊ ကျုပ်တို့ လမ်းပေါက်ဝက လျှောက်ဝင် လာမိလျှင်တော့ မြင်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ဟောသည်လူက ကလေးလိုပဲ တော်တော် ဆော့တယ်” ဟု ကျွန်ုပ်ကို မေးငေါ့ပြပြီးလျှင်-

“လက်မနေနိုင်လို့ ကြက်တောင်ကလေးကို ရိုက်လိုက်တာ သည်အထဲ ဝင်သွားလို့ ဝင်ကောက်တာပါ”

မြေရှင်။ ။ “ခင်ဗျားတို့ဟာ သည်အထဲရောက်လို့ ဝင်ကောက်လျှင် သည်ရေ အိုင်ကို ဘာလုပ်တာလဲ”

ထိုက်။ ။ “အို ဒါကတော့ သည်လိုနေရာမျိုး ရောက်လို့ ရေကန်ထဲက မှော်ကလေးများတွေ့လျှင် ထည့်ယူခဲ့ပါလို့ အိမ်က မိန်းမက မှာလိုက်လို့ပါ”

ဟု ဣန္ဒြေကြီးစွာနှင့် ပြောလေ၏။ ။ ၎င်းနောက် ဦးသောင်းထိုက်က ဆက်၍-

“ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ မိန်းမက ရွှေငါးမွေးတာ အင်မတန် ဝါသနာ ပါတယ်၊ သို့သော်လည်း မကြိုက်မှန်းသိလျှင် နောက်ခွင့်မတောင်းဘဲ မဝင်ပါဘူး သည်းခံပါ” ဟု ပုလင်းနှင့် ပစ္စည်းများကို လွယ်အိတ်တွင်ထည့်၍ ထွက်လာ ကြသောအခါ မြေရှင်မှာ ရပ်ကြည့်နေရစ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ “မျက်နှာပေါက်ပုံကတော့ တရုတ်ပါပဲ”

ထိုက်။ ။ “အများအားဖြင့် တရုတ်တိုင်းလိုလို မြန်မာစကားတတ်တယ်၊ ဂျပန်ကတော့ နည်းနည်းပါးပါးတတ်တောင် အင်္ဂလိပ်လို အပြောများတယ်၊ တရုတ်က အောက်ဆုံးတန်းအရိုင်းအစိုင်းက လွဲလျှင် ကုန်သည်၊ သူဌေး အားလုံး စကားပြော ယဉ်ကျေးပြေပြစ်တယ်။ ဂျပန်ကတော့ ခုနယ်အခါ အရှေ့တိုင်း နိုင်ငံမှာ ငါတကော ကောနိုင်တော့ သိပ်ပြီး မာနရောက် စိတ်ကြီးဝင်တာပဲ၊ စကားပြောပုံ နားထောင်ပါလား”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဒါထက် ရွှေသွားကတော့ ဦးဘိုးသန့်ရွှေသွားပဲ မဟုတ်လား”

mgvoe.com

ထိုက်။ ။ “ဦးဘိုးသန့် သွားစိုက်တဲ့ဆိုင်မှာ စုံစမ်းလိုက်လျှင် သိတာပေါ့။ ကံအားလျော်စွာ သော့ကလေးကလည်း ရုံးကြိုးကလေးနဲ့ ချည်လို့ လာတွေ့ရတယ်။ သည်လောက်ဆီဆိုင်ပုံထောက်တော့ ဦးဘိုးသန့် စာရေးစားပွဲအံ့ဂှက်က သော့နဲ့ပဲ တူပါတယ်။ ပုံပန်းမှာ အံ့ဂှက်ထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ထိခိုက်စရာ နိုင်ငံကာကွယ်ရေးအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာများ ထည့်ထားလို့ အရေးကြီးတဲ့အတွက် သည့်ပြင်သော့တွေနဲ့ အတူ ရောတွဲမထားဘဲ သည်ဟာကို တခြားသတ်သတ် ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး အင်္ကျီအပေါ်နာရီအိတ်ထဲ ထည့်ထားဟန်နဲ့ တူတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သွားတွေ့တဲ့နေရာနဲ့ သော့ပါလာတဲ့နေရာဟာ တစ်နေရာတည်းလိုလိုပဲ။ သိချင်လျှင် အင်္ကျီအပေါ်အိတ်ထဲမှာ ဒဂါးတစ်ပြား ထည့် ပါးစပ်ထဲမှာလည်း ငွေ ဝိကျပ် ငုံ့ပြီး ခပ်နာနာ ကုန်းကြည့်စမ်းပါလား။ ထွက်ကျတော့ တစ်နေရာနဲ့ တစ်နေရာ မကွာဘူးဆိုတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး တစ်ခုလည်း အိတ်ထဲ ထည့်ထားတာချင်း တူပေမဲ့ ထွက်အကျချင်း မတူဘူး။ အင်္ကျီကြယ်သီးတပ် ဝတ်တဲ့လူကျတော့မှ သာပြီး ခြားနားတယ်။ အပေါ်အိတ်ကတော့ ဇောက်ထိုးများ ကုန်းလိုက်လျှင် တစ်ခါတည်း မှောက်သွန် လိုက်သလိုနေတာပဲ။ အောက်အိတ်နှစ်လုံးကတော့ လေးလေးထည့်လေ အောက်လေးပြီးတော့ တွဲခဲလေပဲ။ အင်း ဦးဘိုးသန့်သော့ ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးကတော့ သော့အိမ်ပျက်နေပေမဲ့ သော့ပြင်တဲ့ဆရာ ပြုကြည့်လျှင် သိနိုင်တာပဲ”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဒါထက် ကျောင်းသားစကား ပြောရဦးမယ်။ ဟိုငနဲကို ဖိန်းနေလိုက်တာ ခင်ဗျားပဲ ပွေပွေလိလိ၊ အိမ်က မိန်းမ ရွှေငါးမွေးလို့ ဆိုပြီး ပုလင်းနဲ့ ဘာနဲ့ မှော်ကလေးတွေများတောင် ရေနဲ့ ဘာနဲ့ သေသေချာချာ ထည့်ယူလာရသေးတယ်”

ထိုက်။ ။ “အို သည်ဟာ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘဲကိုး၊ နားထောင် ပထမအလုပ်”

လျှောက်လာကြ၍ ရပ်ထားသော ကားနားသို့ ရောက်လေရာ လွယ်အိတ်ထဲမှ ပုလင်းကို ထုတ်ပြီးလျှင်-

“ဟောသည်မှာ ကြည့်စမ်း၊ သည်ပုလင်းထဲက ငရုတ်ကောင်းစေ့လောက်ရှိတဲ့ မှော်ကလေးတွေဟာ ဆရာဝန်က သေသူ့ဝမ်းထဲက ထုတ်ယူလို့ ရတယ်ဆိုတဲ့ မှော်ကလေးတွေနဲ့ မတူဘူးလား၊ ဒုတိယ ဟိုအလိမ်အလိမ်နဲ့ ခရုကလေးတွေကော ဟို ရေထဲကအတိုင်း မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်ုပ်။ ။ “ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ တထေရာတည်းပဲ”

ထိုက်။ ။ “အလောင်းတွေ့တဲ့ ရေအိုင်မှာ သည်မှော်ကလေးမျိုးနဲ့ သည်ခရုကလေးမျိုး မရှိဘူး၊ ဟိုရေအိုင်ထဲမှာက ကန်စွန်း၊ ကနဖော့နဲ့ ဗေဒါသာ ရှိတယ်၊ ပိုးကောင်မွှားကောင်လည်း ပက်ကျိနဲ့ ရေသူမသာ ရှိတယ်၊ နောက်ပြီး တော့ သေသူ့လက်ထဲမှာ ဆုပ်ထားတဲ့ မှော်ကျောက်ခက်ကလေးတွေလည်း ဟိုအိုင်ထဲမှာ မရှိဘူး၊ သည်အိုင်မှာသာ ရှိတယ်။ နောက်တစ်ခုလည်း အလောင်းတွေ့တဲ့ရေအိုင်က ရေအနက် သုံးပေကျော်ရှိတယ်၊ တကယ်လို့ လူတစ်ယောက်ဟာ ရေထဲကို ဇောက်ထိုးကျလျှင် ရေပေါ်မှာ ပေါ်နေတဲ့ မှော်ကလေးများကို ရှုရှိုက်ဝင်နိုင်အောင် ရေတိမ်တိမ်မှာ လက်နဲ့ ထောက်နေရလိမ့်မယ်၊ ရေနက်လျှင် မရဘူး၊ ယခုတွေ့တဲ့ရေအိုင်ကလေးက အနက်တစ်ပေခွဲ နှစ်ပေလောက်ရှိမယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို ရေထဲမှာ ဇောက်ထိုးနှစ်လိုက်လျှင် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် လက်က အရင်ဖမ်းထောက်တာမျိုး၊ ပြီးတော့ ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲတာမျိုး၊ ဟိုအိုင်ထဲမှာနစ်လျှင် သူ့လက်က ပထမ ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲတယ်ဆိုကတည်းက ကန်စွန်းနွယ်၊ ကနဖော့၊ ဗေဒါပင်တွေပိတ်နေလို့ လက်က ရေအောက်ကို မရောက်ခင် သည်အပင်မျိုးကိုသာ ဆွဲမိရမယ်၊ လက်ထဲမှာလည်း သည်အပင်မျိုးကိုသာ တွေ့ရမယ်၊ သည်တော့ သည်လူဟာ ဟိုအိုင်မှာ သေရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သည်အိုင်မှာ သေတာအမှန်ပဲ။ နို့ ဘာပြုလို့ ကျူးကျူးကျော်ကျော် ဝေးဝေးလံလံ ဟိုအိုင်ကို ရောက်ရသလဲ၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပို့တဲ့လူ ရှိမှ ရောက်မယ်၊ လူသေအလောင်းကို ဒုက္ခခံပြီး ပင်ပန်းတကြီး တစ်နေရာက တစ်နေရာကို သယ်ယူသွားတယ်ဆိုတာ တော်ရုံလူ မစွန့်စားဘူး။”

ဟု ပြောနေစဉ် ကုန်တင်လော်ရီတစ်စီးသည် ဆပ်ပြာစက်ရုံဝင်းအတွင်းမှ ထွက်လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့ကား ရပ်ထားသည့်နေရာသို့ ရောက်လာသောအခါ လမ်းကျဉ်းသဖြင့် လမ်းဘေးကိုရှောင်၍ ဖြည်းဖြည်းမောင်းရလေသည်။ မောင်းသော ဒရိုင်ဘာမှာ ဘေးပတ်လည် သားရေကွပ်ထားသော မျက်မှန်အမည်းကို တပ်ထားလျက် နံဘေးမှာထိုင်သောသူမှာ ပြတင်းပေါက်တွင် ခေါင်းကလေးမျှ ပေါ်၍ ဦးထုပ်အပျော့မျိုးကို မျက်ခုံးအုပ်မိအောင် ပိတ်ဆောင်းထားသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အား ပိုင်နက်ကျူးလွန်ရမည်လောဟု ဒေါပွထွက်လာသူ ဖြစ်ကြောင်းကို သိနိုင်လေသည်။

ထိုက်။ ။ “ကျုပ်တို့ငှောက်လိုက်တာပဲ၊ ကံအားလျော်စွာ ကျုပ်တို့က ကားဘေးမှာ ရပ်နေတာမြင်လို့၊ ကားထဲမှာဆိုလျှင် တစ်ခါတည်း သူတို့လော်ရီနဲ့ တိုက်မလား မပြောနိုင်ဘူး၊ အလို ဟောသည်မှာ ကြည့်စမ်း။”

mg.yoe.com